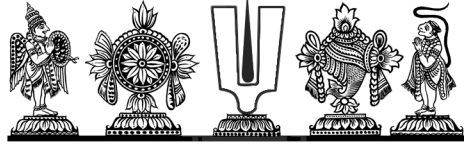

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

காஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
ஐகத்குரு காதி ஸ்ரீ உ.வே. அநந்தாசார்ய ஸ்வாமி
அருளிச்செய்த

வால்மீகி பா₄வ தீ₃பம்

என்பதன் தமிழாக்கமான

வால்மீகி திருவுள்ள விளக்கு

திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை,
குன்றபாக்கம் ஸ்ரீ உ.வே. க்ருஷ்ணமாசார்ய
ஸ்வாமி

ஸார்வரி ஶ பங்குனி உத்திரம் - 28.03.2021

பரமனடி டிரஸ்ட்
திருவெள்ளறை

Not for sale

(For private circulation only)

ஆர் என் ஆர் பிரிண்டர்ஸ் & பப்ளிஷர்ஸ்
19, தாண்டவராயன் தெரு, திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை - 600 005, போன்: 044 - 28447071

பதிப்பாளரின் விண்ணப்பம்

கடந்த நூற்றாண்டில் எழுந்தருளியிருந்த தலைசிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய வித்வான்களுள் முதல் வரிசையில் எண்ணப்படத்தகுந்தவர்கள் காரப்பங்காடு ஸ்வாமியும் வேளுக்குடி ஸ்வாமியும். இவர்கள் தங்களுடைய உபந்யாஸங்கள் மூலமாகவும் காலசேஷபங்கள் மூலமாகவும் கட்டுரைகள் மூலமாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்துக்குச் செய்திருக்கும் கைங்கர்யம் கடலின் மிகப்பெரிது. இவர்கள் காலத்தில் பிறக்கப்பெறாதபடியால் இவர்களுடைய உபந்யாஸங்களையோ காலசேஷபங்களையோ கேட்கும் பாக்யமில்லாதவர்கள் இழந்துபோகாதபடி, இவர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களை நிதிபோலே சேமித்து வைத்தவர் ஒருவர் உளரென்றால் அவர் காரப்பங்காடு ஸ்வாமியுடைய தெளஹித்ரர் ஸ்ரீ. உ. வே. முரளிதரன் ஸ்வாமிதாம்.

இவர் மஹான்கள் பலருடைய பற்பல கட்டுரைகளைச் சேமித்து வைத்ததோடு மட்டுமல்லாமல், பல உபந்யாஸங்களையும் காலசேஷபங்களையும் ஒலிநாடாக்களில் பதிவு செய்துகொண்டு, அவ்வப்பொழுது ஏடுபடுத்தப்பட்ட கட்டுரைகளாக அவற்றை வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றையொழியவும் பல நூல்களை முதன்முறையாகப் பதிப்பிட்ட பெருமையும், முன்னோரால் தெலுங்கு லிபியில் பதிப்பிக்கப்பட்ட சில மிக முக்யமான நூல்களை முதன்முறையாகத் தமிழில் பதிப்பித்த பெருமையும் உடையவர். கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே. விஜயராகவாசார்ய ஸ்வாமியுடைய துணையோடு, பல வருடங்களுடைய கடும் உழைப்புக்குப் பின், பல்லாயிரக்கணக்கிலும், சில சமயங்களில் லக்ஷக்கணக்கிலும் செலவு செய்து வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் யாவற்றையும் விலைக்கல்லாமல் வெறிதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கொடுத்தவர் இவர். இவரைப்போல் இப்படித் தன்னலமற்ற ஸம்ப்ரதாய கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் இக்காலத்தில் மிகவும் துர்லபர்.

காரப்பங்காடு ஸ்வாமியிடத்திலும் வேளுக்குடி ஸ்வாமியிடத்திலும் பக்தி கொண்ட இவர், அவர்களுடைய உபந்யாஸங்களையும் காலசேஷபங்களையும் ஒலிநாடாக்களில் பதிவு செய்துகொண்டு, அவற்றைச் சோம்பாது ஒன்றுவிடாமல் எழுதி ஏடுபடுத்தி வெளியிட்டுள்ளார் என்பது மட்டுமன்று; அவர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்தங்கள் ஏட்டளவில் மட்டும் நின்றுபோகாதபடி அவர்களுடைய உபதேசங்களை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கிக் கொண்டவர். கைகேயி பரதாழ்வானுக்கு ராஜ்யம் வேண்டியபோது, சக்ரவர்த்தி அவளிடம் “இது ஸாஸ்த்ரவிருத்தம், நம் முன்னோர்கள்

இசைந்ததுமன்று, இதைச் செய்வதால் நமக்கு ஸ்ரேயஸ்ஸும் உண்டாகாது; எனவே நாம் இதைச் செய்யலாகாது” என்றான். இந்த ஸ்வாமியும் எது ஸாஸ்த்ரவிருத்தமோ, எதை நம் பூர்வாசார்யர்கள் இசையவில்லையோ, எதைச் செய்வதால் நமக்கு ஸ்ரேயஸ்ஸு உண்டாகாதோ, அதை நாம் செய்யலாகாது என்று வரதம் கொண்டவர். நம் பூர்வாசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் மிக்க ஈடுபாடுகொண்ட இவர், அவற்றில் சொல்லப்பட்ட முக்யமான அநுஷ்டாநங்களைத் தாம் கைக்கொண்டதோடு மட்டுமல்லாமல் பிறரையும் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்கச் சொல்லி வலியுறுத்துவார்.

இந்த ஸ்வாமி வாகம்ருதவர்ஷீ வேளுக்குடி ஸ்ரீ.உ.வே. வரதாசார்ய ஸ்வாமியுடைய ஸதமாநோத்ஸவத்தின் நினைவாகச் சில நூல்களை வெளியிடவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றை வெளிக்கொணர்வதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்து, அவை புத்தகவடிவில் வெளிவருவதற்கு முன்னமே நரகத்தை நக்கு வைகுந்தம் புகுந்தார். இந்த ஸ்வாமியுடைய குடும்பத்தாரின் விருப்பப்படி இந்த க்ரந்தங்கள் பரமனடி டிரஸ்டால் வெளியிடப்படவுள்ளன. இந்த நூல்களுள் “வால்மீகி பாவ தீபம்” பரமனடி டிரஸ்ட் செய்த நிதியுதவியைக் கொண்டு தற்போது வெளிவருகிறது. மற்றவை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சிலர் ஸ்ரீ.உ.வே. முரளிதரன் ஸ்வாமியிடம் கொடுத்த நிதியுதவியுடன் பரமனடி டிரஸ்டால் வெளியிடப்படவுள்ளன.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடுகொண்ட நம் ஸ்வாமி மறுபதிப்புச் செய்ய எண்ணிய வால்மீகி பாவ தீபம் இவருடைய நினைவாக மறுபதிப்புச் செய்யப்படுவது மிகவும் பொருத்தமுடைத்து. வால்மீகி பாவ தீபம் என்பது ஜகத்குருவான காதி ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஒப்புயர்வற்ற நூல். இது ‘சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அவதரித்த எம்பெருமானே பரதேவதை என்பதே வால்மீகிபகவானுடைய கருத்து’ என்று நிரூபிப்பதற்காக வடமொழியில் இயற்றப்பட்டது. வடமொழி அறியாதவர்களும் இந்நூலில் உள்ள அர்த்தங்களை அறிந்துய்ய வேணும் என்ற பரந்த திருவுள்ளம் கொண்ட திருமலை அநந்தாண்பிள்ளை ஸ்ரீ.உ.வே. க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி இதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தருளினார். இந்த நூலுடைய பெருமையும் இதை அருளிச்செய்த காதி ஸ்வாமியுடைய பெருமையும் இவருடைய முன்னுரையிலும், முடிவுரையிலும், கடைசி ஸ்லோகத்தின் உரையிலும், நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளன.

நம் பூர்வாசார்யர்களைப் போல் ஸாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயக்ரந்தங்களை வரியடைவே கற்றுத் தெளிந்த ஜ்ஞானத்தைப் பெற்று, அதே ரீதியில் பிறருக்குக் கற்பித்துப் போந்தவர் ந்யாயவேதாந்த வித்வானான ஸ்ரீ.உ.வே. தி.அ. க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி. தெளிவாகப் பாடம்புகட்டும் திறமையும் எளிய நடையில் கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் எழுதிப்

படிப்பவர் மனதில் கருத்தை உணர்த்தும் பாங்கும் அமையப்பெற்ற இந்த ஸ்வாமியுடைய மொழிபெயர்ப்பைச் சேவித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பயனடைய வேணும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான சமய இதழாகிய ஸப்தகிரியில் வெளிவந்த இந்தத் தமிழாக்கத்தை, ஸ்ரீ. உ.வே. தி.அ. க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியுடைய முன்னுரையோடு புத்தகவடிவத்தில் பதிப்பிப்பதற்காக ஸ்ரீ. உ.வே. முரளிதரன் ஸ்வாமி எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து வைத்திருந்த நிலையில், திடீரென்று தி.அ. க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியுடைய திருத்தம்பியார் பரமபதித்தபடியால், இந்தத் தமிழாக்கத்தை அப்போது பதிப்பிக்க இயலவில்லை, இன்றுவரை இது தனிப்புத்தகமாக வெளிவரவில்லை. இக்குறை முரளிதரன் ஸ்வாமியுடைய முயற்சியால் தற்போது தீர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ.உ.வே.தி.அ. க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி, புத்தக வடிவில் வரவிருந்த இந்தத் தமிழாக்கத்துக்காக எழுதியருளிய முன்னுரையும் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த நூலைப் பரிசோதித்துப் பிழைதிருத்தம் செய்து உபகரித்தருளியவராய், க்ரந்தகர்த்தாவான ஸ்ரீ.உ.வே.தி.அ.க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியுடைய பாகிநேயரான தேசூர் நல்லான் சக்கரவர்த்தி ஸ்ரீவத்ஸாங்கன் ஸ்வாமிக்கு க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இந்த நூலை நல்ல முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த 'RNR Printers' அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

ஸார்வரி பங்குனி உத்திரம்.

(28:03:2021)

பரமனடி டிரஸ்ட்,
திருவெள்ளறை.

முன்னுரை

வால்மீகி பாவ தீபமென்னும் வட மொழி நூல் மூலமும் வியாக்கியானமுமாகிய இரண்டு உருவங்கள் கொண்டு விளங்குகிறது, மூலம் சார்த்தூல விக்ரீடிதமென்று பெயர் பெற்ற வடமொழியாப்பாக அமைந்த இருபது செய்யுட்களாகவும், வியாக்கியானம் (பேருரை) பல பல உபநிஷத் வாக்கியங்கள், பகவத் கீதை, இராமாயணம், மஹாபாரதம், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம், ஸ்ரீபாகவதம் முதலிய ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களின் ஸ்லோகங்கள், ஸ்ரீ பாஷ்யம், அதன் பேருரையாகிய ஸ்ருத ப்ரகாஸிகை, அதிகரண ஸாராவளி, பாராஸர்ய விஜயம் முதலிய வேதாந்த நூல்களின் பகுதிகள் ஆகியவற்றை மேற்கோளாகக் காட்டி மூலத்தின் உட்கருத்தைத் தெள்ளத் தெளிய விளக்குகின்ற வசன நடையாகவும் திகழ்கின்றது. இவ்விரண்டும் ஒருவர் இயற்றியவையே ஆகும்.

வால்மீகி பாவ தீபம் என்ற வட மொழிப் பெயரை வால்மீகி திருவுள்ள விளக்கு என்ற தமிழில் பெயர்த்துக் கூறுதல் பொருந்தும். திருவுள்ளமாவது திருவுள்ளத்தில் தோன்றிய கருத்தாகும். உலகில் பிரசித்தமான விளக்கு ஒளியையுண்டாக்கி, பொருள்களைக் காணவொட்டாமல் தடுக்கும் வெளியிருளைப் போக்கி நமது வெளிக்கண்ணுக்கு அப்பொருள்களை விளக்கிக் காட்டுகின்றது, அதுபோன்ற இந்நூலும் ஞான வொளியைப் பிறப்பித்து, வால்மீகி முனிவரின் திருவுள்ளக் கருத்தை அறிய வொட்டாமல் தகைக்கும் உள்ளிருளாகிய அறியாமையை நீக்கி, நமது உட்கண்ணாகிய மனத்துக்கு அவரது கருத்தை விளக்கிக் காட்டுந் தன்மையுடையதாதல்பற்றி வால்மீகி பாவ தீபம் அல்லது வால்மீகி திருவுள்ள விளக்கு என்று பொருத்தமான பெயரைப் பெற்றதென்க. இப்போது இங்குக் குறிக்கப்படுகின்ற வால்மீகி திருவுள்ளமாவது-அவர் தமது இராமாயணத்தில் 'இராமபிரானாகத் தோன்றிய திருமாலே பரம்பொருளாவான்' என்று அங்கங்கு மறைத்துக் காட்டி உய்த்துணரவைத்துள்ள கருத்தேயாம்.

இதன்கண் இந்நூலாசிரியர் முதல் ஸ்லோகத்தினால் 'வால்மீகி முனிவர் தமது இராமாயணத்தில் இராமனாகத் திருவவதாரம் செய்த திருமகள் மணவாளனைப் பரம்பொருளாக அறுதியிட்டுள்ளார்' என்று தமது நூலில் விளக்கத் தக்கதாக எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டு, இரண்டாம் ஸ்லோகம் தொடங்கிப் பதினெட்டாம் ஸ்லோகம் இறுதியாகவுள்ள பதினேழு ஸ்லோகங்களினால் எழுபதுக்கும் மேற்பட்ட அத்தாட்சிகளைக் காட்டித் தாம் விளக்க எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை நன்கு நிரூபித்துத் திடப்படுத்திவிட்டு, பத்தொன்பதாம் ஸ்லோகத்தினால் வால்மீகி முனிவர் இராமாயணத்தினால் 'திருமகள் நாதனே முழு முதற் கடவுள்' என்பதற்குச் சான்றாக அருளிய மிகவுயர்ந்த காரணங்களில் 'பானைச்சோற்றுக்கு ஒன்றிரண்டு பருக்கை' என்னும் வகையில் சிலவற்றை மட்டுமே இந்நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதாகக் கூறி, இறுதியான இருபதாவது ஸ்லோகத்தினால் தமது குலம், இஷ்டதெய்வம், தம் திருத்தகப்பனாரின் திருநாமம், தம்பெயர் ஆகியவற்றைத் தெரிவித்து, இராமபிரானுடைய திருவடித் தாமரைகள் திறத்துத் தமக்குள்ள ஸ்நேஹம் (பக்தி)

என்னும் நெய்யினால் எரியும் வால்மீகி பாவதீபமென்ற நூலாகிய விளக்கைத் தாம் ஏற்றியதாகக் கூறும் வாயிலாக, இந்நூல் இராமபிரானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமாகுமென்பதை விளங்க வைத்து நூலைத் தலைக்கட்டியுள்ளார்.

இந்நூலை இயற்றியவர் ஜகத்குரு ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ. உ.வே. காதி அனந்தாசார்ய ஸ்வாமியாவர். இவருடைய சரித்திரக் குறிப்புக்கள் சில, இவர் தம்முடைய முக்கிய சரிஷ்யராகிய ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் பத்ம விபூஷண மஹாவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி எழுதிய 'ஸ்ரீ காஞ்சீ ஜகத்குரு வைபவ ஸங்க்ரஹ' என்னும் நூலைத் தழுவி இங்கு எழுதப்படுகின்றன.

ஸ்ரீகாஞ்சீ காதி அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணாவின் திருவம்சத்தில் ஸ்ரீகாதிக்குஷணமாசார்ய ஸ்வாமிக்குத் திருக்குமாரராக ஸ்ரீமுக வருஷம் மாசி மாதம் ஸ்வாதீ நகூத்திரத்தில் (1874 மார்ச்) தோன்றினார். தமது மாதுலராய் (தாய் மாமன்) மஹாவித்வானாய், ஸ்தலாசார்ய புருஷராய்த் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருந்த திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை புரிசை ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீரங்காசார்ய ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் ந்யாயம், வ்யாகரணம், மீமாம்ஸா முதலிய ஸாஸ்த்ரங்களையும் உபய வேதாந்த ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களையும் வரியடைவே கசடறக் கற்ற இருபது பிராயத்திலேயே பெரும் புலவரென்ற பிரசித்தி பெற்றார். அது முதலாகத் தம் வாழ்நாள் முழுதும் அடிக்கடி தேசமெங்கும் யாத்திரை செய்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயமென்றும் விஸிஷ்டாத்வைத தர்ஸனமென்றும் குலாவப்படுகின்ற பகவத் ராமாநுஜமதத்தை நன்கு பரவச் செய்தார்.

ஸ்ரீ காஞ்சியில் வேதாந்த வைஜயந்தீ என்னும் ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலையை ஸ்தாபித்து நடத்தி வந்தார். ஸ்ரீஸுதர்ஸன முத்ராக்கூரசாலை என்றொரு அச்சுக்கூடத்தை நிறுவி அதன் மூலமாகப் பல பல ஸாஸ்த்ர நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டு ஸம்ஸ்க்ருதவுலகுக்கு மஹோபகாரம் செய்தார். அவற்றுள் ப்ரமாண்யவாதம் இறுதியாகவுள்ள பெரும்பாலும் எல்லா ந்யாயக்ரந்தங்களும், பாட்டரஹஸ்யம், மீமாம்ஸாபாதுகா, ஸேஸ்வரமீமாம்ஸா முதலிய மீமாம்ஸாக்ரந்தங்களும், சண்ட மாருதத்துடன் கூடிய ஸததூஷணீ, பாராஸர்யவிஜயம், ந்யாய பாஸ்கரம், பகவத்கீதா வ்யாக்யானம் தொடக்கமான மிகவுயர்ந்த வேதாந்த ஸாஸ்த்ர க்ரந்தங்களும் பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களுடன் சேர்ந்த முதலாயிரமும் மற்றும் சிலவும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத் தக்கனவாகும்.

மஞ்ஜுபாஷிணீ என்றொரு வடமொழி வாரப் பத்திரிகை, வைதிக ஸர்வஸ்வம் என்றதோர் இந்திமொழி மாதப் பத்திரிகை, வனமாலிகா, ப்ரஹ்ம வித்யா என்னும் பெயரில் இரண்டு தமிழ் மாதப் பத்திரிகைகள் ஆகிய இவற்றை முப்பது வருடங்களுக்கும் மேலாகத் தொடர்ந்து நடத்தியிருக்கிறார். ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ், தெலுங்கு, இந்தி, மார்வாடம், மகாராஷ்ட்ரம், ஆங்கிலம் முதலான பல மொழிகளில் தமக்கும் கேட்பவர்கட்கும் சிறிதும் சலிப்புத் தட்டாமல் பல மணிக்கணக்கில்

சொற்பொழிவுகள் ஆற்றிப்பண்டிதரோடு பாமரரோடு வாசியில்லாமல் அனைவரும் உகக்கும்படி விளங்கினமை இவருக்குத் தன்னேற்றமாகும்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்மேளனம் என்ற பெயரில், மாபெரும் புலவர்களைத் திரட்டி ஒவ்வோராண்டும் ஒவ்வொரு மஹா நகரம் என்ற வகையில், இருபதுக்கும் மேலான மாநாடுகளை இவர் நடத்தியிருக்கிறார். பண்டிதர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் இவர் வழங்கிய ஸம்மானங்களும், இவர்தமக்கு உதயபுரம், ஜ்யோதி:புரம், க்வாலியர், பாக்யநகரம், திருவனந்தபுரம் முதலிய பல மஹா நகரங்களைச் சேர்ந்த மஹா ராஜாக்கள் ஸமர்ப்பித்த காணிக்கைகளும் கணக்கில் அடங்கா.

'ஐகத் குரு' என்று பிரசித்தி பெற்றுத் தங்கப் பல்லக்கிலேறி யானை குதிரை பண்டித சரிஷ்ய வர்க்கங்களுடன் மிகப் பெரியதொரு திக் விஜய யாத்திரை புரிந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தை மிக மிக ப்ரசாரம் செய்தார். அப்போது பிற மதத்தவர் பலர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தின் உண்மையை அறியப்பெற்று இவரிடம் சக்ராங்கனமும் மந்த்ரோபதேசமும் பெற்று சரிஷ்யராய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவராயினர். காசீ நகரத்தில் பர சமயப் பெரும்புலவர் பலர் திரண்டு வந்து இவரோடு வாதம் புரிந்து பின் வாங்கி 'இவர் ஐகத் குருவேதான்' என்று கூறிப் புகழ்ந்து சென்றனர்.

இவரிடம் வட தேசத்தில் கோடீஸ்வரர்களான ஸேட்டுக்கள் பலர் சக்ராங்கனம் பெற்று உய்ந்தனர், மஹந்துக்கள் எனப்படும் உத்தரதேச ப்ராஹ்மண மடாதிபதிகள் பலர் சக்ராங்கனம் பெற்றதோடு இவர் ஸந்நிதியில் ஸாமாந்ய விசேஷ ஸாஸ்த்ரங்களையும் பயின்று ப்ரசண்ட பண்டிதராயினர். அன்னவர்களில் த்ரிதண்டி ஸ்வாமி என்று பிரசித்தி பெற்ற விஷ்வக்ஸேநாசார்யர் முதலியோர் குறிப்பிடத் தக்கவராவர்.

உத்தர பாரதத்தில் பலவிடங்களில் இவர் திவ்ய தேசங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளமை சாதாரண மனிதர்க்கு இயலாத கார்யமாகும். அவற்றுள் பம்பாய் மாநகரில் பனஸவாடியென்னும் பகுதியின்கண் பல லக்ஷக்கணக்காகப் பணச்செலவு செய்து கோயில் நிருமித்துத் திருவேங்கடமுடையானைப் பிரதிஷ்டிப்பித்து, கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோவில் போன்ற திவ்யதேசங்களிற் போலவே நித்யோத்ஸவ பக்ஷோத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவாதிகளை நடப்பித்து அவை மேன்மேலும் இடையறாது நடக்கத் தக்க ஏற்பாடுகளையும் செய்து வைத்துள்ளமை முக்கியமாகக் கருதத் தக்கதாகும். காஞ்சி மாநகரில் தமது குல முதல்வரான ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணாவென்னும் ஆசாரியர் பெருமானுக்கு ஆலயமெழுப்பித் திருவிழாக்களை நடத்த நியமித்துள்ளமையும் மற்றொரு முக்கியமான அம்சமாகும்.

இவ்வாறு இன்னும் பல பெருமைகளுடன் அறுபத்தோராண்டுகளும் ஐந்து மாதமும் நல்வாழ்வு வாழ்ந்து தாது வருடம் ஆடி மாதம் சுக்ல பக்ஷ த்ருதீயையில் (21-7-36) பரமபத மெய்திய இவர் தமது வாழ்நாளில் ஓயாமல் நடத்தி வந்த பல நற்பணிகளுக்கிடையே அபூர்வமான சில உயர்ந்த நூல்களையும் அருளியிருக்கிறார்,

அவற்றுள் புருஷஸூக்த பாஷ்யம், படபாநல:, ஐக ஸாஸ்தர்ய மீமாம்ஸா, ஸ்ரீ பாஷ்ய விமர்சன பரீக்ஷா, வால்மீகி பாவதீப: ஆகியவை மிக முக்கியமானவை. இவை இதுகாறும் பல பதிப்புக்கள் ஏறியுள்ளன.

இறுதியில் குறிக்கப்பட்ட வால்மீகி பாவ தீபம் என்னும் நூல், இதன் ஆசிரியர் தமக்குத் திருப்பேரனார் நியாயசிரோமணி உபயவேதாந்த வித்வான் ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஐகத்குரு காதி ஸ்ரீ நிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியிடமிருந்து தமிழாக்கம் செய்ய அநுமதியுடன் பெறப்பட்டும், அடியேனால் தமிழாக்கம் செய்யப்பெற்றும், 1986 மார்ச் மாதம் முதலாக 1988 மே மாதமீறாக திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான சமய இதழாகிய ஸப்தகிரியில், அதன் ஆசிரியர் திரு N.S. ராம்மூர்த்தி M.A. அவர்களால் உத்ஸாகத்துடன் வெளியிடப்பட்டது.

இப்போது வால்மீகி திருவுள்ள விளக்கு என்னும் தமிழ்பெயர் பூண்ட இந்நூலை கீர்த்திமூர்த்தி ஸ்ரீ.உ.வே. மஹாவித்வான் காரப்பன்காடு வேங்கடாசார்யர் ஸ்வாமியின் தெளஹித்ரரும், பரமதார்மிகரும், ஸ்ரீ காரப்பன்காடு ஸ்வாமி, ஸ்ரீ காஞ்சீ ஸ்வாமி, ஸ்ரீ வேளுக்குடி ஸ்வாமி, ஸ்ரீஸதாபிஷேகம் ஸ்வாமி, திருநாங்கூர் பெரியஸ்வாமி முதலிய பல பெரியோர்களின் உபயவேதாந்தக் கட்டுரைகள் பல நூற்றுக் கணக்கானவற்றை அளவற்ற பணச்செலவுகளையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் கேவலம் லோகோபகாரமாக அச்சிட்டுவருமான ஸ்ரீமான் S. முரளி ஸ்வாமி, அடியேனிடம் பரம க்ருபையாலே புத்தகரூபமாய் அச்சிட்டு வெளியிடுகிறார். இதற்கு ஏதும் கைம்மாறில்லாத அடியேன், இந்த ஸ்வாமிக்கு ஆயுராரோக்யைஸ்வரயங்களை ஸம்பூர்ணமாக அளித்து மேன் மேலும் இத்தகைய நல்ல காரியங்களில் மூளும்படி, திருவேங்கடமுடையானுடைய புவார்கழல்களில் விண்ணப்பித்து இவர் திறத்தில் நன்றி கலந்த ப்ரணாமங்களையும் தெரிவிக்கிறேன்.

இந்த ஸ்வாமிக்கு இந்நூல் அச்சிடும்படி புருஷகாரம் செய்தவரும், அச்சிடும்போது ப்ரூப்திருத்துதல் முதலிய உதவிகளைச் செய்தவருமான திருப்பதி வேங்கடேச்வர யூனிவர்ஸிடி காலேஜ் தமிழ்ப்பேராசிரியர் டாக்டர் M. வரதராஜனுக்கு நன்றியோடு கலந்த ஆசீர்வாதம் செய்து விடைபெறுகிறேன்.

திருப்பதி

11-08-2001

தி.அ. கிருஷ்ணமாசார்ய தாஸன்

வால்மீகி பா₄வ தீ₃பம்

(வால்மீகி திருவுள்ள விளக்கு)

இவ்வுலகின்கண் கடத்தற்கு அரியதும் ஆழமுடையதும் எல்லை இல்லாப் பெருந்துன்பத்துக்கு இருப்பிடமானதுமான ஸம்ஸாரம் (பிறப்பிறப்புத் தொடர்ச்சி) என்னும் கடலில் ஆழமூழ்கிய அனைத்துயிர்களுக்கும் பரம்பொருள், அதனை அடைவதற்கு உரிய வழி, அடைந்து பெற வேண்டிய பயன் ஆகிய தத்வஹித புருஷாத்தங்களை அறிவிப்பதன் மூலமாக அவற்றைக் கரையேற்றுமது - பல்லாயிரவரான தாய்தந்தையரைக் காட்டிலும் மக்கள் திறத்தில் பாசம் மிக்கதாய் வேதமென்னும் பெயர் பெற்ற - ஸாஸ்த்ரம் ஒன்று தான் என்பது அனைவரும் இசைந்த விஷயமன்றோ.

எண்ணிலாப் பிரிவு (ஸாகை)களைக் கொண்டு, மூலம் மட்டும்கூட அறிய முடியாததும் இன்னதென்று நிச்சயிக்க இயலாத பொருளையுடையதுமான இவ்வேதத்தின் பொருளை நிச்சயிப்பதில் இதிஹாஸ புராணங்களே தஞ்சமென்று யாஜ்ஞவல்க்ய பகவான் ஸ்மரிக்கிறார் - 'இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்! பிபேத்யல்பஸ்ருதாத் வேத: மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி|| - இதிஹாஸங்களையும் புராணங்களையும் கொண்டு வேதத்தை விவரித்து அறுதியிட வேண்டும்; வேதமானது அரைகுறைப் படிப்பாளியிடம் (வேதத்தின் கருத்தையறியாமல் தனது புல்லறிவிற்கேற்பத் தனக்குத் தோன்றியவற்றையே வேதப்பொருளென்று கூறுமவனிடம்) 'ஐயோ இவன் என்னை வஞ்சிக்கப் போகிறானே' என்றஞ்சுகிறது - என்று,

இதிஹாஸம் புராணம் என்று இரண்டினுள்ளும் இதிஹாஸமே மிக உயர்ந்தது என்பது - 'இதிஹாஸபுராணாப்யாம்' என்றவிடத்தில் 'புராண' என்னும் குறைந்த உயிரெழுத்துக்களைப் பெற்ற சொல்லுக்கு முன்பு 'இதிஹாஸ' என்னும் அதிக உயிரெழுத்துக்களைக் கொண்ட சொல்லை ப்ரயோகித்த அந்த யாஜ்ஞவல்க்ய முனிவராலேயே தெளிவுபடுத்தப் பெற்றது. (த்வந்த்வ ஸமாஸத்தின்கண் - உம்மைத் தொகையின்கண் - பல சொற்கள் சேரும் போது உயிரெழுத்துக்கள் மிக்க சொல்லாய் இருப்பினும் அதன் பொருள் உயிரெழுத்துக்கள் குறைந்த சொல்லின் பொருளை விட உயர்ந்ததாயிருந்தால் அவ்வுயிரெழுத்துக்கள் மிக்க சொல் முன்னே வரலாம் என்னும் வடமொழி இலக்கண நூல் முடிவு இங்கு அறியத்தக்கது).

இதிஹாஸங்கள் (பழைய கதைகள்) தமக்குள்ளும் முக்கியமானவை ஸ்ரீராமாயணமும் மஹாபாரதமுமாகும். அவற்றில் ஸ்ரீராமாயணம் முழுவதும் தான் ஆசரித்தல், பிறர்க்கு உபதேசித்தல், தனது திருமேனியழகு, வள்ளல் தன்மை முதலியவற்றால் எல்லா ஆத்மாக்களையும் மந்திரத்தால் கட்டுண்டு மோஹமடைந்தவர்களைப் போல் தனக்கு வசமாக்கி நல்வழியில் செலுத்துவதற்காக

இசுஷ்வாகு வம்ச திலகனாகத் தோன்றியவனும், இத்தகையது என்று சிந்தித்தற்கு அரியதும், வியக்கத்தக்கதுமாகிய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம், திவ்யமங்களத்திருமேனி, அவற்றின் குணங்கள் என்ற இவற்றை உடையவனும் கருணைக் கடலானவனும் பரப்ரஹ்மம் என்னும் பெயர் பெற்றவனும் திருமகள் மணவாளனுமான பரம புருஷனுடைய சரிதத்தைத் தெரிவிப்பதன் வாயிலாக வேதப்பொருளை விளக்குவதாய்க் கொண்டு மிகவும் உதவி புரிகிறது.

இவ்விராமாயணத்தின் வேத விளக்கமாய் இருக்கும் தன்மை 'வேதோபப்ரம்ஹணார்த்தாய தெள அக்ராஹயத் ப்ரபு:' (ராமா.பால 4-6) - வேதத்தை விவரித்தல் என்னும் பயனைக் கருதி, எல்லாம் வல்ல வால்மீகி முனிவர் அந்த குசலவர்களுக்கு ஸ்ரீராமாயணத்தைக் கற்பித்தார் - என்றிது முதலியவற்றால் மிகவும் விளக்கம் பெறும்.

இதிஹாஸ நூல்களில் மிகவுயர்ந்ததான இந்த ராமாயணத்தை இயற்றாநின்ற வால்மீகி மஹர்ஷியானவர், அறிந்துகொள்ளத் தகுதியற்ற (நாத்திகர் முதலிய)-வர்களிடம் அச்சங்கொண்டு, திருமாலே பரம்பொருள் என்னும் உபநிஷத்துக்களில் தேறிய விஷயத்தை ஆங்காங்கு இதன்கண் ரஹஸ்யமாக அமைத்துள்ளார்.

இவ்வாறு திருமகள் நாதனது பரம்பொருளாகும் தன்மை ஆங்காங்கே அமைக்கப் பெற்றிருப்பினும் பலநாள்கள் ச்ரமப்பட்டே தெரிந்து கொள்ளத்தக்க அவ்விஷயத்தை, பொற்புதையல் கீழே இருப்பினும் அதன் மேலே பூமியில் திரியுமவர்கள் அதனை அறிந்து எடுக்க முடியாததுபோல், அறிந்து கொள்ளத் தகுதி பெற்றவர்கள் கூட ஸ்ரீராமாயணத்தின்கண் ஆழ்ந்து பாராமல் மேலெழப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளமுடியாமல் அழிந்துபோக வேண்டாமென்று உலக நன்மையில் நோக்குடைய சில பெரியோர்களால் ஊக்குவிக்கப்பெற்று நம் ஆசார்யர்கள் திருவாக்கிலிருந்து அறிந்தவற்றை அறிந்தபடியே வால்மீகி பாவதீபம் என்னும் இந்நூல் வாயிலாக வெளியிட்டோமானோம்.

கருணைக் களஞ்சியமான கமலை கேள்வனும் குணங்கொள்ளும் நல்லோர்களும் இதுகொண்டு திருப்தி அடைவார்களாக என்று மேன்மேலும் அவர்களை வேண்டி நிற்கிறோம். இங்ஙனம் வணங்கி விண்ணப்பம் செய்வது - பிரதிவாதி பயங்கரம் அனந்தாசார்யன். (நூலாசிரியரின் முன்னுரை மொழிபெயர்ப்பு இத்துடன் முடிவுற்றது).

காப்பு

அஸ்து ஸமஸ்த ஜகஜ் ஜநி ரக்ஷண ஸம்ஹரண விஹரண: ஸ்ரீமாந் |
கரிகிரி ஸிகர விஹாரீ கமலாகாந்த: ஸுபாய தேவோ ந: ||

அனைத்துலகினுடையவும் படைப்பு காப்பு அழிப்பு ஆகியவற்றை விளையாட்டாக உடையவனும், செல்வம் மிக்கவனும், திருவத்தி மாமலையின் உச்சியில் உலாவுமவனும், (பெருந்தேவி என்னும்) திருவின் மணவாளனுமாகிய (பெருந்)தேவன் நமது நன்மையின் பொருட்டு ஆகுக. (நமக்கு நன்மையை உண்டாக்குக).

அவ்யாத்ஸேஷ ஜகதாம் பவ்யாயோபாத்த மநுஜஸம்ஹநந: |
நிர்வ்யாஜபந்தூரஸ்மாந் நவ்யாம்புஜ லோசநஸ் ஸ யதிராஜ: ||

எல்லா உலகங்களினுடையவும் கேஷமத்திற்காக மானிட வடிவு பூண்டவரும் கபடமற்ற (உண்மையான) உறவினருமாயுள்ளவரும் அப்போதலர்ந்த அரவிந்தம் போன்ற திருக்கண்களையுடையவருமான - ப்ரஸித்தரான யதிராஜர் (ஸ்ரீராமாநுஜர்) நம்மைக் காப்பாற்றுவாராக.

விதத்தாதி வாதிபீக்ருத் குருவம்ஸ்யஸ் ஸுதீரநந்தாரய: |
வால்மீகிபாவதீபம் விசிந்த்ய சித்தே மஹஸ் துரங்காஸ்யம் ||

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாவென்னும் ஆசாரியரின் குலத்தில் உதித்து நல்லறிவு பெற்ற அனந்தாசார்யன் பரிமுகமுடைய (பரஞ்சோதியை இதயத்தில் நன்கு சிந்தித்து வால்மீகி பாவதீபத்தை இயற்றுகின்றான். (இது ஆசிரியர் தம்மைப் பிறர்போல் கூறியது. அனந்தாசார்யனென்னும் பெயர் பூண்ட அடியேன் வால்மீகி பாவதீபமென்னும் பெயர் பெற்ற நூலினை இயற்றுகின்றேனென்க.)

உரையவதாரிகை

இவ்வுலகின்கண், அறிவு ஆற்றல் முதலிய நற்குணங்கள் நிறைந்தவரும் மிகச்சிறந்த கருணை உடையவரும் ப்ரஸித்தி பெற்றவருமான புற்றிலுதித்த (வால்மீகி) முனிவர், கரை தெரியாததும் கடத்தற்கு அரியதும் ஆழமுடையதுமான ஸம்ஸாரம் (பிறப்பிறப்புகளின் தொடர்ச்சி) என்னும் கடலில் மூழ்கியவர்களும் அநாதியான (என்றைக்கு உண்டாயிற்று என்று ஆதிகாலம் தெரியாத) அறியாமையினால் ஈட்டப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களாகிற தத்தம் வினைகளுக்கு வசப்பட்டவர்களும், இடைவிடாமல் தேவர் மனிதர் விலங்கு தாவரம் முதலிய பலவகைப்பட்ட ஆச்சர்யமான பிறவிகளை எடுப்பவர்களும், பரம்பொருள் எது அவரப்பொருள் (தாழ்பொருள்) எது என்ற உண்மையை அறியாதவர்களுமான திரள்திரளான ஜீவர்களை (உயிர்த்தொகுதிகளை) உயரத் தூக்கியெடுக்க விரும்பியவராய், சித்து அசித்து ஈஸ்வரன் (அறிவுள்ள உயிர், அறிவற்ற ஜடம், கடவுள்) என்பனவற்றின் உண்மைநிலை குணம் ஆகியவற்றைப் பகுத்து அறிவிப்பதும் ஒரு புருஷனாலும் இயற்றப்படாமையினால் நித்யமானதும் குற்றமற்றதும் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து உபதேச பரம்பரையாக

வந்தததும் பல்லாயிரக்கணக்கான தாய் தகப்பன்மார்களைக் காட்டிலும் மக்களிடம் மிக்க அன்பு கொண்டதும் உலகமெல்லாம் உய்வுபெறுவதை முக்கிய பயனாகவுடையதும் அத்தாட்சி நூல்களுக்குள்ளே பேரரசானதுமான வேதக்குவியலை விவரணம் செய்யப்புகுந்து, மறைமுடி (உபநிஷத்துக்)களாகிய புகுதற்கரிய குகைகளிலே மறைந்துள்ளதும், குற்றமனைத்துக்கும் பகையாய் நற்குணங்கட்கே கொள்கலமானதும், உலகமனைத்தின் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்களை லீலையாகக் கொண்டதும், ஓயாமல் உண்டு பண்ணப்படுகிற பிறப்பிறப்புத் தொடர்ச்சிகளில் அஞ்சிப் பரிதவித்த உயிரினங்களை உய்விக்க வேணுமென்ற இடையறாத எண்ணத்தை உடையதும், உலகனைத்துக்கும் ஒரே புகலிடமுமான பரப்ரஹ்மமானது - திருமகள் மணவாளனும் புருஷோத்தமனும் ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனுமான பகவான் நாராயணனேயென்று வேதாந்தங்களில் (உபநிஷத்துக்களில்) அறிப்பட்டவையாய் வேறுபொருள் கூறி மறுக்கமுடியாத காரணங்களாலே ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் நிச்சயித்தருளினர்.

மிக இனிய இந்த ரஹஸ்யத்தை அறியாதவர்களாய்ப் பொற்புதையலின் மேலே தினமும் திரிந்து கொண்டிருந்தும் அதனை அறியாதவர்கள் போன்று, மேலெழுத் தோன்றும் கருத்தினால் மட்டும் திருப்தியடைந்தவர்களுக்கு இதன் ரஹஸ்யப் பொருளை நன்றாகப் போதனை செய்வதற்காக இறங்கி நூலாசிரியர் அவ்விஷயத்தைப் பொதுவாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார் (வால்மீகி தமது இராமாயணத்தில் இன்னது செய்தாரென்று குறிப்பிடுகிறார்) வால்மீகி: என்று தொடங்கும் முதல் ச்லோகத்தால்,

நூல்

ஸ்லோகம் - 1

வால்மீகிஸ்தபஸாம்நிதி₁,ர் முநிவரோ வேதோ₄வரோத்தம்பி₄த-
ஜ்ஞாநஸ் ஸூந்ருதவாக்₃ ப₄வாம்பு₃தி₄ க₃தாந் உத்₃த₄ர்த்துகாமோ ஜநாந் |
வேதா₃நப்யு₃ப₃ரும்ஹயந் ஸ்ருதி-ஸிரோகூ₃ட₄ம் ஸுபை₄காஸ்பத₃ம்
தத்த்வம் நிஸ்சிநுதேஸ்ம ராமவபுஷம் ராமாயணே- ஸ்ரீபதிம் ||

பதவுரை

தபஸாம் நிதி: = தவங்களுக்கு இருப்பிடமானவரும், வேதஸ் வர உத்தம்பித ஜ்ஞாந: = ப்ரஹ்மதேவனது வரத்தினால் உயர்த்தி நிறுத்தப்பட்ட அறிவையுடையவரும், ஸூந்ருதவாக் = உண்மையான பேச்சையுடையவருமான, வால்மீகி: முநிவர்: = வால்மீகியான முநிவர் பெருமான், பவ அம்புதிகதாந் = ஸம்ஸாரமாகிய கடலை அடைந்த, ஜநாந் = ஜநங்களை, உத்தர்த்து காம: = மேலெடுக்க விருப்பம் கொண்டவராய், வேதாந் அபி = வேதங்களையும், உபப்ரும்ஹயந் = விவரிக்குமவராய், ஸ்ருதிஸிர: கூடம் = மறைகளின் முடிகளில் மறைந்துள்ளதும், ஸுப ஏக ஆஸ்பதம் = மங்களகரமாய் (த்யாநத்துக்கு) ஒரே இலக்கானதுமான, தத்த்வம் = (பரம்) பொருளை, ராமவபுஷம் =

ஸ்ரீராமனுருவம் கொண்ட, ஸ்ரீபதிம் = திருமகள் நாதனாக, ராமாயணே = (தாம் இயற்றிய) ராமாயண நூலில், நிர்ஶிநுதேஸ்ம = நிர்ஶயித்தார்,

விசேஷவுரை

வால்மீகி: - புற்றின் மகன் (புற்றில் உதித்தவர்) இம்முனிவர் - 'அந்த த்ருணபிந்துவினிமிருந்து பிருகு வம்ஸத்தவரான புருஷர் உதித்தார். அவரே வால்மீகியென்று கூறப்படுகிறார்' என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண (3-3-18) வசந்தத்தினால் பிருகுவின் புத்திரர் என்றே தோன்றுகிறது. ஆயினும், புற்றினால் மூடப்பட்ட மேனியையுடைய இவர் வருணதேவன் உண்டாக்கிய மழையினால் (கரைந்து போன) புற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டபடியால் அஃது ஒன்றையே பற்றாசாகக் கொண்டு இவரைப் புற்றின் மகனாகக் கூறியது, அகஸ்தியரைக் கலசத்தின் பிள்ளையாகக் கூறியது போல், இலக்கணை வழக்காகையால் தவறுடையதல்ல.

'பெருந்தேசு பொருந்தியவரும் லோக பிதாமஹருமான (லோக பிதாவாகிய மரீசி முதலியோர்க்கும் பிதாவான) பிரமனார், வல்மீகத்திலிருந்து (புற்றிலிருந்து) உண்டானதால் இவர் வால்மீகி என்று கூறப்படுகிறார் என்று கூறினார்' என்று ப்ரஹ்மகைவர்த்த புராணத்தில் சொல்லப்பட்டுமுள்ளது.

'வால்மீகி' என்ற சொல்லால், பனி வெய்யில் முதலிய த்வந்த்வங்களை (ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட இரண்டிரண்டாகவுள்ள பொருள்களை) லக்ஷ்யம் செய்யாமல் இடைவீடன்றித் தவம் செய்ய வேண்டுமென்ற மனவுறுதியோடு இடத்தைவிட்டு அசையாமல் இருந்த இவரைப் புற்று மூடிற்றென்னும் கருத்து அறிவிக்கப்படுதலால் பொறிகளை அடக்குதல், மனத்தை அடக்குதல் முதலிய நற்குணநிறைவு இவருக்குள்ளமை விளக்கப்படுகிறது.

'தபஸாம் நிதி:' - 'தவங்களுக்கு இருப்பிடம்' என்றவிதனால் இவருக்குத் தவமஹிமையால் பெறப்பட்ட அறிவுடைமை குறிக்கப்படுவதன் மூலமாக, இவரது அறிவு, ஐயம் திரிபு முதலியவற்றோடு சேர்ந்ததன்று என்று விளங்குவதனால் இவர் கூறும் கருத்துக்கள் மிகமிக நம்பத்தக்கவை என்பது அறிவிக்கப்படுகின்றது.

'முனிவர் பெருமான்' என்றதனால் (நற்பொருள்களை) எப்போதும் ஆராய்ச்சி செய்யும் பான்மையுள்ளமை இவருக்குப் பெறப்படுவதால், இவர் பணிக்கும் பொருள்கள் மேலெழ அறிந்து கூறப்பட்டவையல்ல என்றும், நல்ல யுக்திகளைக் கொண்டு நிலைநாட்டப்பட்டவை என்றும் குறிப்பதன் வாயிலாக, அவை குயுக்திகளால் அசைக்க முடியாதவை என்பது காட்டப்படுகிறது.

வேதஸ் வர உத்தம்பித ஜ்ஞாந: நான்முகக் கடவுளின் வரத்தினால் உயர்த்தி நிறுத்தப்பட்ட - அதாவது எல்லாவற்றையும் பற்றியதாயிருக்கும் தன்மை, உண்மைத் தன்மையைப் பற்றியதாயிருக்கும் தன்மை முதலிய நற்பண்புகளை உண்டாக்கி மிகவும் வளர்க்கப்பட்ட அறிவையுடையவர். பிரமனது வரத்தினால் பெறப்பட்ட

ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை (அனைத்தையும் உண்மையாக அறியவல்லராதலை) உடையவர் என்பது தேர்த்த பொருள்.

ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் இரண்டாவது ஸர்க்கத்தில் (ஸ்லோகம் 31-34) 'அறிவு தவம் முதலியவற்றால்) பெரியவனே' (உனது மாநிஷாத என்னும்) இந்த ஸ்லோகமானது எனது ஸங்கல்பத்தினால்தான் உண்டாயிற்று. மிக நல்ல ரிஷியே! ஸ்ரீராமனுடைய சரிதம் முழுவதையும் கூறும் நூலினை (இப்படிப்பட்ட ஸ்லோகங்களாக) இயற்றக்கடவாய். தரும சிந்தையுடையவனும், நற்பண்புகள் நிறைந்தவனும், அறிவு நிரம்பிய புலவனும், தைரியமுள்ளவனுமான ஸ்ரீராமனுடைய சரிதத்தை நீ நாரதர் வாயிலாகக் கேட்டபடியே (சுருக்கமாகச்) சொல்லக்கடவாய் (இதுவே ஸங்க்ஷேப ராமாயணம்). லக்ஷ்மணனோடு கூடியவனும் புத்திசாலியுமான அவ்விராமபிரானுடைய, பிறர் அறிந்ததாகவும் அறியாமல் ரஹஸ்யமாகவுமுள்ள சரிதமும், அரக்கர்களுடைய (எல்லாவகைப்பட்ட சரிதமும், ஸீதையினுடைய) வெளிப்படும் மறைந்துமுள்ள சரிதமுமாகி, நீ நாரதர் வாயிலிருந்து கேட்டறியாத சரிதங்கள் அனைத்தும் (எனது அருளினால்) உன்னால் அறியப்பட்டதாக ஆகப்போகிறது' என்று (வால்மீகிக்கு நான்முகக் கடவுள் வரமளித்ததாகச்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் புலஸ்தியர் வசிஷ்டர் ஆகிய இருவரின் வரப்ரஸாதத்தினால் பராசரருக்குப் போல, இவ்வால்மீகிக்குப் பிரமனின் வரப்ரஸாதத்தினால் எல்லாவற்றையும் உள்ளபடியே உணரும் தன்மை உண்டு என்று விளக்கப்பட்டது.

'ஸூந்ருதவாக்' - மறுக்கப்படாத உண்மைப் பொருளை அறிவிக்கும் சொற்களைச் சொல்லுமவர், தாம் கண்டபடியே, பிறரால் கண்ணழிக்க முடியாத உண்மையைப் பேசுமவர் என்றபடி. இதனால் ஸ்ரீராமாயணத்தில் கூறப்பட்ட விஷயங்கள் ரஜோ குணம் உடையவர்களாலும் தமோ குணம் உடையவர்களாலும் இயற்றப்பட்ட ஸ்ம்ருதி புராணாதிகளிலுள்ள வசநங்களோடு முரண்படுவதனால் (சுருத்துக்கள்) மறுக்கப்படலாமோ என்ற ஐயம் அகற்றப்பட்டதாகிறது. இவ்விராமாயணத்தோடு முரண்படாமல் (இதையொட்டியே) அவற்றையும் பொருந்த விடவேணுமென்பதும் குறிக்கப்பட்டதாகிறது. அவ்வாறே அதே ஸர்க்கத்தில் (ஸ்லோகம் 35) 'நீ செய்யப் போகும் இக்காவியத்தில் பொய்யான வார்த்தை ஒன்றுகூட இராது' என்று (பிரமன் வால்மீகி முனிவருக்கு அருள் புரிந்ததாகக்) கூறப்பட்டுள்ளது.

இனி ஸ்ரீராமாயணத்தின் வாயிலாகத் தத்வத்தை நிச்சயித்து உரைப்பதில் இம்முனிவருக்கு உண்டாகும் பயனைக் காட்டுகிறார் *பவாம்புதி கதாந்* என்று தொடங்கி, ஸம்ஸாரமாகிய கடலை அடைந்தவர்களை, அதாவது ஸம்ஸாரக் கடலில் ஆழ மூழ்கியவர்களை, 'உத்தர்த்து காம:' - அக்கடலிலிருந்து உயரத் தூக்கி அதனைக் கடந்தவர்களாகச் செய்ய விருப்பம் கொண்டவர் வால்மீகி. இயற்கையாகவே கருணையுடையவர்களில் தலைசிறந்தவராகையாலே தத்வத்தை உணராத ஸம்ஸாரி ஜநங்களை அதனை உணர்த்திக் காப்பாற்ற விரும்புமவர் என்றபடி. (ஆக ஸம்ஸாரிகளைக் கரையேற்றுவதுதான் இவர் ஸ்ரீராமாயணத்தை இயற்றுவதன் பயன் என்றதாயிற்று.)

ஐயா! அந்தணர் அரசர் வணிகர் என்ற முதல் மூன்று வருணத்தவரும் 'ஸ்வாத்யாய: அத்யேதவ்ய:' (யஜுராரண்யகம் 2-15) (தத்தம் ஸாகைக்கு ஸம்பந்தப்பட்ட வேதப்பகுதி ஒதப்பட வேண்டும்) என்று விதித்துள்ள ஆற்றலினால் வேதத்தை ஒதி முறைப்படி ஆசார்யரை அடைந்து வேதாந்தங்களான உபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை அவர்கள் கூறக்கேட்டுத் தாங்களும் மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்தில் கூறியபடியே யுத்திகளைக் கொண்டு அவற்றை ஆராய்ந்தார்களேயாகில் தத்வத்தைப் பற்றிய உணர்வு உண்டாகி அதனால் மட்டுமே அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க முடியுமாயினால், இந்த ஸ்ரீராமாயணத்தினால் பயன் என்னவென்ற கேள்வி பிறக்க, அதற்கு விடையளிக்கிறார் - 'ஐநாந்' என்பதனால். (பிறத்தலை இயல்பாகப் பெற்ற ப்ராஹ்மணர் கூடத்ரியர் வைஸ்யர் வேளாளர் முதலிய எல்லாரையும் என்பது இதன் பொருள்). ஆக, வேதாந்தப் பொருள்களைக் கேட்பதனால் முதல் மூன்று வருணத்தார்க்குத் தத்வம் இன்னதென்னும் உணர்வு உண்டாக இடமுண்டேயாகிலும், வேளாளர் முதலியோர்க்கு வேதமோதுதல் வேதாந்தப் பொருள் கேட்டல் முதலியவற்றில் உரிமை இல்லாமையினால் அவற்றால் அவர்களுக்குத் தத்வஜ்ஞாநம் உண்டாகாது என்பது கருத்து.

இனி (உண்மையாக நோக்கினால்) முதல் மூன்று வருணத்தார்க்குங்கூட வேதாந்தத்தைக் கேட்பதனால் மட்டுமே தத்வஜ்ஞாநம் உண்டாகாது. "இதிஹாஸங்களாலும் புராணங்களாலும் வேதத்தை விவரித்து அறிய வேண்டும். வேதபுருஷன் சிறிதே கேட்டறிந்தவனிடம் (வேதத்தின் கருத்தை உள்ளது உள்ளபடி உணராமல் தனது சிறிய கேள்வியறிவுக்குத் தக்கபடித் தான் தோன்றியாக வேதத்துக்குப் பொருள் கூறுமவனிடம்) 'இவன் நமது உண்மைப் பொருளைச் சொல்லாமல் பொய்ப் பொருளைச் சொல்லி நம்மை வஞ்சிக்கப் போகிறானே' என்று அஞ்சுகிறான்" (பாரதம் ஆதி 1-273) என்று கூறியுள்ளபடி வேதப்பொருளையும் அதனை விவரிக்கும் நூலின் உதவியின்றி நிர்ஸயிக்க முடியாதாகையால் - என்று கூறுகிறார் - 'வேதாந்' என்று தொடங்கி. 'வேதாந்' - ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்ற பிரிவுகளை உடையவையும் தனித்தனியே ஒவ்வொன்றும் எண்ணிறந்த ஸாகைகளைக் (உட்பிரிவுகளைக்) கொண்டவையும் மேலெழும் பார்த்தால் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட பொருளை உடையனவாகத் தோன்றுமவையும் ஒரு புருஷனால் நிருமிக்கப்படாதவையுமான வேதமென்னும் எழுத்துக் கூட்டங்களை, 'உபப்ரும்ஹயந்' = விளங்கும் பொருளுடையனவாகச் செய்யுமவராய். உபப்ரும்ஹணமாவது பொருளை விளங்க வைத்தல். ஆக முதல் மூன்று வருணத்தவர்களுக்குமுட்பட வேதப்பொருளை விளக்கமாக அறிந்து கொள்ளுவதற்கு, அதனை விளங்க வைக்கும் நூல் ஒன்று தேவைப்படுவதால் வால்மீகியின் ஸ்ரீராமாயணக் காவ்யபடைப்புப் பயனுடையதேயாகும் என்று தேறிற்று.

ஐயா! வேதத்தில் பொருள் இப்படியா அப்படியா என்ற ஐயம் வரும் இடத்தில் மட்டும் பொருளை நிச்சயிப்பதற்காக அதனை விளங்கவைக்கும் நூலின் தேவை ஏற்பட்ட போதிலும், ஐயமில்லாமல் பொருள் விளங்கும் இடங்களில்

அஃதில்லாமலேயே பொருளின் நிச்சயம் உண்டாகுமே என்ற கேள்வி எழ அதற்கு விடை தருகிறார் - 'ஸ்ருதிஸிரஸ்கூடம்' என்பதனால். (வேதத்தின் முடியான - பிற்பகுதியான உபநிஷத்துக்களில் மறைந்துள்ள பொருளை என்பது இதன் பொருள்) கர்மகாண்டமாகிற வேதத்தின் முற்பகுதியானது பகவானுடைய ஆராதந ரூபமான நித்யகர்மம் (தினந்தோறும் விடாமல் செய்ய வேண்டிய ஸந்த்யாவந்தனம் முதலியன) நைமித்திக கர்மம் (அமாவாஸ்யை மாதப் பிறப்பு க்ரஹணம் முதலிய காரணத்தைப் பற்றிச் செய்யப்படும் தர்ப்பணம் முதலியன) ஆகியவற்றை அறிவிப்பதிலேயே நோக்குடையதாகையால், அதில் தத்வத்தை (வீடுபேற்றை அடைவதற்காக த்யாநிக்கத்தக்க அல்லது தஞ்சமடையத்தக்க பொருளை) அறியமுடியாமற் போனாலும், ப்ரஹ்ம காண்டமென்னும் வேதத்தின் பிற்பகுதியான உபநிஷத்தானது தத்வமாகிய ப்ரஹ்மத்தை அறிவிப்பதிலேயே நோக்குடையதாகையால் அது தன்னிலேயே அதன் அறிவு உண்டாகுமாதலால் வேதத்தை விளக்கும் நூலின் தேவை இல்லையே என்ற ஐயத்தை நீக்குவதற்காகக் கூறுகிறார் - 'ஸிர:' என்று தொடங்கி, 'ஸிரோ கூடம்' மறைமுடியில் மறைந்திருக்கும் பொருளை. இதனால் - வேதாந்தமென்ற உபநிஷத்துப் பகுதி ப்ரஹ்மமென்னும் தத்வத்தை விளக்குவதிலேயே கருத்துடையதாயிருந்த போதிலும், மேலெழ நோக்கினால் ஒன்றுக்கொன்று பொருளில் முரண்பட்டவையாகத் தோன்றும் பல வாக்யங்களுக்கு 'இதுவே பொருள், இப்பொருள் இத்தகையதே' என்று பொருளை நிச்சயிப்பதென்பது எல்லாம் அறிந்த ருஷிகளாலன்றிச் சிறிதேயறிந்த நம் போலியரால் முடியாத கார்யமாகையால், அவற்றின் பொருள் வெகு ச்ரமப்பட்டு ஆராய்ந்து அறிய வேண்டியதாக உள்ளதென்பது வெளிப்படுகின்றது. ஆகவே விளக்குகின்ற நூலொன்றின் உதவியின்றி வேதாந்தப் பகுதியிலும் பொருளை இதுதான் என்று நிச்சயிக்கயியலாதாகையால் அத்தகைய நூலாகிய ஸ்ரீராமாயணத்தை இயற்றுதல் பயனுடைத்தாயிற்று.

ஐயா! (தத்வமென்றால் பொருள்) அறிவுடைய உயிர், அதில்லாத ஐடம், கடவுள் என்னும் பிரிவு பெற்ற வேதப்பொருள் மூன்றினுள் எந்தப் பொருளின் நிச்சயம் இவ்விராமாயணத்தில் செய்யப்படுகிறது? எப்பொருளை நிச்சயிப்பதன் மூலமாக மக்களுக்கு உய்வு உண்டாகும்? என்றால் கூறுகிறார் - 'ஸுபைகாஸ்பதம் தத்வம்' என்று, ப்ரஹ்மபாவனை, கர்ம பாவனை, உபயபாவனை என்ற இவை இல்லாததும் பக்தியோகத்தைத் தொடங்கியவனுக்கு த்யாநிக்க முடியாததுமான பொருள் - ஸுபாஸ்ரயமான பரப்ரஹ்மம், (மூவகைப்பட்ட பாவனை இல்லாமையால் ஸுபமானதும், ஆச்ரயம் ஆனதுமான பரப்ரஹ்மமாகிய பொருளின் (கடவுளின்) நிச்சயமே செய்யப்படுகின்றது என்றபடி) ஸநகர் ஸநந்தனர் முதலிய ருஷிகளுக்கும் பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களுக்கும் மூன்று பாவனைகளில் ஸம்பந்தமுள்ளமையால் ஸுபாஸ்ரயத்வம் = வினைதீர்க்கும் ஆற்றலோடு த்யாநத்துக்கு இலக்காகும் தன்மை இல்லையென்பதும் பரப்ரஹ்மமொன்றுக்கே அஃதுண்டு என்பதும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ஆறாவது அம்ஸம் ஏழாவது அத்யாயத்தில் காண்டிக்யரைக் குறித்துக் கேஸித்வஜரால் விவரித்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘அரசனே! ஸம்ஸாரிகளும் முக்தி பெற்றவர்களுமாக முன்பு கூறப்பட்ட இவ்வனைத்தும் மூன்றுவகையான பாவனையுடையன. அந்த பாவனைகளைக் கேட்பாயாக. ப்ரஹ்மமென்னும் விஷயத்தை ஊற்றத்தோடு இடையறாது த்யாநித்தல் ப்ரஹ்மபாவனை என்றும், யாகம் முதலிய கர்மம் என்னும் விஷயத்தை ஊற்றத்தோடு விடாமல் ஆசரித்தல் கர்மபாவனை என்றும், ப்ரஹ்மத்தை த்யாநிப்பதோடு கர்மங்களையும் ஆசரித்தல் உபயபாவனை என்றும் பாவபாவனைகள் - விஷயத்தைப் பற்றிய பாவனைகள் மூன்றாகும். பா₄வம் = விஷயம். ஸநந்தனர் முதலியோர் ப்ரஹ்ம பாவனையோடு கூடியவர். தேவர்கள் தொடங்கி ஸ்தாவரம் வரையில் உள்ள பிறர் கர்மபாவனையோடு சேர்ந்தவர்கள். பிரமன் முதலியோரிடம் ப்ரஹ்மபாவனை கர்மபாவனை என்ற இரண்டு பாவனைகளும் உள்ளன. ‘எனக்குப் பயனை விளைத்தலால் இத்தொழில் (ப்ரஹ்மத்யாநம் அல்லது கர்மாநுஷ்டானம்) எனக்காகச் செய்யப்படுகிறது’ என்று தான் செய்யும் தொழிலுக்குத் தானே சொந்தக்காரன் என்னும் அறிவாகிய (அபிமானமாகிய) அதிகாரமுடைய முற்கூறிய மூவகைப்பட்டவர்களிடமும் முற்கூறிய பாவனைகள் உள்ளன’ என்றும்.

‘அரசே! எல்லாவற்றையும் சரீரமாகக் கொண்ட அந்த ஹரியினுடைய வ்யூஹ விபவ ரூபமான திருமேனியானது, எல்லாப் பாவங்களையும் அழிக்க வல்ல தாகையால் பக்தியோகத்தைத் தொடங்கியவனால் தனது ஸூத்திக்காகத் (பாவம் தொலைவதற்காக) த்யாநிக்கத் தக்கதாகும். காற்றுடன் சேர்ந்த நெருப்பானது உயரக் கொழுந்து விட்டு எரிந்து எங்ஙனம் வைக்கோற்போரைச் சாம்பலாக்குமோ, அங்ஙனம் யோகிகளின் மனத்தில் இருக்கும் விஷ்ணுவானவர் எல்லாப் பாபங்களையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுவர். ஆகையால் முக்தி பெற்ற ஆத்மாக்கள், ஸம்ஸாரி ஆத்மாக்கள், யாகாதி கர்மங்கள் ஆகிய எல்லா சக்திகளுக்கும் (உடல்போல் விஷ்ணு இட்ட வழக்காய் இருக்கும் இவையனைத்துக்கும்) ஆதாரமான அவ்விஷ்ணுவின் வ்யூஹ விபவரூபமான திருமேனியிடத்தில் மனம் நிலைத்திருக்கும்படிச் செய்ய வேண்டும். அப்படி மனம் நிலை நிறற்றல்தான் ஸூத்ததாரணை என்று அறியத்தக்கது. (முன்பு) தாழ்ந்த பொருள்கள் அனைத்திலும் திரிந்து சஞ்சலமானதும், (இப்போது) பகவானுடைய திருமேனியில் அசையாமல் நிலைபெற்றதுமான மனத்துக்கு, திருமேனியானது முற்கூறிய பாவனைகள் மூன்றினையும் கடந்திருப்பதனால் ஸூபா(ஸூத்தா)ஸ்ரயமாய் யோகியின் வீடுபேற்றுக்குக் காரணமாகிறது. ஓ மனிதர் தலைவனே! மனத்துக்கு இலக்கானவர்களான தேவர் முதலிய பிறர் அனைவரும் நல்வினை தீவினைகள் காரணமாகப் பிறப்பவர்களாகையால் (தம் வினைகளையே போக்கிக் கொள்ள முடியாதவர்கள் பிறரது தீவினைகளைப் போக்கவல்லர் அல்லராகையால்) அஸூபர்கள் (அஸூத்தர்கள்) ஆவார்கள்’ என்றும் கூறப்பட்டமை காண்க.

அதனால்தான் ஸௌநக பகவானும் (விஷ்ணு தர்மம் 104 - 23, 24) ‘பிரமன் முதலாகப் புற்பூண்டுகள் ஈறாக உலகிற்குள்ளே இருக்கும் ப்ராணிகள் (உயிர்கள்) தத்தம் கர்மங்களால் உண்டாக்கப்பட்ட பிறப்பிறப்புத் தொடர்ச்சியாகிற ஸம்ஸாரத்துக்கு வசப்பட்டவர்களாவர். ஆதலால் அவர்கள், தம்மை த்யாநம் செய்பவர்க்கு வினையைப்

போக்குதலாகிய உதவியைச் செய்ய வல்லவர் அல்லர். அவர்கள் அனைவரும் தத்தம் நல்வினை தீவினைகட்கு உட்பட்டுப் பிறப்பிறப்புகளுக்கு இடமான இந்த ப்ரபஞ்சத்திலேயே தங்கியிருப்பவர்களல்லவா' என்று பரப்ரஹ்மம் ஒன்று தவிர மற்றவர் அனைவர்க்கும் அஸூபாஸ்ரயத்வம் (பிறர்வினை தீர்க்காத - மனத்துக்கு இலக்காந்தன்மை) உள்ளதனால் பொதுவாக த்யாநிக்கத் தகுதியில்லாமையைக் கூறியருளினார்.

ஆக, த்யாநத்துக்குப் பயனை (வினைதீர்ப்பதனை) விளைவிக்கும் ஸூபாஸ்ரயமான (ப்ரஹ்மம் என்ற) பொருளை நிச்சயிப்பது என்பது - த்யாநம் செய்வது முதலியவற்றுக்கு உபயோகப்படுவதனால் அத்தகைய பொருளை நிச்சயிப்பதற்காகச் செய்யப்படும் ஸ்ரீராமாயணம் பயனுடையதேயாகும் - என்று கருத்து. 'நிச்சிநுதேஸ்ம' நிச்சயித்தார்.

ஐயா! ஸ்ரீராமாயணத்தில் தசரத தநயனாகிய ஸ்ரீராமசந்த்ரனுடைய சரிதம் மட்டுமே வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளதனால் எங்ஙனம் இதன்கண் பரம்பொருளின் நிச்சயம் செய்யப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது என்றால் விடையளிக்கிறார் - 'ராம வபுஷம் ஸ்ரீபதிம்' என்று. (ஸ்ரீராமனுருவம் தரித்த லக்ஷ்மீபதியை என்பது பொருள்.) ஆக ஸ்ரீராமனுருக்கொண்டு அவதரித்த லக்ஷ்மீபதியாகிய பொருள்தான் ஸூபாஸ்ரயமான பரப்ரஹ்மம் என்று ஸ்ரீராமாயணத்தின்கண் நிச்சயிக்கப்படுவதனால் ஸ்ரீராமசரிதமும் அதற்கு உபயோகப்படுவதற்காகவே கூறப்பட்டதென்று கருத்து. இங்கு, 'ஸ்ரீபதியை ஸூபைகாஸ்பதமான பொருளாக நிச்சயித்தார்' என்றாதல் 'ஸூபைகாஸ்பதமான பொருளை ஸ்ரீபதியாக நிச்சயித்தார்' என்றாதல் அந்வயம் (கொண்டு கூட்டு) கொள்க. இரண்டு வகையிலும் கூற நினைத்த கருத்துக்குக் குறையேதும் இல்லை என்பது கூர்ந்தறியத்தக்கது.

விஷ்ணுவே ஸ்ரீராமனுருவில் அவதரித்தார் என்ற இந்த அம்சம் ஸ்ரீராமாயணத் திலேயே பாலகாண்டத்தில் (17-1) 'பெருந்தன்மை வாய்ந்த அத்தஸரத மஹாராஜனுக்குப் பிள்ளையாதலை விஷ்ணு அடைய முயன்றபோது பிரமன் தேவர்களைக் குறித்துக் கூறினன்' என்றும், (17-9, 10) 'கௌஸல்யை உலகநாதனும் உலகோர் அனைவராலும் வணங்கப்பட்டவனும் எல்லா ராஜ லக்ஷணங்களோடும் கூடினவனும் தசரதனைக் கீர்த்தி முதலியவற்றால் வளரச் செய்வனும் பெரும்பாக்யசாலியானவனும் விஷ்ணுமயமான பாயஸத்தின் அரைப்பங்கின் மறுவுருவானவனுமான ராமனென்னும் பெயருடைய பிள்ளையைப் பெற்றாள்' என்றும் இவ்விதமாகக் கூறியுள்ளமை காண்க.

இங்ஙனம் பொதுவாக ஸ்ரீராமாயணத்தில் வால்மீகி முனிவரால், ஸ்ரீராமனாக அவதரித்த நாராயணனே பரம்பொருள் என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து 'எக்காரணங்களைக் கொண்டு வால்மீகி பரப்ரஹ்மம் நாராயணன்தான் என்று நிச்சயிக்கிறார்? எங்ஙனம் இக்கருத்து அறியப்படுகிறது? என்று கேள்வி எழ, அது தன்னையே முதலிக்கத் தொடங்குகிறார் 'தத்ராதௌ' என்பது முதலிய பதினேழு

ஸ்லோகங்களினால். அவற்றுள் பாலகாண்டம் இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்திற்கு முன்புள்ள பகுதியின் கருத்தைச் சுருக்கிக் கூறுகிறார் இரண்டு ஸ்லோகங்களினால்.

ஸ்லோகம் 2

தத்ரா₃தெ₃ள பா₃லகாண்டே நிருபதி₄க மஹாதீ₃ப்திமத்த்வாத் ஸுரேஸ-
 ப்₃ரஹ்மேஸாநாத்₃யமர்த்யைர் த₃ஸரத₂ யஜநே ஸங்க₃தைர் வந்தி₃தத்வாத் |
 தைரேவாபி₄ஷ்டுதத்வாத் ஸரணவரணதஸ் ஸர்வலோகாதி₄பத்வாத்
 வைகுண்டா₂தீ₄ஸ்வரத்வாத் ஸரஸிஜ நயநத்வாச்ச பீதாம்ப₃ரத்வாத் ||

பதவுரை

தத்ர = அவ்விராமாயண நூலில், பாலகாண்டே = பாலகாண்டத்தில், ஆதெள = முதற் பகுதியின் கண், நிருபதிக மஹாதீப்தி மத்த்வாத் = இயற்கையான பேரொளி படைத்துள்ளமையினாலும், தஸரத யஜநே = தஸரதனது யாகத்தில், ஸங்கதை: = ஒன்று சேர்ந்த, ஸுரேஸப்ரஹ்மஈஸாநாதி அமர்த்யை: = இந்திரன், பிரமன், சிவன் முதலிய தேவர்களால், வந்திதத்வாத் = வணங்கப்பட்டமையினாலும், தை:ஏவ = அத்தேவர்களாலேயே, ஸரணவரணத: = ஸரணாகதி செய்யப்பட்டமையினாலும், ஸர்வலோக அதிபத்வாத் = எல்லா உலகிற்கும் தலைவனாக உள்ளமையினாலும், வைகுண்ட அதீஸ்வரத்வாத் = ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு அதிபதியானமையினாலும், ஸரஸிஜ நயநத்வாத் = தாமரை மலர் போன்ற கண்களை உடைமையினாலும், பீதாம்பரத்வாத் = பீதகவாடை அணிந்திருக்கையினாலும், முநீந்த்ர : = முனிவர் பெருமானாகிய வால்மீகி, விஷ்ணும் = (ஸ்ரீராமனாக அவதரித்த) விஷ்ணுவை, பரம்ப்ரஹ்ம = பரப்ரஹ்மமாக, அசகதத = கூறினர்.

இந்த ஸ்லோகத்திலுள்ள ஜந்தாம் வேற்றுமை உருபேற்ற எட்டுச் சொற்களுக்கும் அடுத்த ஸ்லோகத்திலுள்ள 'அசகதத பரம்ப்ரஹ்ம விஷ்ணும் முநிந்த்ர:' என்னும் கடைப் பகுதியோடு அந்வயம் கொள்க.

விசேஷவுரை

'ஆதெள' என்றதனால் இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்துக்கு முன்புள்ள பகுதி எல்லாம் கொள்ளப்படுகிறது. இதன் நான்காம் ஸ்லோகத்தின்கண் 'இருபத் தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தில்' என்று அந்த ஸர்க்கத்திலுள்ள கருத்தைத் தனியாகத் திரட்டிக் கூறுதலால் இது அறியப்படுகிறது. 'நிருபதிக மஹா தீப்திமத்த்வாத்' என்றிது முதலியன - முதலிலுள்ள இருபத்தெட்டு ஸர்க்கங்களில் விஷ்ணுவே பரப்ரஹ்மம் என்பதை நிலைநாட்டுவனவாக வால்மீகி கூறிய காரணங்களை அறிவிப்பனவாகும்.

அவற்றுள் முதல் காரணம் *நிருபதிக மஹாதீப்திமத்த்வாத்* என்பது. தனக்கு மேல் எல்லையில்லாததும் இயற்கையில் அமைந்ததுமான ஒளியை உடைத்தா யிருக்கையினால் என்பது இதன் பொருள். தனக்கு மேம்பட்டதொர் ஒளியை

உடைத்தாகாத ஒளியை உடைத்தாய் இருக்கை பரப்ரஹ்மத்திற்கே ஏற்பட்ட தனித்தன்மையாகும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் மூன்றாம் ப்ரபாடகம் பதின்மூன்றாம் கண்டத்தில் 'சற்று முன்பு கூறப்பட்ட இந்த த்யேள:' என்று குறிக்கப்படும் அப்ராக்ருத ஸ்தாநமான (இங்குள்ள பஞ்சபூதங்களால் உண்டாக்கப்படாத இடமான) பரமபதத்திற்கு மேலே, அண்டத்திற்குட்பட்ட வ்யஷ்டி என்னும் தேவாதி பதார்த்தங்களுக்கும் ஸமஷ்டி என்னும் மஹதாதி பதார்த்தங்களுக்கும் வெளியில் தம்மைக் காட்டிலும் உயர்ந்த லோகங்கள் வேறில்லாத மிக மிக உயர்ந்த லோகங்களில் எத்தகைய ப்ரஸித்தமான ஜ்யோதிஸ்ஸு (ஒளியுடைய பொருள்) ப்ரகாஸிக்கிறதோ' என்னும் பொருளுள்ள மந்திரத்தில், ப்ரஹ்மத்திற்கு, தனக்கு மேற்பட்டதொரு ஒளியில்லாத மிகச்சிறந்த ஒளியுடைமை கூறப்பட்டுள்ளது கொண்டு இது அறியத்தகும்.

கேள்வி:- ஐயா! ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-25) ஜ்யோதிரதிகரணமென்னும் உட்பிரிவில் முற்கூறிய சாந்தோக்ய மந்திரத்தில் ஜ்யோதிஸ்ஸு என்ற சொல்லால் கூறப்பட்ட மிகச் சிறந்த ஒளியுடன் கூடிய பொருளானது - அனைவரும் அறிந்த ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸா? அல்லது அதைவிட வேறான பரப்ரஹ்மமா? என்று ஸந்தேஹத்தைக் கிளப்பி, *இதற்கு எல்லா ப்ராணிகளும் சரணம் (=காற்பங்கு) என்று ஜ்யோதிஸ்ஸு என்னும் பொருளுக்கு எல்லா ப்ராணிகளையும் சரணமாகக் கொண்டுள்ளமை கூறப்பட்டுள்ளதனால், அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸு ப்ரஸித்தமான ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸைவிட வேறுபட்ட பரப்ரஹ்மமேயென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டுவிட்டதனால், மிகச் சிறந்த ஒளியுடைமை பரப்ரஹ்மத்திற்கே ஏற்பட்ட தனித்தன்மையல்ல. அப்படியிருந்தால் அதனால் மட்டுமே ஜ்யோதிஸ்ஸு என்ற சொல்லின் பொருள் - ப்ரஸித்தமான ஸூர்யன் முதலியனவற்றைவிட வேறுபட்டதே என்று நிச்சயம் செய்யமுடியுமாயினால், 'அது ப்ரஸித்தமான ஸூர்யன் முதலிய தேஜஸ்ஸா? வேறா? என்ற ஸந்தேஹமே எழாதல்லவா?' என்பது இங்கு கேள்வி.

விடை:- மிகச்சிறந்த ஒளியுடைமை பரப்ரஹ்மத்தின் தனித்தன்மையாய் இருந்த போதிலும், மிகச்சிறந்த ஒளியுடைய பரப்ரஹ்மமென்பது ப்ரஸித்தமான ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸா? அதைவிட வேறானதா? என்று ஆளைப்பற்றிய ஸந்தேஹம் வர இடமுண்டாகையால் அதைப் போக்கவே அந்த அதிகரணம் தொடங்கியதனால், கேட்ட கேள்வி தவறாகும்.

அவ்விதமாகவே ராமாநுஜ பாஷ்யம் 'அங்கு ஸந்தேஹம்-ஜ்யோதிஸ்ஸு என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்ட மிகச்சிறந்த ஒளியுடைய பொருளாய்க் காரணமான ப்ரஹ்மமானது ப்ரஸித்தமான ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸா அல்லது எல்லாச் சித்து-அசித்துக்களின் (உயிர்-ஐடப்பொருள்களின்) கூட்டத்தைவிட வேறுபட்டவனும் அளவிறந்த ஒளியுடையவனும் எல்லாமறிந்தவனும் நினைத்த கார்யத்தைத் தலைக்கட்டவல்லவனுமான புருஷோத்தமனா என்று' என்றுள்ளமை காண்க.

இங்கு மிகச்சிறந்த ஒளியையுடைய ப்ரஹ்மத்தை விசேஷ்யமாகவும் (=அடைகொளியாகவும்), ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸோடு ஒன்றுபடுதல்

அவற்றோடு வேறுபடுதல் ஆகிய இரண்டையும் விசேஷணங்களாகவும் (=அடையாகவும்) கொண்ட ஸந்தேஹமே கருதப்பட்டதாகும். மிகச்சிறந்த ஒளியையுடைய பொருளை விசேஷயமாகவும் ஸூர்யன் முதலியவற்றோடு ஒன்றுபடுதல் அவற்றோடு வேறுபட்ட ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றுபடுதல் ஆகிய இரண்டினையும் விசேஷணங்களாகவும் கொண்ட ஸந்தேஹம் கருதப்படவில்லை. முற்கூறிய பாஷ்ய வாக்யத்திலிருந்து அப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹம் தோன்றாமையே இதற்குக் காரணம். அப்படிக்கருதப்பட்டிருந்தால், மிகச்சிறந்த ஒளியையுடைய பொருள்-ப்ரஸித்தமான ஸூர்யன் முதலான தேஜஸ்ஸா அல்லது பரப்ரஹ்மமா என்றே ஸந்தேஹத்தின் உருவம் அமைந்திருக்கும். மிகச்சிறந்த ஒளியையுடைய உலகனைத்துக்கும் காரணமாய் இருக்கும் தன்மையை ஊகித்தறிவிக்கும் அடையாளமன்றோ? 'ந தத்ர ஸூர்யோ பா,தி' (முண்டகோபநிஷத் 2-2-11) *அந்த ப்ரஹ்மம் ப்ரகாஸிக்கும்போது ஸூர்யன் ப்ரகாசிப்பதில்லை* என்பது தொடங்கி, மிகச்சிறந்த ஒளியுடைய கூறும் ஸந்தர்ப்பத்தில் *ததா₂ அக்ஷராத் ஸம்பவதீஹ விஸ்வம்* (முண்டகோபநிஷத் 1-1-8) 'அப்படியே விகாரம் (மாறுபடுதல்) இல்லாத ப்ரஹ்மத்திலிருந்து இங்கு எல்லாப் பொருளும் உண்டாகின்றன' என்று மிகச்சிறந்த ஒளியுடைய பொருளுக்கு உலகனைத்தையும் பற்றக் காரணமாயிருக்கும் தன்மை கேட்கப்படுதலால் அக்கருத்து வலியுறும். அத்தன்மையோவெனில் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்பட்ட தனிச்சிறந்த அடையாளமாகும்.

ஆதலால் இங்கும் மிகச்சிறந்த ஒளியுடையமைகைக் கொண்டு பரப்ரஹ்மமாய் இருக்கும் தன்மை நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட்ட போதிலும், அத்தகைய ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரஸித்தமான ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸோடு ஒற்றுமை வேற்றுமைகளாகிய இரண்டையும் விசேஷணங்களாகக் கொண்ட ஸந்தேஹம் வர இடமிருப்பதனால் அதைத் தீர்ப்பதற்காக முற்கூறிய ஜ்யோதிரதிகரணம் தொடங்கியது தகுதியுடையதாகும்.

இஃதெல்லாம் ஸ்ருதப்ரகாஸிகையில் 'ப்ரஹ்மம் ப்ரகாஸிக்கும்போது ஸூர்யன் ப்ரகாஸிப்பதில்லை...ப்ரஹ்மத்தின் ஒளியைக் கொண்டே ஸூர்யன் முதலிய இவையெல்லாம் ப்ரகாஸிக்கின்றன.' (முண்டகோபநிஷத் 2-2-11) என்று கூறும் ஸந்தர்ப்பத்தில் 'அங்ஙனமே மாறுபடுதல் இல்லாத ப்ரஹ்மத்திலிருந்து இங்கு எல்லாப் பொருள்களும் உண்டாகின்றன' (முண்டகோப 1-1-8) என்று மிகச்சிறந்த ஒளியையுடைய பொருளுக்குக் காரணத்வம் கேட்கப்படுதலால், மிகச்சிறந்த ஒளியுடையமைகை காரணத்வத்தை ஊஹித்தறிவிக்கும் அடையாளமாகும். அந்த ஸந்தர்ப்பம் காரணத்தை அறிவிப்பதென்பது யாராலும் மறுக்கப்படவில்லையன்றோ? பரமாத்மாவை அறிவிப்பதா அன்றா என்னும் விஷயத்திலன்றோ கருத்து வேற்றுமை உள்ளது! மிகச்சிறந்த ஒளியோடு கூடியதனால் காரணமான ப்ரஹ்மமாயிருந்து கொண்டு ஜ்யோதிஸ்ஸு என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்ட பொருளானது -ப்ரஸித்தமான ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸேதானா என்று அந்வயம் (பாஷ்யத்தில்) கருதப்பட்டது - என்று ஸ்பஷ்டமாக உள்ளது.

இங்கு, 'மிகச் சிறந்த ஒளியோடு கூடியதனால் காரணமான ப்ரஹ்மமாயிருந்து கொண்டு ஜ்யோதிஸ்ஸு என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்ட பொருள்' என்பது ஸந்தேஹத்துக்கு இலக்கான விஸேஷத்தைக் குறிப்பதாகும். 'ப்ரஸித்தமான ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸோதானா' என்பது ஸந்தேஹத்தில் தோன்றும் ஒரு விசேஷணத்தைக் குறிப்பதாகும்.' 'அல்லது அதைக் காட்டிலும் வேறொன்றா' என்னும் மற்றொரு விசேஷணம் பொருளாற்றலால் பெறப்படுவதாகும். ஆகையால் மிகச்சிறந்த ஒளியுடையென்பது ப்ரஹ்மத்தின் தனிப்பட்டதொரு தன்மை என்று கொள்வதில் குற்றம் ஏதுமில்லை.

இப்படியே 'எந்த பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருள்களிலேயே வருஷம் என்னும் காலமானது, தனது அவயவமான தினங்களால் அளவுபடுத்துவதாக உள்ளதோ, ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்யுமதும் காலத்தால் அளவுபடாததும் உயிரனைத்தும் பிழைத்திருப்பதற்குக் காரணமானதுமான அப்பரமாத்மாவையே தேவர்கள் உபாஸிக்கிறார்கள்' என்று ப்ரஹ்தாரண்யகம் ஆறாம் அத்யாயம் நான்காம் ப்ராஹ்மணம் பதினாறாவது மந்திரத்தில், 'ப்ரஹ்மம் ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களையும் விளங்கச் செய்யுமது' என்று மிகச்சிறந்த ஒளியுடையதாகவும் எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்யுமதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளதனால், மிகச்சிறந்த ஒளியுடையென்பது ப்ரஹ்மத்தின் தனிப்பட்ட தன்மையாகும். அதிலுள்ள, மிகச்சிறந்த ஒளியுடைய பொருளைக் கூறும் ஜ்யோதிஸ்ஸு என்னும் சொல்லானது ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றது என்பதில் விவாதம் ஏதுமில்லையல்லவா? அதனால்தான் மத்வதிகரணத்தில் 'ஜ்யோதிஷி ப்ரவாத் ச' சொல்லால் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்துள்ளமையும் பொருந்துகிறது.

இங்ஙனமே கடவல்லியில் இரண்டாவது வல்லியில் (15), 'அந்த ப்ரஹ்மம் ப்ரகாசிக்கும் போது ஸூர்யனும் சந்த்ரனும் நகூத்திரங்களும் ப்ரகாசிப்பதில்லை. அக்நி மட்டும் எங்கிருந்து ப்ரகாசிக்கப் போகிறான். ப்ரகாசிக்கிற அந்த ப்ரஹ்மத்தை அநுஸரித்தே இவை அனைத்தும் ப்ரகாசிக்கின்றன. அதனுடைய ஒளியால் இவை எல்லாம் நன்றாக ப்ரகாசிக்கின்றன' என்று இருக்கும் மந்திரத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு மிகச்சிறந்த ஒளியுடையென்பதும் மற்ற ஒளியுடைய பொருள்களுக்கெல்லாம் உதவி செய்யும் தன்மையும் கூறப்பட்டன. அப்படியே முண்டகோபநிஷத்து இரண்டாம் முண்டகம் இரண்டாவது கண்டத்தில் முற்கூறிய மந்திரம் அதே வடிவமுடையதாய்க் கேட்கப்படுகிறது. அதுவும் ப்ரஹ்மத்துக்கு மிகச்சிறந்த ஒளியுடையென்பதும் கூறுவதாகும். இங்ஙனமே 'பரம் ஜ்யோதி:' (சாந்தோக்யம் 8-3-4) உயர்ந்த ஒளியுடைய பொருள் என்றிது முதலான ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய சொற்களும் வேதத்தைச் சேர்ந்தவை உள்ளன.

'ஸூர்யனிடமும் சந்த்ரனிடமும் அக்நியினிடமும் உள்ள எந்த ஒளிகள் உலகனைத்தும் விளங்கச் செய்கின்றனவோ அவை அனைத்தையும் என்னுடையவை' (=என்னால் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டவை) என்று அறிவாயாக' (கீதை 15-12) என்ற பகவத்கீதா வசநமும் இங்கு ப்ரமாணமாகும்.

அத்தகைய பரப்ரஹ்மத்திற்குத் தனிப்பட்டதான இந்த மிகச்சிறந்த ஒளியுடைமையானது இங்கு பாலகாண்டம் பதினைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் (16) தேவர்கள் ராவணனிடமிருந்து தங்களுக்கு ரக்ஷணத்தை விரும்பிய இந்த ஸமயத்தில் 'பேரொளி பொருந்திய விஷ்ணு அவர்கள் அருகில் வந்தனர்' என்று விஷ்ணுவுக்குக் கூறப்பட்டதாய்க் கொண்டு அவருக்குப் பரப்ரஹ்மமான தன்மையை ஸாதித்துத்தருகிறது.

இனி இரண்டாம் காரணம் கூறப்படுகிறது. 'ஸுரேஸ ப்ரஹ்மேஸா நாத்யமர்த்யை: தஸரத யஜநே ஸங்கதை: வந்திதத்வாத் என்பதே அது. தசரதனென்னும் அரசனுடைய புத்ரகாமேஷ்டி என்ற யாகத்தில் (யாகசாலையில், அக்நியில் சேர்க்கும் தங்களுடைய ஹவிஸ்ஸின் பகுதிகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக) ஒன்று சேர்ந்த தேவேந்திரன் பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களால் வணங்கப்பட்டபடியினால்' என்பது இதன் பொருள். வந்திதத்வாத்-வதி-அபிவாதந ஸ்துத்யோ: என்னும் தாது (=வினையடி) வணங்குதல் துதித்தல் ஆகிய இரண்டு பொருள்களிலும் வருமாயினும், மேலே தைரேவ அபிஷ்டுதத்வாத் (= அத்தேவர்களாலேயே துதிக்கப்பட்டபடியினால்) என்று துதித்தலைத் தனியே எடுத்திருப்பதனால் இங்கு வணங்குதல் என்னும் பொருள் மட்டும் கருதப்பட்டது. இதனால் நான்முகன் சிவன் தேவேந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களாலும் வணங்கப்பட்டபடியினால் என்பது காரணம் என்று தேறியது.

இது அங்கேயே (ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் 16-17) 'தேவர்கள் ராவணனிடமிருந்து தமக்கு ரக்ஷணத்தை விரும்பியபோது, பேரொளி படைத்தவரும் சங்கு சக்கர கதைகளைத் திருக்கைகளில் ஏந்தியவரும் பீதாம்பரம் அணிந்தவரும் உலகத்திற்குத் தலைவருமான விஷ்ணுவானவர் வைகுந்தத்திலிருந்து அவர்களருகில் வந்தார்; வந்து அச்சபையில் நான்முகனோடு கூடித் தாம் செய்ய வேண்டிய கார்யத்தில் மனம் ஊன்றியவராய் இருந்தார்; தேவர்கள் அனைவரும் மிக வணங்கித் துதித்து இவ்வாறு கூறினர்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்கு, 'தேவர்கள் அனைவரும் அவரை வணங்கித் துதித்து இங்ஙனம் கூறினர்' (17) என்று பொதுவாகக் கூறியுள்ளதால் பிரமன் சிவன் இந்திரன் என்று இவர்கள் வணங்கினமை பெறப்படவில்லையாயினும், 'அவ்வேள்வியில் தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் ஸித்தர்கள், பரமருஷிகள் ஆகியோர் அந்த யாக சபையில் தத்தம் ஹவிஸ் பகுதிகளைப் பெறுவதற்காகத் திரண்டனர்' (4) என்று வேள்வி ஹவிஸ் பகுதியைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக வந்தவர்களாக முதன்முதலில் சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் அனைவருமே, 'அந்தச் சபையில் எல்லாத் தேவரும் முறைப்படி உலகத்தைப் படைக்கும் பிரமதேவனிடம் பெரியதொரு பயனைப்பற்றிய வார்த்தையைக் கூறினர்' (5) என்று நான்முகக் கடவுளிடம் ராவணன் அழிவதோர் உபாயத்தை வேண்டினமை அறியப்படுவதனாலும், அவர்களில் சிவபெருமானும் சேர்ந்திருந்தமை தெரிவதனாலும் தேவர் திரளால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட நாராயண பகவான் அவர்களுக்கு அபயமளிக்கும்போது *இங்ஙனம் வேண்டப்பட்டவரும் நித்யஸூரிகளை ஆளுமவரும்

தேவர்கள் தலைவரும் எல்லோராலும் வணங்கப்பட்டவருமான விஷ்ணுவானவர் ஸரணாகதியென்னும் தர்மத்துடன் சேர்ந்து ஒன்றாகத் திரண்ட எல்லா தேவர்களைக் குறித்தும் கூறினர்.' (26) என்று நான்முகனும் சேர்ந்தமை பெறப்படுவதினாலும், பகவான் தானே ராவணனை வதம் செய்வதாக வாக்களித்த போது 'திருமால் தசரதனைத் தனக்குத் தகப்பனாக விரும்பிய பின்பு தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் ருத்ரனும் அப்சரஸ்ஸூக்களின் கூட்டங்களும் பகவானுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய துதிகளாலே மதுஸூதநனைத் துதி செய்தனர்' (31) என்று ராவணவதத்தைப் பற்றி வாக்களித்ததனால் மிகமகிழ்ந்து பகவானைத் துதி செய்தவர்களில் ருத்ரனும் சேர்த்துள்ளமை கூறப்படுவதனாலும், முன்பு விண்ணப்பம் செய்யும்போதும் ருத்ரன், விண்ணப்பம் செய்யும் தேவர்திரளின் நடுவில் சேர்ந்தமை அறியப்படுவதனாலும், பிரமன் சிவன் இந்திரன் ஆகியவர்களும் பகவானை வணங்கினமை பெறப்பட்டதே ஆகுமாதலால், 'தசரதனுடைய யாகத்தில் ஒன்று சேர்ந்த இந்திரன் பிரமன் ஈசன் முதலிய தேவர்களால் வணங்கப்பட்டபடியினால்' என்று காரணம் கூறியது பொருந்தும்.

இக்காரணமானது பிரமன் சிவன் முதலியவர்களைவிட விஷ்ணுவுக்கு உயர்த்தியை ஸாதித்துக் கொடுத்து உண்மையில் அப்பெருமானுக்கு எல்லாவற்றினும் உயர்த்தியை ஸாதித்துத் தருகிறது. அதைச் சிறிது காண்போம். எல்லாவற்றிலிருந்தும் உயர்த்தியாவது - எல்லா ஜீவ - ஜடப்பொருள்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவ னாயிருக்கும் தன்மையன்றோ? அவற்றுள் ஜடங்களைவிட ஜீவர்களுக்கு உள்ள உயர்த்தி அனைவரும் இசைந்ததேயாகும். தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய வேறுபாடு கொண்ட ஜீவர்களிலும் விலங்கு முதலியவற்றைவிட மனிதர்க்கும், அவர்களைவிடத் தேவர்க்கும் மிகவுயர்த்தி உண்டென்பதில் யாருக்கும் விவாதம் இல்லை. தேவர்களுக்கும் அக்நி யமன் முதலியோரைவிட தேவேந்திரனுக்கும் அவனைவிடப் பிரமன் விஷ்ணு ருத்ரன் என்கிற மும்மூர்த்திகளுக்கும் உள்ள உத்தமத் தன்மையிலும் யாருக்கும் மாறுபட்ட கருத்து இல்லை. அம்மூவரில் யார் உயர்ந்தவர் என்னும் விஷயத்தில் மட்டும் கருத்தில் மாறுபாடு உள்ளது. அதுதன்னில் கீழே காட்டியபடி பிரமன் ருத்ரன் இவர்களைக் காட்டிலும் விஷ்ணுவுக்கு உயர்த்தி ஸித்தித்தால், எல்லாப் பொருள்களைவிட உயர்த்தியும் ஸித்தித்ததேயாகும். இவ்விதமாக எல்லாத் தேவகணங்களைவிட மிக உயர்ந்தவர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களால் வணங்கப்பட்டமை என்னும் இக்காரணமானது தானே விஷ்ணுவுக்கு எல்லாப் பொருள்களைவிட மேம்பட்டிருத்தலையே ஸாதித்துத் தரும் என்பதாயிற்று.

இனி முன்றாம் காரணம் 'தைரேவ அபிஷ்டுதத்வாத்' என்று கூறப்படுகிறது. தை: ஏவ = முற்கூறப்பட்ட பிரமன் சிவன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களாலேயே, அபிஷ்டுதத்வாத் = நன்றாகத் துதிக்கப்பட்டபடியினாலே, ப்ரஹ்ம ருத்ராதி ஸர்வதேவ கணங்களாலும் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டபடியினால் என்பது தேர்ந்த பொருள். இக்காரணமும் முற்கூறிய காரணங்கள் போலே திருமாலுக்கு எல்லோரைவிட பரத்வத்தை (= முழுமுதற் கடவுளான தன்மையை) நிலை நாட்டுகின்றது.

பாலகாண்டம் பதினைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் (17) 'எல்லாத் தேவர்களும் அவ்விஷ்ணுவை வணங்கித் துதித்துக் கூறினர்' என்று தேவர்கள் அனைவரும் திருமாலைத் துதி செய்தமை கூறப்பட்டுள்ளது. ஸமஃபிஷ்டேய என்று அங்குள்ள சொல்லுக்கு, நன்றாகத் துதித்து என்று பொருள். துதிக்கு நன்மையாவது பக்தியை முன்னிடுதலாகும். நிறைந்த பக்தியுடன் ஸ்தோத்ரம் செய்து என்க. அல்லது நன்மையாவது - இயற்கையாக உள்ள குணங்களைக் கூறும் தன்மையாகும். மற்ற தேவர்களைப் பற்றிய ஸ்தோத்ரமானது-அவர்களிடம் இல்லாமல் பிறரிடம் உள்ள குணங்களை ஏறிட்டுச் சொல்லுதலாகையாலும், திருமாலைப் பற்றிய ஸ்தோத்ரமானது அப்பெருமானிடம் உண்மையாக உள்ள குணங்களை உள்ளபடியே சொல்லுகையாலும் அத்துதிகள் இரண்டின் வாசி அறியத்தக்கது.

இனி நான்காம் காரணம் - ஸரணவரணத: என்பது. ஸரண (தஞ்ச)மென்று வரித்தலே ஸரணவரணமாகும். அதாவது 'நீயே உபாயமாக வேணும்' என்று பற்றுதல் என்றபடி. முன்புள்ள 'தை:' என்பது இங்கும் சேருகிறது. தை: ஸரணவரணத: = அந்தப் பிரமன் சிவன் முதலியோர்களால் தஞ்சமாகப் பற்றப்பட்டபடியினால் என்பது தேறிய பொருள். ஸரணம் என்ற சொல் வீடு முதலிய பிற பொருள்களையும் குறிக்கும் சொல்லாயினும், அதிகமான ப்ரஸித்தி இருப்பதனால் உபாயத்தைக் குறித்தல் அதற்கு முக்யமான தன்மையாகும். அல்லது அது பல பொருளுடையதாயிருந்தாலும் இங்கு உபாயம் என்ற பொருளிலேயே நோக்கு உள்ளமையினால் அப்பொருளே அறியப்படும். அதே காண்டத்தில் அதே ஸர்க்கத்தில் (21-24) திருமாலைக் குறித்து 'ராவணன் என்னும் மூர்க்கனான அந்த அரக்கன் தேவர் கந்தர்வர் ஸித்தர் முநிரேஷ்டர்கள் ஆகியோரை பராக்ரமச் செருக்கினால் வருத்துகிறான். ருஷிகளும் நந்தவனத்தில் விளையாடுகின்ற கந்தர்வரும் அப்ஸரஸ்ஸஸூக்களும் அக்கொடியவனாலே ஹிம்ஸிக்கப்பட்டனர். ஆகையால் ஸித்த கந்தர்வ யக்ஷர்களும் நாங்களும் இங்கு வந்து, அவனை நீர் வதம் செய்யும் பொருட்டு உம்மை ஸரணமாக அடைந்தோம்' என்ற தேவர்கள் கூறிய வார்த்தை காணத்தக்கது.

இங்கு ராவணனுடைய வதத்தை விரும்பிய தேவர்கள் அவ்வதத்திற்காகத் திருமாலைத் தஞ்சமடைந்தமை கூறப்பட்டதல்லவா?

கேள்வி

ஐயா! *யாவனொருவன் ப்ரஹ்மாவை முன்பு உண்டாக்கினானோ யாவனொருவன் அவனுக்கு வேதங்களைத் தந்தானோ, தன்னைப்பற்றிய அறிவின் தெளிவைத் தருகின்ற அந்தத்தேவனை மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட நான் ஸரணமாக அடைகிறேன்* (ஸ்வேதாஸ்வ 6-18) என்று சொல்லப்பட்டு, வீடுபேற்றைப் பயனாகக் கொண்ட சரணாகதியையும் இந்தப் பரமாத்மா கேவல ச்ரவண மநந நிதித்யாஸநங்களால் (=ஆசார்யர்களிடம் பரமாத்மாவைப் பற்றிக் கேட்டறிவது, அதனை யுத்திகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து நிச்சயிப்பது, நிச்சயித்தபடியே த்யாநம் செய்வது ஆகிய இவற்றால் மட்டும்) அடையத்தக்கவன் அல்லன். பின்னையோவெனில், இந்தப்

பரமாத்மா எந்த ஜீவாத்மாவை வரிக்கிறனோ (விரும்புகிறேனோ) அவனாலேயே இப்பரமாத்மா அடையத்தக்கவன். அவனுக்கு இப்பரமாத்மா தன் ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாஸப்படுத்துகிறான் (=தன்னுடைய அநுபவமாகிற மோக்ஷஸூகத்தைத் தருகிறான்) (கடோ 1-2-23, முண்டகோ 3-2-3) என்றிது முதலிய ஸ்ருதிகளிலும் மற்றுள்ள ஸ்ம்ருதிகளிலும் கூறப்பட்ட மோக்ஷோபாயத்வமும் திருமாலுக்கே உரியனவாக இருந்த போதிலும், வேறொரு பயனைக் கருதி அதன்கண் ஆசை உள்ளவன் செய்யும் சரணாகதியும் வேறுபயனைக் குறித்து உபாயமாகும் தன்மையும் திருமாலைத்தவிர வேறு தேவதைகளிடத்திலும் உண்டு. ஆகையால்தான் 'உபபத்தே:ச' (3-2-34) என்ற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தினால் திருமாலுக்கு மோக்ஷோபாயத்வமே தனித்தன்மையாக வர்ணிக்கப்பட்டது. தேவர்கள் செய்த இந்த சரணாகதியோ மோக்ஷத்தைப் பயனாகக் கொண்டதல்லாமல் ராவணவதத்தை மட்டும் பயனாகக் கொண்டது. இங்குச் சொல்லப்படும் உபாயத்வமோ மோக்ஷோபாயத்வமல்லாமல் ராவண வதத்தைக் குறித்த உபாயமாகும் தன்மையேயாகும். ஆகையால் இவை பகவானுக்கே உரியவையல்ல. (அப்படி உரியனவாயிருந்தாலன்றோ இந்த சரணாகதி ஸ்ரீராமனை பரப்ரஹ்மமாகக் காட்டித்தர முடியும்?) என்று இங்குக் கேள்வி எழுகின்றது.

விடை

இதற்கு விடை வருமாறு:- பிரமன் சிவன் முதலிய எல்லாத் தேவராலும் செய்யப்பட்டதாய், வேறு தேவதைகளால் செய்யமுடியாத ராவண வதத்தை பயனாக உடையதுமான சரணாகதியும் விஷ்ணுவுக்குப் பரத்வத்தை (எல்லாரையும் விட உயர்த்தியை) ஸாதித்தே தீரும். சரணாகதி செய்தவனைவிட சரணாகதி செய்யப்பட்டவனுக்கு உள்ள உயர்த்தியை அனைவரும் இசைந்திருப்பதனாலும், இங்கு எல்லாத் தேவர்களும் சரணாகதியைச் செய்தவர்களாகையால் சரணாகதி செய்யப்பட்ட பகவானுக்கு எல்லாதேவர்களைக் காட்டிலும் உள்ள உயர்த்தி முற்கூறியபடி எல்லாப் பொருள்களைக் காட்டிலும் உயர்த்தியாகவே முடியும்.

இங்குக் கூறப்படுகின்ற சரணாகதியானது, 'பின்பு தேவரும் கந்தர்வரும் ஸித்தரும் பரம ரிஷிகளும் யாகத்தில் முறைப்படி தத்தம் ஹவிர்ப் பாகத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக வந்து சேர்ந்தனர்' (பால 15-4) என்று ஆரம்பத்தில் ஹவிஸ்ஸைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக வந்தவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் அனைவரும் செய்த ஸரணாகதியேயாகும். 'தேவர்கள் அனைவரும் துதித்து வணங்கி அவ்விஷ்ணுவைக் குறித்துக் கூறினர்' (பால 15-17) என்று பகவானை நமஸ்கரித்து வேண்டிக் கொண்டதாக வர்ணிக்கப்பட்டதனாலும், நடுவில் 'அவ்விராவணனை வதை செய்வதற்காக முனிவர்களுடன் கூடிய நாங்களும் ஸித்தகந்தர்வ-யக்ஷார்களும் வந்தோம். வந்து உன்னை சரணமடைந்தோம்' (பால 15-23) என்றுள்ள தேவர்களின் வார்த்தைக்குப் பிறகு, 'இங்ஙனம் வேண்டப்பட்டவரும் நித்யஸூரிகளை ஆளுமவரும் தேவர்கள் தலைவரும் எல்லோராலும் வணங்கப்பட்டவருமான விஷ்ணு அனைவரையும் குறித்து இங்ஙனம் கூறினர்' (15-25,26) என்று பகவான் ப்ரஹ்மாதிகளைக் குறித்து விடை அளித்ததாகக் கூறியுள்ளதாலும், கடைசியில், 'பின்பு தேவர்களும்

கந்தர்வர்களும் ருத்ரர்களும் அப்ஸரஸ்ஸூக் கூட்டங்களும் பகவானுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய துதிகளாலே மதுஸூதநனைத் துதித்தனர்' (பால 15-31) என்று ராவணனை வதம் செய்வதாக பகவான் ப்ரதிஜ்ஞை செய்ததற்கு மகிழ்ந்த ருத்ரர்களோடு கூடிய தேவர் பகவானைத் துதித்தமை கூறப்பட்டதனாலும் இந்த சரணாகதி ப்ரஹ்ம ருத்ராதி ஸகல தேவர்களும் செய்ததென்பது அறியப்படுகிறது.

ராவணனை வதம் செய்வதென்னும் பயனானது வேறு தேவதைகளால் முடியாத கார்யமென்னும் விஷயமும் 'விஷ்ணுவே! மற்ற தேவர்களால் கொல்ல முடியாத ராவணனை யுத்தத்தில் கொல்லக் கடவீர்' (பால 15-21) என்னும் தேவர்களின் வார்த்தையால் அறியப்பட்டது. அதனால்தான் 'பகைவரைத் தபிக்கும் தேவனே! எமக்கெல்லோர்க்கும் நீயே எல்லையான கதி' (மிகமிக உயர்ந்த தஞ்சம்) (பால 15-24) என்று எல்லாத் தேவர்க்கும் பகவானே உபாயமென்று கூறியது பொருந்துகிறது.

இனி ஐந்தாம் காரணம் 'ஸர்வலோகாதிபத்வாத்' என்பது. 'எல்லா உலகிற்கும் இயற்கையாகவே ஸ்வாமியாக இருப்பதனால்' என்பது இதன் தேர்ந்த பொருள். (ஸ்வாமி, ஸேஷி, தலைவன் என்றபடி) கௌஷீதகீ ப்ராஹ்மணோபநிஷத்து மூன்றாம் அத்யாத்தில் (66) 'இவன் உலகங்களைக் காப்பவன்; இவன் உலகங்களுக்குத் தலைவன்; இவன் எல்லோரையும் அடக்கி ஆளுமவன்' என்று எல்லா உலகிற்கும் ஸ்வாமியாக இருத்தல் என்பது பரப்ரஹ்மத்திற்குள்ள தனிப்பட்டதொரு தன்மையாகக் கேட்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மதாரண்யகம் ஆறாம் அத்யாயம் நான்காம் ப்ராஹ்மணத்தில் (22) '(இவன்) எல்லோரையும் தன் வசத்தில் வைத்திருப்பவன்; எல்லோரையும் அடக்கியாளுமவன்; எல்லோருக்கும் ஸ்வாமியானவன்' என்றும், *இவன் எல்லோரையும் நியமிப்பவன்; இவன் ப்ராணிகளுக்கு ஸ்வாமி; இவன் ப்ராணிகளைக் காப்பவன்' என்றும் பரப்ரஹ்மத்தின் வேறு பெயராலே லோகங்களுக்கு ஸ்வாமியாய் இருத்தலும் எல்லோருக்கும் ஸ்வாமியாய் இருத்தலும் அறியப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய இந்த ஸர்வலோக ஸ்வாமித்வமானது இங்கு 'தேவர்கள் ராவணனிடமிருந்து தமக்கு ரக்ஷணத்தை விரும்பிய இச்சமயத்தில், பேரொளி படைத்தவரும் சங்கு சக்கர கதைகளைத் திருக்கைகளில் ஏந்தியவரும் ஸ்வாமியானவருமான விஷ்ணு (வைகுந்தத்திலிருந்து) அவர்களருகில் வந்தார்' (பால 15-16) என்று விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லப்படுகிறதாய்க் கொண்டு அவருக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை நிலைநாட்டுகிறது. உலகங்கட்கு ஸ்வாமியாய் இருத்தல் என்பது பரப்ரஹ்மத்திற்கே உள்ளதொரு தனிப்பட்ட தன்மையாகும்.

ஆகையினால் தான், ஸாரீரகம் (ப்ரஹ்மஸூத்ரம்) முதலத்யாயம் மூன்றாம்பாதம் அர்த்தாந்தரத்வாதிவ்யபதேஸாதிகரணத்தில், 'ஆகாஸமென்று ஸ்ருதிகளில் ப்ரஸித்தமான பொருள் நாமரூபங்களை நிர்வஹிக்கும்து. அந்த நாம ரூபங்களை விட்டு எது உள்ளதோ அதுவே ப்ரஹ்மம். அதுவே மரணமற்றது. அதுவே ஆத்மா' (சாந்தோக்யம் 8-14-1) என்றவிடத்தில் ஆகாச ஸப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்டவன் முக்தியடைந்த ஜீவாத்மாவா அல்லது பரமாத்மாவா என்று ஸந்தேஹித்து, முக்தாத்மாதான் என்று ஆக்ஷேபம் செய்து, நாம ரூபங்களை நிர்வஹிக்கும் தன்மை-

அதாவது ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் உலகப் பொருள்களின் உருவங்களைப் படைத்து அவற்றிக்குப் பெயரிடும் தன்மை கேட்கப்படுவதனால் ஆகாஸ சப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்டவன் பரமாத்மாதான் என்று 'ஆகாஸ: அர்த்த₂ாந்தரத்வாதி₃வ்யபதே₃ஸாத் (ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம்-1-3-42) என்ற ஸூத்ரத்தினால் ஸித்தாந்தம் செய்து, அதற்கு மேலும் 'ஆத்மா என்றால் ஜீவாத்மாவே - அதைவிட வேறுபட்டதொரு ஆத்மா இல்லையாகையால், ஆகாஸ சப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்டவன் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறல்லன்' என்று மறுபடியும் மற்றோர் ஆசேஷத்தைக் கிளப்பி, 'ஸூஷுப்த்யுத்தக்ராந்த்யோ: பேதேந' (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-3 43) என்ற ஸூத்ரத்தினால் 'ஸர்வஜ்ஞான பரமாத்மாவால் ஆரத்தமூவப்பட்டவனாய் வெளியிலுள்ள எப்பொருளையும் உள்ளேயுள்ள பொருளையும் அறியமாட்டான்' (ப்ருஹ 6-3-21) என்றும், 'ஸர்வஜ்ஞான பரமாத்மாவால் (ஸாரதியினால் தேர் போல) ஏறப் பெற்றவனாய் சரீரத்தை விட்டுச் செல்கிறான்' (ப்ருஹ 6-3-35) என்றும் முறையே ஆழ்ந்த தூக்க நிலையிலும் மரண நிலையிலும் ஜீவனுக்கு அணைக்கப் பெறுதலும் ஏறப் பெறுதலும் கேட்கப்படுவதால் அணைப்பவனும் அணைக்கப்படுபவனும் வேறு வேறென்று குறிக்கப்படுவதிலிருந்து (ஆகாஸ சப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்டவன்) ஜீவனைவிட வேறுபட்ட பரமாத்மா ஒருவன் நிச்சயமாக உள்ளான் என்று ஸித்தாந்தம் செய்து இன்னொரு காரணத்தினாலும் ஜீவனைவிட வேறான பரமாத்மா உண்டு என்று ஸாதிப்பதற்காக, 'பத்யாதி₃ப்தே₃ப்ய:' (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-3-44) என்னும் ஸூத்ரத்தில் வ்யாஸ பகவான் உலகங்கட்கெல்லாம் ஸ்வாமியாய் இருத்தலையும் பரமாத்மாவிடே ஏற்பட்டதோர் தனித்தன்மையாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

அவ்விதமாகவே அங்குள்ள ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யம் உள்ளமை காண்க - 'இந்த அணைத்துக் கொள்ளும் பரமாத்மா மேலே பதி (ஸ்வாமி) முதலிய சொற்களினால் குறிப்பிடப்படுகிறான் - 'எல்லோரையும் தன் வசத்தில் வைத்திருப்பவன்; எல்லோரையும் அடக்கியாளுமவன்; எல்லோருக்கும் அதிபதியானவன்; அவன் நல்ல கார்யம் செய்து அதனால் உயருமவன் அல்லன்; கெட்ட கார்யம் செய்து அதனால் தாழ்மவனுமல்லன்; இவன் ஸர்வேஸ்வரன்; (எல்லோரையும் நியமிப்பவன்) இவன் ப்ராணிகளைக் காப்பவன்; இவன் உலகங்களை ஒன்றுக்கொன்று கலசாதபடி தரித்து நிற்கும் அணையாக உள்ளவன். அத்தகைய இவனை ப்ராஹ்மணர்கள் வேதம் ஓதியும், யாகங்கள் செய்தும், உண்டிசுருக்கல் என்னும் தவம் செய்தும், அல்லது பலனில் விருப்பம் இல்லாமல் தவம் செய்தும் அறிய விரும்புகிறார்கள். இப்பரமாத்மாவை அறிந்தே ஒருவன் யோகியாகிறான். காணத்தக்க இந்த ஆத்மாவையே ஆசைப்பட்டுத் துறவிகள் துறவு பூண்டு ஒழுகுகிறார்கள். பெரியவனும், பிறப்பற்றவனும், ஆத்மாவானவனும், அந்நமளிப்பவனும், செல்வம் தருமவனும், மூப்பு மரணம் பயம் இவையில்லாதவனுமாகிய இப்பரமாத்மாவே ப்ரஹ்மமாகிறான் (ப்ருஹதாரண்யகம் 6- 4 22, 24, 25) என்று இப்படிப் பதியாய் (ஸ்வாமியாய்) இருக்கும் தன்மை, உலகங்களைத் தாங்கி நிற்கும் தன்மை, அனைவரையும் அடக்கியாளும தன்மை முதலான பண்புகள் ஜீவாத்மாவினிடம் முக்தியடைந்த நிலையிலும் கூட எவ்வகையிலும் பொருந்துவனவல்ல' என்பதே பாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி.

இத்தகைய ஜகத் ஸ்வாமித்வம் 'இவன் எல்லோருக்கும் ஸ்வாமி; தனக்கும் தானே ஈச்வரன்; அழிவில்லாதவன்; ஸூத்தியுடைவன்; தனது தன்மைகளிலிருந்து நழுவாதவன்; அல்லது தன்னையடைந்தோரை நழுவவிடாதவன்; நாராயணன்; அறியத்தக்க பொருள்களில் மிகவுயர்ந்தவன்; எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவானவன்; அடையத்தக்கவற்றுள் உயர்ந்தவன்' (தைத் நாரா.11-25) என்றும், 'வைகுண்டமென்னும் சிறந்த உலகின்கண் இவ்வுலகனைத்துக்கும் பதி(ஸ்வாமி)யானவரும் இத்தன்மைய-தென்று யோகிகளாலும் அறியமுடியாத ஸ்வரூபமுடையவருமான விஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியோடு கூடியவராய், தம்மைக் கண்டு அநுபவிக்கும் பக்தர்களோடும் தமக்குத் தொண்டு புரியும் பாகவதர்களோடும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்' (லிங்க புராணம்) என்றும் இவை முதலிய மற்ற ஸ்ருதி ஸம்ருதிகளிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்த ஜகத் ஸ்வாமித்வம் என்னும் காரணமானது விஷ்ணுவுக்கு பரப்ரஹ்மமாகும் தன்மையை ஸாதித்தே தீரும் என்பது தேறிற்று.

இனி ஆறாவது காரணம் 'வைகுண்டாதீஸ்வரத்வாத்' என்பது. 'பர்க்ருதி மண்டலத்தைக் கடந்து மேலேயுள்ளதும் பரமாகாசம் என்று சொல்லப்படுவதும் முக்தி பெற்றவர்களால் அடையப்படுவதுமாகிய வைகுண்டம் என்பதோர் உலகத்துக்கு ஸ்வாமியாக இருப்பதனால்' என்பது இதன் பொருளாகும். வைகுண்ட லோக ஸ்வாமித்வம் என்ற இக்காரணமானது, மோகூத்தை அளித்தல் என்னும் ப்ரஹ்மத்திற்கே உரியதான தன்மையை விட்டுப் ப்ரியாததாய்க் கொண்டு தானிருக்கும் பொருளின்கண் பரப்ரஹ்மமாந் தன்மையை அறிவிக்கின்றது. மோகூதம் என்பது வைகுண்டத்தை அடையாமல் ஸித்திப்பதொன்றல்லாமையால் அவ்வைகுண்டத்தின் ஸ்வாமியைத் தவிர வேறொருவரிடம் மோகூதம் அளித்தல் என்கிற தன்மை பொருந்தாதபடியால் வைகுண்ட ஸ்வாமித்வம் 'மோகூதம் அளித்தல்' என்னும் தன்மையை விட்டுப் பிரியாததாகும்.

'தமேவ ஹத்வா ஸபலம் ஸபாந்தவம் விராவணம் ராவணம் அக்ரயபௌருஷம் | ஸ்வலோக (ஸ்வர்லோக) மாகச்ச கதஜ்வர: சிரம் ஸுரேந்த்ர குப்தம் கததோஷகல்மஷம் ||' (ஸ்ரீராமாயாணம் பால 15-13) 'நித்யஸூரிகள் தலைவரே! எல்லோரையும் நன்றாக அழிச் செய்வனும் உயர்ந்த பராக்ரமம் உடையவனுமான அவ்விராவணனையே படையுடனும் உற்றாருடனும் அழித்துக் கவலை நீங்கப் பெற்றவராய், அழியாததும் பிறரால் அடைய முடியாதபடி (உம்மால்) காப்பாற்றப்பட்டதும் விருப்பு வெறுப்பு முதலிய குற்றமாகிய அழுக்கற்றதுமான ஸ்வலோகத்தை (ஸ்வர்லோகத்தை) - உமது லோகமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை வந்தடையக் கடவீர்.

இதன் விளக்கம் - 'ஹே ஸுரேந்த்ர! = ஸுரர்களான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியே! குப்தம் = தேவர் அஸுரர் முதலியவர்களால் அடைய முடியாதது. 'மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினுடைய - ஸூர்யன் அக்நி இவர்களின் ஒளியை விஞ்சிய ஒளியையுடைய - அந்த வைகுண்டமென்னும் ஸ்தாநமானது, தனது இயற்கையான பேரொளியினால் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் கண்கொண்டு காண

முடியாததாகும்' (பார - வன 163-1+9) என்று கூறியபடியே தேவாஸூரர்களால் காணவும் முடியாதது என்றபடி. ஸ்வ: லோக = தன்னுடையதான வைகுண்ட லோகம். வந்தடையக் கடவீர் = திரும்பி வந்து சேரக்கடவீர்.

ஸ்வலோகம் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட லோகம் = பரந்தாம பரமாகாசம் என்றிது போன்ற ஸப்தங்களால் குறிக்கப்பட்ட வைகுண்ட லோகமாகும். அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமபதத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் கண்டு கொண்டிருக்கின்றனர்' (ஸூபாலோ-6) என்று இவை தொடக்கமான ஸ்ருதி ஸம்ருதிகளாலே பரமபதம் என்னும் வைகுண்டலோகம் விஷ்ணு பகவானுடையதாகச் சொல்லப்பட்டமை காண்க. ஸ்வஸ்ய லோக: (ஸ்வாமியான தனது லோகம்) என்ற வ்யுதிபத்தியாலே ஸ்வலோக ஸப்தமானது, லோக ஸப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்ட வைகுண்டத்திற்குப் பகவான் ஸ்வாமியாய் இருத்தலைத் தெரிவிக்கின்றது.

ஸ்வரலோகமென்ற பாடங்கொண்டாலும், ஸ்வரலோக ஸப்தம் வைகுண்டம் என்று பொருள்படுதலாலும், அவ்வைகுண்டம் பகவானை ஸ்வாமியாகக் கொண்டமை வேறு ஸ்ருதியின் மூலமாக அறியப்பட்டதனாலும், 'குப்தம்' என்றவிடத்தில் 'த்வயா' என்பதனைச் சேர்த்தால் அது 'ஸ்வாமியான உம்மால் மறைத்துக் காக்கப்பட்டது' என்று பொருள்படுவதனாலும் அப்பாடத்திலும் பகவானுக்கு வைகுண்ட ஸ்வாமித்வம் புலப்படுதல் அறியத்தக்கது. 'ஸூரேந்த்ரகுப்தம்' என்று ஒரே பதமாகக் கொண்டால், அது ஸ்வரலோகத்திற்கு அடைமொழியாகையால் அப்பொழுது ஸூரேந்த்ர ஸப்தம் நித்யஸூரிகள் தலைவனான பகவானைக் கூறுமாகையால் அப்பகவானாலே காக்கப்பட்டதென்னும் பொருள்பட்டு அதனால் பகவானுக்கு வைகுண்ட ஸ்வாமித்வம் தானே விளங்குமென்றும், ஸூரேந்த்ர ஸப்தத்தினால் நித்யஸூரிகளில் உயர்ந்தவனான ஸேனைமுதலியாரைக் கொண்டாலோவென்னில், அவரால் காக்கப்படும் தன்மை பகவானுடைய லோகமான வைகுண்டத்திற்கேயல்லாமல் வேறொரு லோகத்திற்கு உள்ளதாக ப்ரஸித்தி இல்லாமையால் அவ்வைகுண்டம் பகவானை ஸ்வாமியாகக் கொண்டுள்ளமை அருத்தாபத்தியால் பெறப்படும் என்றும் அறியத்தக்கது. (அருந்தாபத்தியாவது -சொல்லியதைக் கொண்டு சொல்லாததை அறிதல், இங்கு பரமபதத்திற்கு ஸேனை முதலியாரால் காக்கப்படும் தன்மை சொன்னதைக் கொண்டு, அதற்கு அவருக்கும் தலைவரான பகவானை ஸ்வாமியாகக் கொண்டுள்ளமையை அறிதலாகும்) பகவானுடைய சொத்தல்லாததை அப்பகவான்தனக்கே உரிய தொண்டரான ஸேனைமுதலியார் காக்க மாட்டாரன்றோ?

இங்கு 'ஸ்வரலோகமென்பது ஸ்வர்க்கமேயாதலால் ஸ்வர்க்க ஸப்தம் ப்ரஸித்தமான இந்த்ரலோகம் என்ற பொருளிலேயே ப்ரஸித்தமாக வழங்கப் படுவதனாலும், 'ஸூரேந்த்ர குப்தம்' என்பது ஸ்வரலோகத்துக்கு அடைமொழி யாகையால் அதிலிலுள்ள ஸூரேந்த்ர ஸப்தத்திற்கு ஸசீபதியாகிய தேவேந்த்ர னிடத்திலேயே அதிகமான ப்ரயோகம் இருப்பதனால் ஸசீபதியால் காக்கப்படும் தன்மை ப்ரஸித்தமான இந்த்ரலோகத்திற்கே பொருந்துமாகையாலும், இங்கு ஸ்வரலோகமென்பதனால் வைகுண்டமென்னும் லோகம் தோன்றாது' என்று

ஆசேஷித்தல் தகாது. ஏனெனில் ஸ்வர்லோகமென்பது இந்த்ரலோகத்தைக் குறிக்குமென்று கொள்ளில் இந்த்ரலோகத்திற்கே பகவான் திரும்பி வர வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்ததாக ஏற்பட்டு, அது மற்ற ப்ரமாணத்தோடு முரண்பட்டுப் பொருந்தாமல் போய்விடுமாகையால்-என்க.

ஸ்ரீராமாயணப் பொருட் சுருக்கமாக அமைந்த பாலகாண்டம் முதல் ஸர்க்கத்தில் 'பல நூற்றுக்கணக்கான அஸ்வமேத யாகங்களையும் பல பஹுஸுவர்ணகமென்னும் வேள்விகளையும் செய்தும் பதினாயிரம் கோடிப் பசுக்களை அந்தணர்க்கு அளித்தும் பிறகு ஸ்ரீராமபிரான் ப்ரஹ்ம லோகத்துக்குச் செல்லப் போகிறார்' (95) என்று நடக்கப் போவதை அறிந்த நாரதமுனிவரால், ராமனாக அவதரித்த விஷ்ணு ப்ரஹ்மலோகத்திற்கே செல்லப்போவதாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மலோகமாவது பரப்ரஹ்மத்தின் லோகமாய் முக்தி பெற்றவர்களால் அடையப்படுமதான வைகுண்ட லோகமேயாகும். ப்ரஹ்மாவான நான்முகனுடைய லோகமன்று; நான்முகனுடைய உலகிற்கு விஷ்ணு திரும்பிச் செல்வது என்பது ஸந்தர்ப்பத்துக்கு முரண்பட்டதாகையால் என்க. ப்ரஹ்மலோக ஸப்தம் ஸசீபதியான இந்த்ரனுடைய லோகத்தையும் குறிக்காது - அது அப்பொருளுக்கு இடுகுறிப் பெயர் என்பதை தெரிவிக்கும் அதிகமான ப்ரயோகமோ நிகண்டுவோ கிடையாதாகையாலும், காரணப் பெயரானால் அதன் பொருளாகிய ப்ரஹ்ம ஸம்பந்தம் இந்த்ரலோகத்திற்கு எவ்வகையிலும் பொருந்தாமையாலும் - என்று கொள்க.

இங்கு, ஸ்ரீராமனாகத் தோன்றிய விஷ்ணுபகவான் வைகுண்டலோகத்திற்குச் செல்லுதல் அவசியமாகச் சொல்ல வேண்டியிருந்தாலும், ஸ்வர்லோக ஸப்தம் வைகுண்டத்தைக் குறிக்கும் ஆற்றல் உடையது என்பதற்குச் சான்றாக அதிக ப்ரயோகமோ நிகண்டுவோ இல்லாமையால் அச்சொல் வைகுண்டத்தை எங்ஙனே குறிக்கும் என்று கேள்வி கேட்டல் பொருந்தாது - ஏனெனினில் ஸ்வர்க்க ஸப்தம் லௌகிகமான அதிக ப்ரயோகத்தினால் ஸசீபதியான இந்த்ரனது உலகினைக் குறிக்குமென்பது போல, வைதிகமான ப்ரயோகங்களின் பல்பத்தினால் வைகுண்டத்தைக் குறிக்குமென்பதும் தடையின்றி ஸித்திக்கக் கூடுமாகையால் என்க.

ஸ்வர்க்கமென்னும் சொல் வேதங்களில் பெரும்பாலும் பகவானுடைய லோகமாகிய வைகுண்டமென்னும் பொருளைக் குறிப்பதாகக் காணப்படுகிறது. அவற்றுள், தைத்திரீய ஆரண்யகம் முதல் ப்ரபாடகம் இருபத்தேழாம் அநுவாகத்தில், நித்ய ஸூரிகளின் நகரம் (யாரும் போர் செய்து தம் வசமாக்கிக் கொள்ள முடியாததனால்) அயோத்யை எனப்படும். அந்நகரத்தில் ஸ்வர்ண மயமானதும் பேரொளியினால் சூழப்பெற்றதும் ஸ்வர்க்கமென்று பேர் பெற்றதுமான இடமொன்று உள்ளது. எவ்வேனும் ஒருவன் நித்ய முக்தர்களால் சூழப்பெற்றதான பரப்ரஹ்மத்தின் அந்த நகரத்தை அறிவானாகில் அவனுக்குப் பரப்ரஹ்மமும் ப்ரஹ்மாவும் ஆயுள் புகழ் ஸந்ததி ஆகியவற்றை அளிக்கின்றனர்' என்று கூறும் மந்திரமொன்றில் ஸ்வர்க்க ஸப்தம் வைகுண்டமென்ற பொருளை உடையதாகக் காண்கிறது.

இங்கு, 'பேரொளியினால் சூழப்பெற்ற ஸ்வர்க்கலோகம்' என்று கூறப்பட்ட ஸ்வர்க்கலோகமானது. 'மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினுடையதாய் ஸூர்யன் அக்நி இவர்களை விஞ்சிய ஒளியை உடையதான அந்த ஸ்தாநம்' (மஹாபாரதம் வன-163-19) என்றிது முதலியவற்றால் கூறப்பட்டுள்ள மிகச்சிறந்த ஒளியுடன் கூடிய வைகுண்டம் என்னும் பகவானுடைய லோகமேயாகும் என்பது - இதற்கு அடுத்த மந்திரத்தில் 'அபராஜிதையைப் புகுந்துள்ளான்' என்று 'அந்த லோகத்திலுள்ளதோர் இடத்துக்கு அபராஜிதை என்று பெயருள்ளமை கூறப்படுவதனாலும், முற்கூறப்பட்ட ப்ரஸித்தமான இந்த ப்ரஹ்ம லோகத்தின் அருகில் அரம் என்றதோர் மடுவும் முகூர்த்தர்கள் என்னும் பெயருடையவர்களாய் - ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநமில்லாதாரைத் தடி கொண்டு துரத்தும் சில புருஷர்களும் விரஜை என்பதோர் நதியும், தில்யமென்னும் மரமும் ஸாலஜ்யமென்னும் (மலையரண் நீரரண் காட்டரண் ஆகிய) இடமும் அபராஜிதமென்னும் (பரப்ரஹ்மத்தின்) பட்டணமும் உள்ளன' (கௌஷீதகீ 1-22-26) என்று பரப்ரஹ்ம லோகத்திலுள்ள ஓரிடத்துக்கு அபராஜிதமென்று பெயருடைய அறியப்படுவதனாலும், இங்கும் 'எவன் பரப்ரஹ்மத்தின் நகரத்தை அறிகிறனோ' என்று முன்பு ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப் பரப்ரஹ்மத்தை ஸ்வாமியாக உடைமை கூறப்படுவதனாலும், அது ப்ரஸித்தமான இந்தர லோகத்திற்குப் பொருந்தாமையாலும் - அறியப்படும்.

தலவகாரர்களின் கேநோபநிஷத்து நான்காவது கண்டத்தில் (9), 'எவனொருவன் இந்த ப்ரஹ்மவித்தையைக் கீழ்க் கூறியபடியே அறிகிறானோ அவன் பாபத்தைக் கழித்து அறிவற்றதும் மிகவுயர்ந்ததுமான ஸ்வர்க்க (=வைகுண்ட) லோகத்தில் நிலை பெற்றவனாகிறான்' என்று கூறும் மந்த்ரத்திலும் ஸ்வர்க்க ஸப்தம் வைகுண்டத்தைக் குறிப்பதாகக் காண்கிறது. இங்கு *பாபத்தை கழித்து* என்று பாபவிமோசனம் முன்னாக அவ்வுலகை அடைகின்றான் என்று சொல்லப்படுவதனாலும், 'அழிவற்றது' என்று திரும்பி வருதல் இல்லாமையாகிய காலவளவின்மை என்னும் நித்யத்வம் கேட்கப்படுவதனாலும், 'மிகவுயர்ந்தது' என்று எல்லா உலகங்களை காட்டிலும் உயர்த்தி கேட்கப்படுவதனாலும் ஸ்வர்க்க ஸப்தம் வைகுண்ட லோகத்தையே குறிப்பதாகும் - இந்தர லோகம் என்னும் ஸ்வர்க்கத்தில் இத்தன்மைகள் பொருந்தாமையால் என்க.

இங்ஙனமே கடோபநிஷத்து முதல் வல்லியில் 'ஸ்வர்க்க (வைகுண்ட)த்தில் எவ்விதமான பயமும் இல்லை. யமதர்மனே நீ அங்கு (அரசனாக) இல்லை. அங்கு இருப்பவன் கிழத்தனத்தினால் அஞ்சுவதில்லை. பசி தாகங்கள் இரண்டினையும் வென்று சோகமற்று ஸ்வர்க்க (வைகுண்ட)த்தில் களித்திருக்கிறான்' என்று கூறும் பன்னிரண்டாவது மந்த்ரத்தில் ஸ்வர்க்க ஸப்தம் வைகுண்டத்தைக் குறிப்பதாகவே ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு, ஸ்வர்க்க லோகத்தில் எவ்வித பயமும் இல்லாமை குறிக்கப்படுவதாலும் கிழத்தனம், பசி, தாகம், சோகம் ஆகியவற்றின் இல்லாமை குறிக்கப்படுவதனாலும் ஸ்வர்க்க லோக ஸப்தம் ப்ரஸித்தமான இந்தர லோகத்தை கூறுதல் பொருந்தாமை இதற்குக் காரணமாகும்.

அதே வல்லியில் 'ம்ருத்யுதேவனே! ஸர்வஜ்ஞனென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற நீ ஸ்வர்க்க (வைகுண்ட)த்திற்குச் செல்லுதற்கு உரிய அக்நியை அறிவாய். ஸ்ரத்தையை உடைய எனக்கு அவ்வக்நியைப் பற்றிச் சொல்லக்கடவாய். ஸ்வர்க்க (வைகுண்ட)த்தை அடைந்தவர் முக்தியைப் பெறுவர். இது தன்னை இரண்டாம் வரமாக வேண்டுகிறேன்' என்ற பதின்மூன்றாவது மந்திரத்திலும் ஸ்வர்க்க ஸப்தம் பகவானுடைய லோகத்தைக் கூறவதாகக் காணப்படுகிறது. ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தவர்கட்கு மோக்ஷப்ராப்தி வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளதனால் இங்குள்ள ஸ்வர்க்க ஸப்தம் வைகுண்ட வாசகமென்று அவசியமாக இசையவேண்டுமன்றோ.

மேலும் அதே வல்லியில் "அயம் வாவ ய: பவதே" என்றிது முதலிய மூன்று அநுவாகங்களை அத்யயநம் செய்த யாவனொருவன் முற்கூறிய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத் தையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக கொண்ட தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும், மூன்று தடவைகள் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய அக்நி ஸ்வரூபத்தையும் குருமுகமாக அறிந்து இம்மூன்று விஷயங்களையும் நினைத்துக் கொண்டே நாசிகேதாக்கநியைக் சயனம் பண்ணுகிறானோ அவன் ம்ருத்யுபாசம் எனப்படுகிற விருப்பு வெறுப்பு முதலான துர்க்குணங்களை இவ்வுடல் கழிவதற்கு முன்னரே தூர அகற்றி ஸோகத்தைக் கடந்து ஸ்வர்க்க (வைகுண்ட)த்தில் களிப்புறுகிறான். என்ற பதினெட்டாவது மந்திரத்திலும் ஸ்வர்க்க ஸப்தம் பகவல்லோக வாசகமாகக் காண்கிறது. விருப்பு வெறுப்பு முதலிய அழுக்கனைத்தும் அகன்ற பிறகு ஸ்வர்க்கலோகம் அடையப்படுவதனாலும் அங்குள்ளவனுக்கு ஸோகம் கடந்தமை சொல்லப்படுவதனாலும் என்க.

இங்ஙனம் ப்ருஹதாரண்யகத்தில் (6-4-8) 'புத்திஸாலிகளான ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் அந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே, இந்த சரீரத்திலிருந்து விடுபட்டு மேலுள்ள ஸ்வர்க்கத்தை (வைகுண்டத்தை) அடைகிறார்கள்' என்ற மந்திரத்திலும் ஸ்வர்க்க ஸப்தம் வைகுண்டமென்னும் பொருளுடையதாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் ஸ்வர்க்கத்துக்கு ப்ரஹ்மவித்துக்களால் அடையப்படும். தன்மை கூறப்பட்டதனாலும், முக்தி பெற்றவர்களால் பெறப்படும் தன்மை குறிக்கப்பட்டதனாலும் இங்ஙனே கொள்ள வேணும்.

ஆகையால் இங்ஙனம் பகவானுடைய லோகமான வைகுண்டம், இந்த்ரனுடைய லோகம் என்னும் இரண்டு பொருள்களிலும் ஸ்வர்க்க ஸப்தம் ஸமாநமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், ஸ்வர்க்க ஸப்தத்திற்கு இந்த்ர லோகத்தில் மட்டுமே ஸக்தி (நேராக்கப் பொருளை கூறும் ஆற்றல்) உள்ளது, வைகுண்டத்தில் இல்லை என்பதற்கு அத்தாட்சி இல்லாமையினால் அச்சொல்லுக்கு இரண்டு பொருள்களிலும் ஸக்தியுள்ளமை அவசியமாக அங்கீகரிக்க வேண்டியிருப்பதால், 'தமேவ ஹத்வா' (பால 15-33) என்று முற்கூறிய இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸ்வர்க்க ஸப்தத்தினால் வைகுண்டமென்ற பொருள் தோன்றுதலில் தடையில்லையென்க.

உண்மையாக நோக்கினால், ஸ்வர்க்க ஸப்தம் பகவல்லோகமான வைகுண்டத்தைக் குறிப்பதிலேயே ஸக்தி படைத்துள்ளதென்ன வேண்டும் - 'யத் ந து:'

கே.ந ஸம்பி.ந்நம் தத் ஸுக₂ம் ஸ்வ:பதாஸ்பதம்' - 'எது துன்பத்தோடு கலசாததோ அந்த ஸுகமே (ஸுகமயமான இடமே) ஸ்வர்க்க பதத்தின் பொருளாகும்' என்ற ஸ்லோகத்தினால், ஸ்வர்க்க ஸப்த ஸக்திக்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட துக்கம் கலசாமை என்பது பூர்ணமாக இருப்பதனால் - என்க.

ப்ரஸித்தமான இந்த்ரலோகம் என்னும் ஸ்வர்க்கத்திலோவென்னில்- 'ஸ்வர்க்கத்தில் இருந்தாலும் புண்ணியம் நசிக்கப்பெற்றவனாய், நாம் ஒரு நாள் கீழே விழப்போகிறோம் என்று நினைத்து அஞ்சினவனுக்கு ஸுகமில்லை' (விஷ்ணு புராணம் 6-5-50) என்று கூறியபடியே விழுவதில் அச்சத்தை தவிர்க்க முடியாமையாலே, ஸ்வர்க்க ஸப்தார்த்தமாவதற்குக் காரணமான துக்கம் கலசாத தொடர்ந்த ஸுகத்தைத் தருந்தன்மை ஒரு நாளும் பொருந்தவே பொருந்தாது.

பகவானுடைய வைகுண்ட லோகமானது, 'முத்தியடைந்தவன் (பரமாத்மாவைக் கிட்டி அநுபவித்துப் பேரின்பம் துய்ப்பவன்) அழுது கொண்டிருக்கும் பந்துக்களின் அருகே கிடக்கும் தனது உயிரிழந்த துக்கரூபமான சரீரத்தை நினையாதவனாய்' (சாந்தோக்யம் - 8-12-3) என்று கூறியபடியே (துக்கரூபமான தன் உடலையும் நினைத்ததற்கு இடமில்லாமல்) சிறிதேனும் துக்கத்தோடு கலசாத ஸுகத் தொடர்ச்சியை உண்டுபண்ணும் என்பதில் கருத்து வேற்றுமையில்லை.

ஆகையால் 'ஸ்வரலோகமாகச்ச கதஜ்வர: சிரம்' என்ற பாடத்திலும், வைகுண்டத்திற்கு ஸ்வாமியாய் இருத்தலென்னும் தன்மை தோன்றுதல் தடையற்றதாகையால் அதுவே காரணமாக விஷ்ணுவுக்குப் பரம்பொருளாம் தன்மையை ஸாதிப்பது மிகவும் பொருத்தம் என்று தேறியது.

இனி ஏழாவது காரணம் - 'ஸரஸிஜநயநத்வாத்' என்பது. இங்கு குளத்தில் உண்டாமது என்று பொருள்படும் ஸரஸிஜம் என்ற சொல் தாத்தபர்யமென்னும் சொல்லாற்றலினால் புண்டரீகம் (தாமரை மலர்) என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது. (தாத்தபர்யமாவது ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் உள்ளனவாயினும் இடத்திற்கு தக்கவாறு அவற்றில் ஒன்றையே கருதலாகும். இவ்விடத்தில், குளத்தில் முளைப்பதென்று பொருள் தரும் ஸரஸிஜமென்ற சொல்லிற்கு குளத்தில் உண்டாகும் அல்லி முதலிய பல பொருள்கள் இருப்பினும், அவற்றுள் பகவானுடைய திருக்கண்களுக்கு உபமானம் கூற வேண்டிய இவ்விடத்திற்கேற்பத் தாமரையென்னும் பொருளையே கருதுதலாகும். ஆக புண்டரீகங்கள் போல் கண்களை உடைமையினால் என்பது தேறிய காரணமாகும். புண்டரீகாக்ஷத்வம் பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரியதொரு தன்மையாகும்).

அவ்விதமாகவே 'தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணீ, தஸ்ய உத் இதி நாம, ஸ ஏஷ: ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய: உதித:, உதேதி ஹ வை ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய: - ய ஏவம் வேத' என்று சாந்தோக்யம் முதல் ப்ரபாடகம் ஆறாம் கண்டத்தில் (7) கேட்கப்படுகிறது. அப்புருஷனுக்குக் கப்யாஸமான புண்டரீகம் எத்தகையதோ அத்தகைய இரண்டு கண்கள் உள்ளன. அவனுக்கு 'உத்' என்று பெயர். அப்படிப்பட்ட

இப்புருஷன் எல்லாப் பாபங்களையும் கீழே தள்ளி உயர்ந்தவனாகையால், எந்த ஜீவாத்மா இப்படிப் புருஷனை அறிவானோ அவன் எல்லாப் பாவங்களையும் கீழே தள்ளி உயர்ந்தவனாகிறான் என்பது இதன் பதப்பொருள்.

இனி இதற்கு விளக்கம் வருமாறு:- தஸ்ய = ஸூர்ய மண்டலத்துக்கு உள்ளே இருக்கும் அப்பரமபுருஷனுக்கு, அக்ஷிணீ = இரு கண்கள். கப்யாஸம் = (1) கம் பிபதி இதி கபி: = ஸூர்ய: தேந அஸ்யதே இதி கப்யாஸம் = நீரைக் குடிக்கிறான் (வற்றச் செய்கிறான்) ஆகையால் கபி: எனப்படுபவன் ஸூர்யன். அவனால் மலர்த்தப்படுவது காரணமாக கப்யாஸம் என்பது தாமரைமலர். அல்லது. (2) கம் பிபதி இதி கபி: = நாலம், கபௌஆஸ்தே இதி கப்யாஸம் = நீரைக் குடிப்பது (உள்ளே நீரைக் கொண்டு செழித்துள்ளது) ஆகையால் கபி: என்பது தாமரைத் தண்டு, அத்தண்டில் (பறிக்கப்படாமல்) இருப்பது காரணமாக கப்யாஸமென்பது தாமரை மலர் அல்லது, (3) கே அப்யாஸ்தே இதி கப்யாஸம் = நீரில் (உலராமல்) இருப்பது காரணமாக கப்யாஸம் என்பது தாமரை மலர். புண்டரீகமாவது தாமரை மலராகும். கப்யாஸம் புண்டரீகம் யதா ஏவம் தஸ்ய அக்ஷிணீ = ஸூர்ய ஒளியால் முகிழ் விரியப் பெற்றதும் பறிக்கப்படாமல் தண்டிலேயே இருப்பதும் நீரில் உண்டானதுமான தாமரை மலர் போன்றன அப்புருஷனுடைய இரண்டு திருக்கண்கள் என்றபடி. தஸ்ய உத் இதி நாம = அவனுக்கு 'உத்' (= உயர்ந்தவன்) என்பது வாசக ஸப்தம் (பெயர்) ஆகும். 'உத்' என்ற பெயர் வந்தமைக்குக் காரணம் 'ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய: உதித:' என்பதனால் கூறப்படுகிறது. முற்கூறிய இப்பரமபுருஷன் எல்லாப் பாபங்களையும் தள்ளி மேலே ஏறி உயர்ந்தவன். அதாவது அபஹதபாப்மா = பாபத்தின் ஸம்பந்தமில்லாதவன் என்றபடி. எல்லாப் பாபங்களினுடையவும் ஸம்பந்தமில்லாமல் உயர்ந்தவனாகையால் பகவானுக்கு 'உத்' என்ற பெயருடையமை இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து. 'ய: ஏவம் வேத ஸ: ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய: உதேதி' = யாவனொரு ஜீவாத்மா இப்படி (பரமபுருஷனை) அறிகிறனோ அவன் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விட்டு நீங்கி உயர்ந்தவன் ஆகிறான். (= புண்ய பாபத் தொடர்ச்சியற்று முக்தி பெறுகிறான் என்றவாறு). தீயபயனை விளைக்கும், உலகத்தில் தென்படாததொரு பொருளே பாபமென்று குறிக்கப்படுவதனால், இஹபர லோகங்களில் உள்ள ஐஸ்வர்யம் முதலிய பயன்களை விளைக்கும் புண்யங்கூட, மோக்ஷமாகிய பயனை விரும்பியவர்க்குப் பாபமாவதனாலும், 'புண்யபாபே விதாய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி' (முண்டகம் 3-1-3) (பக்தன் பரமபுருஷனைக் கண்டபோது புண்ய பாவங்களை உதறித் தள்ளிவிட்டு சரீரத்தில் பற்றற்றவனாய் பகவானோடு பூர்ணமான ஸாம்யத்தை (ஒப்புமையை) அடைகிறான்) என்றிது முதலிய இடங்களில் பாபம்போல் புண்யத்திற்கும் விடப்பட வேண்டுந்தன்மை கேட்கப்படுவதனாலும் புண்யமும் இங்கு 'பாப்மா' என்பதன் பொருளாதல் தகும். இந்த ஸ்ருதியில் - ஸூர்ய மண்டலத்தின் நடுவில் இருப்பவனாய் மோக்ஷத்தை அடைய விரும்புமவர்களால் த்யாநிக்கத்தக்கவனாய் மோக்ஷம் அளிப்பவனுமாகிய பரமபுருஷனுக்குப் புண்டரீகாக்ஷத்வம் தனிப்பட்டதொரு தன்மையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. 'திருவுக்கும் திருவானவன் யார்? ரஜோகுணமும் தாமோகுணமும் கலசாத ஸூத்தமான ஸத்வகுணத்துக்குக் கொள்கலமானவன் யார்?

புண்டரீகாசுடன் யார்? புருஷர்களில் மிக உயர்ந்தவன் யார்? என்றன்றோ பகவத் யாமுநமுநிகள் (ஆளவந்தார்) அருளிச் செய்தது.

பரப்ரஹ்மத்திற்கே உள்ள தனித்தன்மையான முற்கூறிய இப் புண்டரீகாசுத்வம், 'பின்பு தாமரையிதழ் போன்ற திருக்கண்களையுடைய விஷ்ணுவானவர் தம்மை நால்வராகக் கொண்டு (அவதரிப்பதற்காக) அப்போது தசரத மஹாராஜனைத் தமக்கு தமப்பனாராக விரும்பினார்' (ராமா பால 15-31) என்ற விஷ்ணுவுக்கே உரியதாகச் சொல்லப்பட்டு, அது விஷ்ணுவே பரப்ரஹ்மமென்பதை அறிவிக்கின்றது.

இனி எட்டாவது காரணம் 'பீதாம்பரத்வாத்' என்பது. மஞ்சள் நிறமுள்ள ஆடையை அணிந்திருப்பதனால் என்பது அதன் பொருளாகும். பீதகவாடையுடைமை பரப்ரஹ்மத்திற்குத் தனிப்பட்டதொரு தன்மையாகும். அங்ஙனமே, ப்ருஹதாரண்யகம் நான்காம் அத்யாயம் மூன்றாவது ப்ராஹ்மணத்தில் 'தஸ்ய ஹ ஏதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யதா மாஹாரஜநம் வாஸ: யதா பாண்டு ஆவிகம் யதா இந்த்ரகோப: யதா அக்நயர்ச்சி: யதா புண்டரீகம்' என்று கேட்கப்படுகிறது. இந்த ஸ்ருதியின் பொருள் வருமாறு:- தஸ்ய ஏதஸ்ய புருஷஸ்ய = மூர்த்தம் அமூர்த்தம் (கடினமானது கடின மல்லாதது) என்னும் சரீரத்தோடு கூடியதாய் அதாவது எல்லா ஆத்மாக்களையும் ஜடப்பொருள்களையும் சரீரமாகக் கொண்டதாய், புருஷ ஸப்தத்தினால் கூறப்பட்ட இந்த பரப்ரஹ்மத்தினுடைய, ரூபம் திருமேனியானது, யதா மாஹாரஜநம் = மஹாரஜநம் எனப்படும் குஸும்ப புஷ்பத்தின் சாற்றினால் சாயமிடப்பட்ட வஸ்த்ரம் முதலியவற்றோடு ஒத்திருக்கிறது. ஆக இதிலிருந்து பகவானுக்குக் குஸும்ப மலரின் நிறமுள்ள திருமேனியும் உண்டென்ற கருத்துத் தோன்றுகிறது. வாஸ: = வஸ்த்ரம். தஸ்ய ஏதஸ்ய புருஷஸ்ய என்பது இதுதன்னிலும் அந்வயிக்கிறது. தஸ்ய ஏதஸ்ய புருஷஸ்ய வாஸ: = முற்கூறிய இந்த பகவானுடைய வஸ்த்ரமானது, யதா பாண்டு ஆவிகம் = வெண்மையான கம்பளம் போன்றது. யதா இந்த்ரகோப: = இந்த்ர கோபம் என்னும் பூச்சி போன்றது, யதா அக்நயர்ச்சி: = அக்நிஜ்வாலை போன்றது, யதா புண்டரீகம் = செந்தாமரை போன்றது. ஆக பகவானுடைய வஸ்த்ரமானது வெண் கம்பளம், இந்த்ரகோப்பூச்சி, அக்நிஜ்வாலை, செந்தாமரை ஆகிய இவற்றோடொத்த நிறமுடையது என்றபடி.

இங்கு தஸ்ய ஏதஸ்ய வாஸ: - யதா பாண்டு ஆவிகம், தஸ்ய ஏதஸ்ய வாஸ: - யதா இந்த்ரகோப: என்றிப்படி வாஸ: என்பதனை எல்லாவற்றோடும் கூட்டுவதற்காக ஆவ்ருத்தி (அடிக்கடி உச்சாரணம்) செய்தால், பகவானுக்கு வெண்கம்பளத்தோடொத்த நிறமுடையதொரு வஸ்த்ரமும் இந்த்ரகோபத்தோடொத்த நிறமுடைய மற்றொரு வஸ்த்ரமும், அக்நிஜ்வாலையோடொத்த நிறமுடைய வேறொரு வஸ்த்ரமும் செந்தாமரையோடொத்த நிறமுடைய இன்னொரு வஸ்த்ரமும் உண்டென்று பொருள்பட்டு வெவ்வேறு நிறமுள்ள நான்கு வஸ்த்ரங்கள் ஸித்திக்கின்றன என்றும், வாஸ: என்பதனை ஆவ்ருத்தி செய்யா விட்டால் ஒரே வஸ்த்ரத்துக்குப் பல பொருள்களோடு ஒப்புமை கூறப்பட்டு அதனால் ஒரே வஸ்த்ரத்திற்குச் சித்திர

வர்ணமுடைமை (பலவகைப்பட்ட நிறமுடைமை) ஸித்திக்கின்றது என்றும் அறியத்தக்கது.

அல்லது தஸ்ய ஏதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் வாஸ: ச = முற்கூறிய இந்த பகவானுடைய திருமேனி வஸ்த்ரம் ஆகிய இரண்டும், யதா மாஹாரஜநம் யதா பாண்டு ஆவிகம் யதா இந்த்ர கோப: யதா அக்ந்யர்ச்சி யதா புண்டரீகம் = மாஹாரஜநம் வெண்கம்பளம் இந்த்ரகோபப் பூச்சி அக்நிஜ்வாலை செந்தாமரை ஆகிய இவற்றோடொத்த நிறமுடையன - என்று பொருள் கொள்க. இங்கு மாஹாரஜந மென்பதற்குக் குஸும்ப மலரின் நிறமுடைய வஸ்து என்று பொருள். யதா மாஹாரஜநம் என்பதனால் பகவானுடைய திருமேனிக்கும் வஸ்த்ரத்திற்கும் குஸும்ப மலரின் நிறமுடைய வஸ்துவோடு ஒப்புமை போதிக்கப்படுகின்றது.

இப்போது கூறிய பொருளில் = திருமேனியைப் போலவே வஸ்த்ரமும் உத்தேஸ்யமாகையாலே (பல பொருள்களோடு ஒப்புமையென்னும் விதிக்கப்படும் பொருளுக்கு ஆதாரமான விசேஷ்யமாகக் கருதப்பட்டதாகையாலே) அவ்வஸ்த்ரத்தைக் குறிக்கும் வாஸ: என்னும் பதமானது, யதா மாஹாரஜநமென்னும் விதேய வாசகமான (விதிக்கப்படும் பொருளைக் கூறுமதான) பதத்திற்கு முன்னேயே படிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டிய அவசியம் உள்ளதுதான். ஆகிலும் இந்த ஸ்ருதியில் பதங்கள் படிக்கப் பட்டிருக்கும் வரிசைமுறை கருதப்படாமையாலும், வாஸ: என்பது யதா மாஹாரஜநம் என்பதற்குப் பின்னாலிருந்தாலும் (கருதப்பட்ட இப்பொருளுக்காகச் செய்யப்படுகிற) அந்வயத்தை அநுஸரித்து, அதற்கு முன்னே வாஸ: என்பதனைச் சேர்த்துக் கொள்ளத் தடையில்லாமையினாலும் கருதிய பொருள் கிடைப்பதில் பா₃த₄கமேதும் இல்லை என்க.

ஐயா! இந்த ஸ்ருதி வாக்யம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் பகவத் பாஷ்யகாரரால் பகவானுடைய திருமேனியைக் கூறுவதாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீபாஷ்யம் மூன்றாம் அத்யாயம் இரண்டாம் பாதம் உபயலிங்காதிகரணத்தில், 'தஸ்ய ஹவா ஏதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யதா மாஹாரஜநம் வாஸ: ((முற்கூறிய இந்த புருஷனுடைய திருமேனி குஸும்ப மலர்ச்சாறு பூசிய வஸ்த்ரத்தைப் போன்றது) என்று தொடங்கும் வாக்யத்தினால் திருமேனியையும் கூறி' என்றுள்ள நூற்பகுதியினால் இந்த ஸ்ருதி திருமேனியைக் கூறுவதாகவே அங்கு பாஷ்யகாரரால் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. அதை அநுஸரித்து மற்ற ஆசார்யர்களாலும் இந்த ஸ்ருதி திருமேனி விஷயமாகவே ஒருங்க விடப்பட்டுள்ளது. ஆகையினால் இந்த ஸ்ருதிக்குத் திருமேனியை மட்டும் குறிப்பதாகவே வ்யாக்யாநம் செய்ய வேண்டிய தகுதி இருக்க, வஸ்த்ரத்தைக் குறிப்பதாக வ்யாக்யாநம் செய்வது எங்ஙனே பொருந்தும் என்று ஒரு கேள்வி இங்கு எழுகின்றது.

அதற்கு விடை வருமாறு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் பிறரும் திருமேனி விஷயமாக இந்த ஸ்ருதிக்கு வ்யாக்யாநம் செய்திருந்தாலும், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தின் வ்யாக்யாநமான தாத்பர்ய தீபிகையில் "ஸ்வாநுரூப பீதாம்பரதர: - 'தனக்கு பொருந்திய

அதாவது தனது நீலமேனியைப் பளிச்சென்று எடுத்துக் காட்டுகிற பீதகவாடை (பொன்னாடை) அணிந்தவன்' என்ற வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ வாக்யத்துக்கு (உடையவர் திருவுள்ளத்தை அறிந்து) உரையிடாநின்ற ஸ்ருதப்ரகாஸிகாசார்யரால் 'ஸ்வாநுரூப பீதாம்பரதர: என்ற இவ்விடத்தில் 'தஸ்ய மாஹாரஜநம் வாஸ:' (அந்த பகவானுடைய வஸ்த்ரம் குஸும்பமலரின் நிறமுடையது) என்ற ஸ்ருதி வாக்யம் கருதப்பட்டது" என்று இந்த ஸ்ருதி பீதாம்பர விஷயமாக உதாஹரிக்கப்பட்டபடியால் நாமும் முற்கூறிய வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ - ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையொட்டித் திருமேனி விஷயமாகவும் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ தாத்த்ரய தீபிகா ஸ்ரீஸூக்தியையொட்டி வஸ்த்ர விஷயமாகவும் முன்பு இந்த ஸ்ருதிக்கு உரையிடலானோம். ஆக பாஷ்யகாரரின் க்ரந்தத்தோடு பொருந்துவதால், இந்த ஸ்ருதி, திருமேனி வஸ்த்ரம் ஆகிய இரண்டையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளுதல் சாலப்பொருந்தும். பின்பு எடுத்துக் காட்டிய வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ தாத்த்ரய தீபிகா வாக்யத்தில் 'தஸ்ய மாஹாரஜநம் வாஸ:' என்ற ஸ்ருதி கருதப்பட்டது என்று கூறுகிற ஸ்ருதப்ரகாஸிகாசார்யரால் ஸ்ருதியிலுள்ள தஸ்ய என்ற பதம் ரூபமென்ற பதத்திற்கு முன்னேயிருந்த போதிலும், அது அதற்கு பின்புள்ள 'வாஸ:' என்றவிடத்தில் சேருகின்றதென்னும் விஷயம் குறிப்பாகக் காட்டப்பட்டது.

இந்த ஸ்ருதியானது திருமேனி வஸ்த்ரம் ஆகிய இரண்டையும் விதிக்கின்றது (புதிதாக அறிவிக்கின்றது) என்று கொண்டால் வாக்ய பேதமென்னும் குற்றம் நேரிடுமே என்று கூறுதல் தகாது. ஏனெனில் முற்கூறிய விசித்ர (பலவகைப்பட்ட) நிறமுடைய திவ்ய பீதாம்பரத்தோடு கூடிய திருமேனியை விதிப்பதாகக் கொள்ளுதலால் இது பலவற்றை விதியாமல் விசேஷணத்தோடு கூடிய ஒன்றையே விதிக்கும் விதியாகையாலே வாக்ய பேதமென்னும் குற்றம் இங்கு நேரிட இடமில்லையாகையால் என்க.

பூர்வமீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரம் முதலத்யாயம் நான்காம் பாதம் ஒன்பதாம் ஸூத்ரத்தில் ஜைமிநி மஹர்ஷியால் விஸிஷ்டவிதி (விசேஷணத்தோடு கூடிய விசேஷ்யத்தை விதிக்கும் விதி) ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ளதன்றோ. 'தத்குணாஸ்து விதீயேரந் - அவிபாகாத் விதாநார்த்தே - ந சேத் அந்யேந - ஸிஷ்டா:' என்பதே அந்த ஸூத்ரம். இதில் 'ந வாக்யபேத:' என்பதைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேணும். அந்யேந ஸிஷ்டா: ந சேத் = வேறு வாக்யத்தினால் விதிக்கப்படவில்லையானால், தத்குணா: விதீயேரந் = அது விசேஷ்யமாகவும் அதன் குணங்கள் விசேஷணங்களாகவும் விதிக்கப்படும்; விதாநார்த்தே = விதிக்கப்படும் பொருளில், அவிபாகாத் = விபாகம் அதாவது பன்மை - இல்லாமையாலே, வாக்யபேத: ந = வாக்ய பேதமென்ற குற்றமில்லை - என்பது இதன் பொருள்.

இதற்கு உதாஹரணமான விஷயவாக்யம் - 'யதாக்நேய: அஷ்டாகபால: அமாவாஸ்யாயாம் பெளர்ணமாஸ்யாஞ்ச அச்யுதோ பவதி' (தை.ஸம் 2-6-3-3) என்பதே. அக்நியை தேவதையாகக் கொண்டதும் எட்டுக் கபாலங்களில் (மண் பாத்திரங்களில்) பக்குவம் செய்யப்பட்ட புரோடாசமென்னும் மாவுணவை ஹோம த்ரவ்யமாக

உடையதுமான யாகமானது அமாவாய்யயிலும் பெளர்ண மாஸியிலும் நமுவாததாக (அவஸ்யம் செய்யப்பட வேண்டியதாக) உள்ளது என்பது இவ்வாக்யத்தின் பொருளாகும்.

இதுதன்னில், ஆக்நேய: அஷ்டாகபால: என்பவை - தேவதை த்ரவ்யம் முதலிய குணங்களை விதிக்கின்றனவா அல்லது இவை யாகத்துக்குப் பெயர்களா என்ற ஸந்தேஹத்தைத் தெரிவித்து, குண விதியானால் - அக்நி எட்டுக் கபாலங்களில் பக்குவம் செய்தல் புரோடாசம் ஆகிய பல குணங்களை விதிக்க வேண்டியிருப்பதால் வாக்ய பேதமென்ற குற்றம் நேருமென்று அஞ்சி இவை குணவிதியல்ல என்று ஆக்ஷேபத்தைக் கிளப்பி, யாகமும் அதன் குணங்களும் வேறு வாக்யத்தினால் விதிக்கப்படாமையால்-முற்கூறிய அக்நி எட்டுக் கபாலங்களில் ஸம்ஸ்கரித்தல் புரோடாசம் ஆகிய பல விசேஷணங்களுடன் கூடிய யாகமொன்றையே விதிக்குந் தன்மை ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

பகவத் பாஷ்யகாரரும் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில், 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஸ்யந்தி ஸூரய:' ஸுபால-6 - விஷ்ணுவின் அந்தப் பரமபதத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் - என்ற ஸ்ருதியில், பரமபதம், எப்போதும் பார்த்தல், நித்யஸூரிகள் ஆகிய இம்மூன்றையும் விதிப்பதாகக் கொள்ளுமளவில் வாக்யபேதம் வருமென்று பயப்பட்டு எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நித்யஸூரிகளோடு கூடிய பரமபதம் ஒன்றையே விதிக்கும் தன்மையை அங்கீகரித்துள்ளனர். ஆகையால் 'தஸ்ய ஹ ஏதஸ்ய' என்று தொடங்கும் ஸ்ருதியிலும் விசித்ர நிறமுள்ளதொரு திவ்யமான வஸ்த்ரத்தோடு கூடிய திருமேனியை விதிக்கும் தன்மை நன்கு பொருந்தும்.

(வாக்யபேதமாவது ஒரு வாக்யமானது பல வாக்யங்களாகப் பிளவுபடுதலாகும். ஒரு வாக்யத்திலுள்ள லிங் லோட் முதலிய விதி ப்ரத்யயம் (ஏவல் விசுதி) முதலியன அவ்வாக்யத்தில் கூறப்பட்ட பல பொருள்களைத் தனித்தனியே விதிப்பனவாகக் கொண்டால், ஒவ்வொரு பொருளையும் குறிக்கும் பல சொற்களோடு சேர்ப்பதற்காக விதித்தலைக் கூறும் முற்கூறிய ப்ரத்யயத்துடன் சேர்ந்த ஒரே க்ரியா பதத்தை (பயனிலையை)ப் பல தடவைகள் ஆவ்ருத்தி (அடிக்கடி சொல்லுதல்) செய்ய வேண்டியிருப்பதால் வாக்யம் பிளவுபடும். அதுவே வாக்யபேதமாகும். பல வாக்யங்களில் விதிக்கப்பட வேண்டிய பல பொருள்களை ஒரு வாக்யத்தைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து அவற்றின் மூலமாக விதித்தல் அவ்வாக்யத்திற்கு அவசியமற்ற சமையை ஏற்றுதலால் இது குற்றத்தின் பாற்படும். இக்குற்றம் நேராமலிருப்பதற்காக ஒரு வாக்யத்தில் முக்யமான பொருள் ஒன்றும் அதன் குணங்களாகப் பலவும் கூறப்படும்போது பலவற்றுடன் கூடிய முக்யமானதொரு பொருளையே விதிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிக் கொண்டால் அதற்கு அங்குள்ள ஏவல்விசுதியுடன் கூடிய பயனிலை ஒன்றே போதுமாகையால் வாக்யம் பிளவுபடாமை காரணமாக வாக்யபேதமென்னும் குற்றம் அங்கு வாராதென்பர் மீமாம்ஸகர்கள்.)

ஐயா! இங்ஙனமாயின் - யதா மாஹாரஜநம் யதா பாண்டு ஆவிகம் யதா இந்த்ரகோப: யதா அக்ந்யர்ச்சி: யதா புண்டரீகம் என்று ஐந்து உபமானங்கள் கூறப்படுவதனால் *மாஹாரஜநம் போன்றதொன்று; வெண்கம்பளம் போன்றது மற்றொன்று; இந்த்ரகோபம் போன்றது இன்னொன்று; அக்நிஜ்வாலை போன்றது வேறொன்று; செந்தாமரை போன்றது பிறிதொன்று* என்று ஐந்து வஸ்த்ரத்தோடு கூடியது ஒவ்வொரு திருமேனியென்று ஐந்து திருமேனிகளை விதிக்குந் தன்மை இசைய வேண்டியிருப்பதால் வாக்யபேதமென்ற குற்றம் நீக்கவே முடியாதே என்று கேட்க வேண்டாம். இந்த ஸ்ருதி முற்கூறிய வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் ஸ்ரீபாஷ்யம் இவற்றின்படியே திருமேனியை மட்டும் விதிப்பதாக இசையும் பகஷத்திலுங்கூட, மாஹாரஜநவஸ்த்ரம் போன்றதொரு திருமேனி வெண்கம்பளம் போன்ற மற்றொரு திருமேனி என்றிவ்வாறாக ஐந்து திருமேனிகளை விதிக்கின்றதென்று கொள்ள வேண்டியிருத்தலால் வாக்யபேதம் ஸமாநமாகையால் வேறு வழியில்லாமல் இங்கு நாமும் வாக்ய பேதத்தை இசைகிறோம். (வேறு வழியுள்ள இடத்திலன்றோ வாக்யபேதம் குற்றமாவது).

உண்மையில் ஒரே வஸ்த்ரத்துக்குப் பல பொருள்களோடு ஒப்புமை கூறும் வாயிலாகச் சித்திரவர்ணமுடைமை கூறுதலே ஸ்ருதி கருதியதென்று கொள்ளுதல் பொருந்துவதனால், சித்திர வர்ணமுடையதொரு வஸ்த்ரத்துடன் கூடியதோர் திருமேனியை விதிப்பதிலேயே ஸ்ருதிக்கு நோக்கென்று இசைதலும் தகுமாகையால் இக்கொள்கையில் வாக்ய பேத தோஷம் நேரிட இடமேயில்லை என்று கொள்க.

ஆக இந்த ஸ்ருதிக்கு - திருமேனியைப் போலவே திவ்ய வஸ்த்ரத்தையும் விதிக்குந் தன்மை பொருந்துதலால், இந்த்ரகோபம் அக்நிஜ்வாலை முதலியவற் றோடொத்த வஸ்த்ரமே பீதாம்பரமாகையால் ஸ்ருதியிலிருந்து இந்தப் பீதாம்பரதாரித் வமானது பர ப்ரஹ்மத்திற்குத் தனிப்பட்ட தன்மையென்று தேறிற்று.

பரப்ரஹ்மத்திற்கே ஏற்பட்ட இந்த பீதாம்பரம் அணியும் தன்மையானது. ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் பதினெந்தாம் ஸர்க்கத்தில் (16-வது ஸ்லோகம்) 'தேவர்கள் ராவணனிடமிருந்து தமக்குப் பாதுகாப்பை விரும்பிய இச்சமயத்தில் பேரொளி படைத்தவரும் சங்கு சக்ர கதைகளைத் திருக்கைகளில் ஏந்தியவரும் பீதாம்பரம் அணிந்தவரும் உலகங்கட்குத் தலைவருமாகிய விஷ்ணுவானவர். அவர்கள் அருகில் வந்தார்' என்று கூறப்பட்டதாய்க் கொண்டு அவருக்குப் பரப்ரஹ்மமாந்தன்மையை அறிவிக்கின்றது.

ஸ்லோகம் - 3

தே₃வேப்₄யோபீ₄திதா₃நாத் வரவிதரணதஸ் ஸர்வலோகைர் நுதத்வாத்,

ஸர்வாந்தர்யாமிப₄ாவாத₃நிதரஸுலபா₄ச்சாபி நாராயணத்வாத் ।

தே₃வேஸத்வாவ்யயத்வ த்₃ருஹிண ஹர ஸுநாஸீர முக்₂யாமரௌக₄,

ப்ரத்யகூஷாந்தர்த்தி₄பி₄ஸ்சாப்யசகத₂த பரம் ப்₃ரஹ்ம விஷ்ணும் முநீந்த்₃ர: ॥

பதவுரை

தேவேப்ய: = தேவர்களுக்கு, அபீதிதாநாத் = அபயமளித்ததனாலும், வரவிதரணத: = வரம் கொடுத்ததனாலும், ஸர்வலோகை: நுதத்வாத் = எல்லா ஜநங்களாலும் துதிக்கப் பட்டதனாலும், ஸர்வ அந்தர்யாமிபாவாத் = எல்லாப் பொருள்களையும் உட்புகுந்து நியமிப்பதனாலும், அநிதரஸுலபாத் = பிறர்க்கு எளிதல்லாத, நாராயணத்வாத் அபிச = நாராயணனாய் இருக்கும் தன்மையினாலும், தேவேஸத்வ = தேவர்கட்குத் தலைவனாய் இருத்தலென்ன, அவ்யயத்வ = அழிவில்லாதிருத்தலென்ன, த்ருஹிண ஹரஸுநாஸீர முக்ய அமர ஓக = பிரமன் சிவன் இந்திரன் முதலான தேவர்களின் ஸமுஹத்திற்கு, ப்ரத்யசஹ அந்தர்த்திபி: அபிச = தென்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே மறைந்து விடுவதென்ன இவற்றாலும், முநீந்த்ர: = வால்மீகியாகிய முனிவர் பெருமான், விஷ்ணும் = இராமபிரானாகிய விஷ்ணுவை, பரம்ப்ரஹ்ம = பரப்ரஹ்மமாக, அசகதத = கூறினர்.

(முன் ஸ்லோகத்தில் விஷ்ணுவே பரம்பொருள் என்பதற்கு எட்டு காரணங்கள் கூறப்பட்டன. இந்த ஸ்லோகத்தில் அதற்கு மேலும் எட்டுக் காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன.)

விசேஷவுரை

இனி ஒன்பதாவது காரணம் - தேவேப்ய: அபீதிதாநாத் என்று கூறப்படுகிறது. தேவேப்ய: பிரமன் ருத்ரன், ஸசீபதி முதலிய எல்லாத் தேவர்களுக்கும், அபீதி தாநாத் = அபயமளித்ததனால் என்பது அதன் பொருள். ப்ரஹ்மருத்ராத் ஸர்வ தேவர்களுக்கும், அபயம் தருதல் என்னும் இக்காரணம் விஷ்ணுவே எல்லோரையும்விட உயர்ந்தவர் என்பதை நிலைநாட்டுவதாகும்.

உலகில் பொதுவாக அபயமளித்தல் என்பது, அஞ்சினவர்களுக்கு அவ்வச்சத்தைத் தீர்க்க வல்லவர்களாலேயே செய்யப்படுவதாகக் காணப் படுகின்றதன்றோ? அச்சமோவென்றால் தன்னால் தீர்த்துக் கொள்ளமுடியாத ஆபத்து முதலியவற்றால் உண்டாக்கப்படுகிறது. ஆக ஒருவனால் தீர்த்துக் கொள்ள வியலாத ஆபத்து முதலியவற்றிலிருந்து அவனைக் காப்பாற்றுமவன் அவனைவிட அதிகமான சக்தி படைத்தவனாக இருக்க வேண்டும். இல்லையேல் அவனைப் போலவே இவனுக்கும் ஆபத்தைப் போக்க வல்லமை இல்லாமையால் அபயம் அளித்தல் என்பது பொருந்தாமல் போய்விடும். அவனைவிட அதிக சக்தி உடையவன் அவனைவிட உயர்ந்தவனே ஆவான். ஆகையால் பிரமன் முதலிய ஸகல தேவகணங்களுக்கும் அபயமளிக்கும் விஷ்ணு பகவானுக்கு அவற்றைவிட அதிகமான சக்தி அவசியமாக இருக்க வேண்டியுள்ளதனால் ஸர்வதேவர்க்கும் அபயமளித்தலாகிய இக்காரணம் விஷ்ணுவுக்கு எல்லாத் தேவர்களைவிட உயர்த்தியை ஸாதித்துக் கொண்டே, அது காரணமாவே எல்லாப் பொருள்களைக் காட்டிலும் பரத்வத்தை (உயர்த்தியை) நிலை நாட்டுகின்றது - என்பது இங்குக் கருத்தாகும்.

ஒருவனைவிடக் குறைந்த சக்தி படைத்தவன்சூட, அபயமளித்தால் தற்காலத்திய அவனது துக்கம் தீருமென்று நினைத்தோ அல்லது அவனை ஏமாற்ற நினைத்தோ அவனுக்கு அபயம் அளிக்கக் கூடுமாகையால், அதிக சக்தியுள்ளவன் தான் அபயமளிப்பவனாக இருக்க வேண்டுமென்பது தவறென்று கூறவேண்டாம். ஒருவனைவிட சக்தியில் குறைந்தவனோ அல்லது ஸமாநமானவனோ 'உனது பயத்தைப் போக்குகிறேன்' என்று கூறிய போதிலும் மூடனல்லாத ஆராய்ச்சியாளன் ஒருவனுக்கு பயம் தீரக் காணாமையாலே, பயத்தைத் தீர்க்கவல்ல அபயமளித்தலைச் செய்யும் அவன் அதிக சக்தி படைத்தவனாகவே இருக்க வேண்டும் என்பது பொருந்துமாகையால் என்க.

எல்லாத் தேவர்கட்கும் அபயமளித்தல் என்னும் இத்தன்மை - ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் பதினைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் (25-27) 'இங்ஙனம் வேண்டப்பட்டவரும் நித்யஸூரிகளை ஆளுமவரும் தேவர் தலைவரும் எல்லோராலும் வணங்கப்பட்டவருமான விஷ்ணுவானவர் சரணாகதி தர்மத்தை அநுஷ்டித்து ஒன்றாகத் திரண்டிருக்கிற பிரமன் முதலான எல்லாத் தேவர்களையும் குறித்து 'பயத்தை விடுங்கள், உங்களுக்கு மங்களம் உண்டாகுக, உங்களுடைய நன்மைக்காக நான் ராவணனைப் போரில் கொல்லுகிறேன் என்று கூறினார்' என்னுமிடத்தில், அவரவர் பெயரால் குறிக்கப்பட்டவர்களும் குறிக்கப்படாதவர்களுமான எல்லாத் தேவர்களும் கருதப்படுகின்றனர். அவர்களில் பிரமன் சிவன் முதலியோர் சேர்ந்துள்ளனர் என்பது 'பிரமன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களையும்' என்றதனாலும், இதற்கடுத்த ஸ்லோகத்திலுள்ள 'பிறகு கந்தர்வர்களுடனும் ருத்ரனுடனும் கூடிய தேவர்கள்' என்ற வாக்யத்தாலும் விளக்கமாகத் தெரிகின்றது.

விஷ்ணுபகவான் அபயமளித்ததனால் தேவர்களுக்கு அச்சம் தீர்ந்தது என்னும் இவ்விஷயம் - 'பின்பு தேவர்களும் கந்தருவரும் ருத்ரனும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களின் கூட்டங்களும் பகவானுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஸ்துதிகளாலே பகவானை ஸ்துதி செய்தனர்' (31) என்று அபயமளித்ததனால் மகிழ்ச்சி கொண்ட தேவர்கள் பகவானைத் துதித்ததாகக் காண்பதனாலும், 'பகைவரைத் தபிக்கும் தேவனே! எமக்கெல்லோர்க்கும் நீரே மிகமிக உயர்ந்த தஞ்சமாகிறீர்' (24) என்னுமிடத்தில், தேவர்கள் பகவானிடம் அதிக சக்தியுள்ளமையை நிர்ஸயித்ததன் வாயிலாக அதிக நம்பிக்கை உண்டானமை கூறப்படுவதைக் காண்பதாலும் அறியலாகிறது. ஆகையால் தேவர்கள் அனைவர்க்கும் அபயம் அளித்தல் என்கிற இக்காரணம், விஷ்ணு பகவானுக்கு எல்லோரைக் காட்டிலும் உயர்த்தியை ஸாதிக்க வல்லதேயாகையால் மிகவும் நன்கு பொருந்தும் என்க.

இனிப் பத்தாவது காரணம் - 'வரவிதரணத:' என்பதாகும். இங்கும் 'தேவேப்ய:' என்று முன்பு கூறியது வந்து பொருந்துகிறது. ஆக ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளான தேவர்கள் அனைவர்க்கும் வரமளித்ததனால் - என்பது இதன் பொருளாகத் தேறியது. இவ்விடத்திலும் வரமளிப்பவரைக் காட்டிலும் வரம் பெறுபவர் தாழ்ந்தவர் என்பது உலக நீதியைக் கொண்டு அறியப்படுவதனால் இக்காரணத்திற்கும் முன்னைய காரணம்

நிருபிக்கும் போது கூறிய யுக்திகளால் விஷ்ணுவின் உயர்த்தியை நிலைநாட்டும் தன்மை அறுதியிடத்தக்கதாகும். இங்கு வரமளித்தல் என்பது முதற்கூறிய அபயமளித்தல் என்பதனோடு ஒன்றுபட்டதாகவோ ஒத்ததாகவோ இருந்தாலும் தனிப்பட இதனைக் கூறியது - அபயமளித்தலைக் காட்டிலும் வரமளித்தல் என்பது பகவானுக்கு உயர்த்தியை விரைவாக அறிவிக்குமதாகையால் என்று அறிக.

‘பல்லாயிரக்கணக்கான கோடியுகங்கள் பிரமதேவன் விஷ்ணுவை ஆராதித்து மறுபடியும் மூவுலகங்களையும் படைக்கும் பதவியைப் பெற்றான் என்று கேள்விப்படுகிறோம்.’ (இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 14-8) என்றும், ‘மஹாதைர்யஸாலியான மஹாதேவன் (சிவபெருமான்) ஸர்வமேதம் என்னும் யாகத்தில் தன்னையே அக்நியில் ஹோமம் செய்து (விஷ்ணுவை மகிழ்வித்து) தேவர்கட்குத் தலைவனாக ஆனார்’ (பாரதம் - சாந்தி 20-22) என்றும் இவை முதலான ப்ரமாணங்களில் நாராயணனைக் குறித்து ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் செய்த உபாஸநமும் அவர்களுக்கு நாராயணன் செய்த வரமளித்தல் முதலிய அநுக்ரஹமும் எல்லா இடங்களிலும் கூறப்படுவதனால், வரமளிப்பவனுக்கு உபாஸிக்கப்படும் தன்மை, உயர்த்தி, மகிழ்விக்கப்படும் தன்மை, முதலியனவும், வரம் பெறுமவனுக்கு உபாஸிக்கும் தன்மை, தாழ்ச்சி, மகிழ்விக்கும் தன்மை முதலியனவும் எதிர்வாதம் செய்யாத ப்ராமாணிக பண்டிதர்கள் எல்லோராலும் இசையப் பட்டவையாகும்.

இத்தகைய வரதானமானது *எல்லாவுயிர்க்கும் நாதனாய் தேவர்களுக்கும் தேவனான விஷ்ணுவானவர் தேவர்களுக்கு இங்ஙனம் வரம் தந்து* (ஸ்ரீராமாயணம் பால காண்டம் 15-29) என்று அபயமளித்தலைக் கூறிய ஸ்லோகத்திற்கு அடுத்த ஸ்லோகத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது.

இனிப் பதினோராவது காரணம் - ஸர்வலோகை: நுதத்வாத் என்பதாகும். தேவர் மனிதர் முதலான எல்லா ஜநங்களாலும் துதிக்கப்பட்டதனால் என்பது அதன் பொருள். இக்காரணமும் முற்காட்டிய இரண்டு காரணங்கள் போலே விஷ்ணுவுக்குப் பரத்துவத்தை ஸாதித்தே தீரும். ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாமை இதனால் குறிப்பாகக் காட்டப்படுகிறது. ஒருவனை - அவனோடு ஸமாநமானவனோ அவனைவிட உயர்ந்தவனோ ஸ்துதி செய்ததாகக் காணப்பட வில்லையன்றோ? இத்தகைய எல்லோராலும் துதிக்கப்படும் தன்மை ‘பின்பு தேவர்களும் கந்தரு வர்களும் ருத்ரனும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களின் ஸமுஹமும் பகவானுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஸ்திகளாலே மதுஸூதனைத் துதித்தனர்’ (ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் 15-30) என்று முற்கூறிய ஸ்லோகத்திலேயே கூறப்பட்டது.

இனிப் பன்னிரண்டாவது காரணம் - ஸர்வாந்தர்யாமி பாவாத் என்பதாகும். சேதநர்கள் அசேதநங்கள் (உயிர்கள், ஜடப்பொருள்கள்) ஆகிய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக (உட்புகுந்து நியமிப்பவனாக) இருப்பதனால் என்பது இதன் பொருள். எல்லாவுலகிற்கும் உட்புகுந்து அடக்கியாளுவதனாலென்பது

காரணமாகத் தேறிற்று. எல்லாவுலகிற்கும் அந்தர்யாமியாக இருத்தல் என்பது பரப்ரஹ்மத்தின் தனிப்பட்ட தர்மமாகும்.

அங்ஙனமேயன்றோ - ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் ஐந்தாம் அத்யாயம் ஏழாவது ப்ராஹ்மணம் பதினாறாவது கண்டத்தில் 'எவன் பூமியில் இருப்பவனாய் பூமியின் உள்ளேயும் இருக்கிறானோ, எவனை பூமி அறிய மாட்டாதோ, எவனுக்கு பூமி சரீரமாகிறதோ, எவன் பூமிக்குள் இருந்து கொண்டு அதனை ஒரு கார்யத்தில் மூளும்படியும் ஒரு கார்யத்திலிருந்து மீளும்படியும் நியமிக்கிறானோ (தூண்டுகிறானோ) இத்தகைய அந்தர்யாமியான பகவான் உனக்கு - அம்ருதனான (=மரணமில்லாமையை இயல்பாகவே உடைய) ஆத்மாவாகிறான்* என்று தொடங்கி (ஜலம் முதலிய பதினெட்டுப் பொருள்களிலும் பகவான் அந்தர்யாமியாக இருப்பதைக் கூறிக் கடைசியாக) 'எவன் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான ஆத்மாவில் இருப்பவனாய், ஆத்மாவின் உள்ளேயும் இருக்கிறானோ, எவனை ஆத்மா அறியமாட்டாதோ, எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமாகிறதோ, எவன் ஆத்மாவுக்குள் இருந்து கொண்டு அதனை ஒரு கார்யத்தைச் செய்யும்படியாகவும் ஒரு கார்யத்தை செய்யாதபடியாகவும் நியமிக்கிறானோ, இத்தகைய அந்தர்யாமியான பகவான் உனக்கு அம்ருதனான ஆத்மாவாகிறான்', 'எவன் ரேதஸ்ஸில் (=கர்ப்பம் தரிக்கக் காரணமான வீரயத்தில்) இருப்பவனாய் ரேதஸ்ஸின் உள்ளும் இருக்கிறானோ, எவனை ரேதஸ்ஸு அறியமாட்டாதோ, எவனுக்கு தேஸ்ஸு சரீரமாகிறதோ, எவன் ரேதஸ்ஸுக்குள் இருந்து கொண்டு அதை கர்ப்பமாக மாறும்படியும் மாறாமலிருக்கும்படியும் நியமிக்கிறானோ, இத்தகைய அந்தர்யாமியான பகவான் உனக்கு அம்ருதனான ஆத்மாவாகிறான்' 'எவன் யாராலும் காணப்படாதவனாய்க் கொண்டு எல்லாவற்றையும் காண்கிறானோ, எவன் யாராலும் கேட்கப்படாதவனாய்க் கொண்டு எல்லாவற்றையும் கேட்கிறானோ எவன் யாராலும் ஆராயப்படாதவனாய்க் கொண்டு எல்லாவற்றையும் ஆராய்கிறானோ, எவன் யாருடைய கண்ணால் காண்பது போன்ற த்யாநத்துக்கும் இலக்காகாதவனாய்க் கொண்டு எல்லாவற்றையும் அத்தகைய த்யாநத்துக்கு இலக்காக்குகிறானோ, எவனைக் காட்டிலும் வேறான காண்பவனும் கேட்பவனும் ஆராய்பவனும் காண்பது போன்ற த்யாநத்தைச் செய்பவனும் இல்லையோ, இப்படிப்பட்ட அந்தர்யாமியான பகவான் உனக்கு அம்ருதனான ஆத்மாவாகிறான்' என்பதீறாக யாஜ்ஞுவல்க்யர் உத்தாலகரைக் குறித்துக் கூறியதாகக் கேட்கப்படுகிறது.

இங்கு பூமி ஜலம் அக்நி ஆகாஸம் காற்று முதலாக உள்ள ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் (ஆத்மாக்களிலும் ஜடப்பொருள்களிலும்) உட்புகுதல், உட்புகுந்து தூண்டுதல் முதலியன பரப்ரஹ்மமாகிய பகவானுக்குத் தனிப்பட்ட தன்மைகளென்று 'பூமிக்குள் இருப்பவன், பூமிக்குள் புகுந்து தூண்டுகிறான்', 'ஜலத்துக்குள் இருப்பவன், ஜலத்துக்குள் புகுந்து தூண்டுகிறான்' என்றிவை முதலான வாக்யங்களால் அறிவிக்கப்படுகிறது. இங்ஙனம் உட்புகுந்து தூண்டுமவன் ஜீவாத்மாவல்லன், பரமாத்மாதான் என்னும் இவ்விஷயம் - பூமி தொடங்கி ரேதஸ்ஸு வரையில் உள்ள இருபத்தொரு பொருள்களையும் தனித்தனியாகக் கூறும் ஒவ்வொரு தடவைகளிலும்

ஓதப்படுகின்ற - பிறருடைய அருளாலன்றி இயற்கையாகவே மரணமில்லாதவன் என்று அறிவிக்கின்ற 'அம்ருத:' என்ற சொல்லாலே விளக்கமாகக் காட்டப்பட்டது. கடைசியாக, காணப்படாமை முதலியவற்றோடுகூட கண்முதலிய உறுப்புகளின் உதவியாலன்றி இயல்பாகவே எல்லாவற்றையும் காணுதல் முதலியவற்றை அறிவிக்கிற - 'பிறரால் காணப்படாதவனாய்க் கொண்டு எல்லாவற்றையும் காண்பவன், பிறரால் கேட்கப்படாதவனாய்க் கொண்டு எல்லாவற்றையும் கேட்பவன்' என்றிவை தொடக்கமான வாக்யங்களினால் பூமி முதலான எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளே புகுந்து நியமிப்பவன் பரமாத்மாவே என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

அங்ஙனமே தைத்திரீய ஆரண்யகம் மூன்றாம் ப்ரஹ்மம் பதினோராவது அநுவாகத்தில், 'ஜநங்களின் உட்புகுந்து தூண்டுமவன்' என்றும், 'ஜநங்களின் உட்புகுந்து தூண்டுமவன் எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மா' என்றும் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் இருக்கும் தன்மை ப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய தனித்தன்மை என்று கேட்கப்படுகிறது. மேலும் இங்ஙனமே தைத்திரீய உபநிஷத் ஆநந்தவல்லியில் உள்ள 'ஆநந்தமயனான பரமாத்மா அதைப்படைத்து அதற்குள்ளேயே புகுந்தான்' என்றிது முதலான வாக்யங்களிலும் இத்தகைய அந்தராத்மத்வம் (உட்புகுந்து நியமிக்கும் தன்மை) ஆநந்தமயமான ப்ரஹ்மத்தின் தன்மையாகக் கேட்கப்பட்டுள்ளது.

கேள்வி :-

இதுவரையில் கூறியபடி அந்தர்யாமித்வமென்பது பரமாத்மாவிற்கே தனிப்பட்ட தன்மையாக இருக்குமாயின், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் முதலத்யாயம் இரண்டாம் பாதம் நான்காம் அதிகரணமான அந்தர்யாம்யதிகரணம் தொடங்கியது பொருந்தாமற் போய்விடும். ஏனெனில் பரமாத்மாவின் தனித்தன்மையான அந்தர்யாமித்வமாவது ஜீவாத்மாவிற்கும் பொதுவான த்ரம்மாக இருக்க முடியாமையால், காண்வர்கள் மாத்யந்தினர்கள் என்ற இரு பிரிவினரான வாஜஸநேயிகளும் (ஸூக்லயஜூர்வேதிகள்) ஓதிவருகின்ற 'ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்ட்டந்' (எவன் பூமியிலிருப்பவனாய்) என்று தொடங்கியுள்ள பல வாக்யங்களில் கேட்கப்படும் அந்தர்யாமியானவன் ஜீவாத்மாவா அல்லது பரமாத்மாவா என்ற ஸந்தேஹம் வருவதற்கு இடமில்லையாதலால் அதனைத் தீர்ப்பதில் நோக்குள்ள அந்தர்யாம்யதிகரணம் ஆரம்பிக்க வேண்டியதில்லை யன்றோ? அங்கு இங்ஙனேயல்லவா ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யம் அமைந்துள்ளது - 'காண்வர்களும் மாத்யந்தினர்களுமாகிய வாஜஸநேயிகள் 'ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்ட்டந்... ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத:' (எவன் பூமியில் இருப்பவனாய் பூமியின் உள்ளேயும் இருக்கிறானோ, எவனை பூமி அறிவதில்லையோ, எவனுக்கு பூமி சரீரமாகிறதோ, எவன் பூமிக்குள் இருந்து கொண்டு அதனை நியமிக்கிறானோ இத்தகைய அந்தர்யாமியானவன் உனக்கு அம்ருதனான ஆத்மாவாகிறான்) என்று ஓதுகின்றார்கள். இப்படியே ஜலம், அக்நி, வாயு, ஸூர்யன், திக்குகள், சந்த்ரன், நக்ஷத்ரங்கள், ஆகாஸம், தமஸ்ஸு, தேஜஸ்ஸு முதலியவற்றிலும் இருந்து நியமிக்கின்ற ஒருவனைக் குறிப்பிட்டு இத்தகைய அந்தர்யாமியானவன் உனக்கு அம்ருதனான ஆத்மா என்று உபதேஸிக்கப்படுகிறது. மாத்யந்தினர்களின் பாடத்திலோவெனில், 'எவன் எல்லா

உலகங்களிலும் இருப்பவனாய்' என்றும், *எவன் எல்லா வேதங்களிலும் இருப்பவனாய்' என்றும் 'எவன் எல்லா யாகங்களிலும் இருப்பவனாய்* என்றும், பர்யாயங்கள் அதிகமாகக் காண்கின்றன. (பர்யாயமாவது = தடவை. அதாவது, ஒவ்வொரு பொருளையும் தனித்தனியே குறிப்பிட்டு அதற்குள் அந்தர்யாமியாய் இருப்பவனே உனக்கு ஆத்மா என்று பல வாக்யங்களால் பல தடவை சொல்லுவது என்றபடி) மேலும், 'எவன் விஜ்ஞாநத்தில் இருப்பவனாய்' என்ற காண்வ பாடத்தின் ஸ்தாநத்தில் 'எவன் ஆத்மாவில் இருப்பவனாய்' என்று பர்யாயம் காண்கிறது. இன்னும் 'இந்த அந்தர்யாமி உனக்கு ஆத்மா' என்ற காண்வ பாடத்திலுள்ள 'இந்த' என்னும் ஏதத் ஸப்தத்தின் ஸ்தாநத்தில், *அந்த அந்தர்யாமி உனக்கு ஆத்மா* என்று 'அந்த' என்னும் தத்ஸப்தம் காண்கிறது. அங்கு இந்த அந்தர்யாமியானவன் ஜீவாத்மாவா பரமாத்மாவா என்றொரு ஸந்தேஹம் ஏற்படுகிறது. எது பொருந்தும்? ஜீவாத்மா என்பதே பொருந்தும். ஏனெனில் - வாக்ய சேஷத்தில் (முதற்கூறிய பர்யாயங்களின் கடைசியாக எஞ்சிய பகுதியில்) 'காண்பவன் கேட்பவன்' என்று கண் காது முதலிய இந்த்ரியங்களால் உண்டாகும் அறிவை உடையவனாகக் கேட்கப்படுவதனாலும், இப்படிக் காண்பவனையே அந்தர்யாமியாக உபதேசிப்பதனாலும், 'இவனைவிடக் காண்பவன் வேறில்லை' என்று வேறொர் காண்பவனை மறுப்பதனாலும் என்க. (இதுவே அங்குள்ள ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யப் பகுதி)

இந்த பாஷ்யத்திலிருந்து - 'எவன் பூமியில் இருப்பவனாய்' என்றிது முதலிய வாக்யங்களில் அந்தர்யாமியாகக் கேட்கப்பட்டவன் ஜீவனா பரமனா என்ற ஸந்தேஹமே கீழ்க்கூறிய அதிகரணம் ஆரம்பிப்பதற்குக் காரணம் என்றும், அந்தர்யாமித்வமென்பது ஜீவனுக்கும் பரமனுக்கும் பொதுவான தன்மையென்றும் அறிதல் எளிதேயாம். ஆகையால் அந்தர்யாமித்வம் பரமாத்மாவிடமே உரிய தனித்தன்மை என்று கூறுதல் பொருந்தாது - என்பது இங்கு எழுகின்ற கேள்வியாகும்.

விடை

முற்கூறிய அதிகரணம் - அந்தர்யாமி ஜீவனா பரமனா என்ற ஐயத்தைத் தீர்ப்பதற்காக ஆரம்பித்திருந்த போதிலும், சேதந அசேதந ரூபமான ஸர்வலோகத்திற்கும் அந்தர்யாமியானவன் ஜீவனா பரமனா என்ற ஐயத்தைத் தீர்ப்பதற்காக ஆரம்பிக்கப்படாமையினால் ஸர்வலோகாந்தர்யாமித்வமானது பரமாத்மாவிடமேயுரிய தனித்தன்மை என்பதில் தடையில்லையென்பது அக்கேள்வியின் விடையாகும்.

அந்த அதிகரணம் தொடங்குவதற்குக் காரணமான ஸந்தேஹமோவெனில், *எவன் பூமியில் இருப்பவனாய்* என்று தொடங்கி காண்வமாத்யந்தினர்களான வாஐஸநேயிகள் ஓதும் வாக்யங்களில் கேட்கப்படும் அந்தர்யாமியிடமே ஜீவாத்மத்வ பரமாத்மத்வமாகிற இரண்டு தன்மைகளைக் கோடிகளாகக் (ஸந்தேஹத்திற்குப் பற்றுக் கோடாகும் விசேஷணங்களாகக்) கொண்டதாகும்; ஸர்வாந்தர்யாமியிடம் அன்று. ஏனெனில், ஸர்வாந்தர்யாமித்வமென்னும் பரமாத்மாத்வத்தையே பயனாக -

ஸித்தாந்தமாக இவ்வதிகரணத்தினால் நிர்ஸயிக்க வேண்டி இருப்பதனால் என்க. அதனால் அல்லவா - முற்குறித்த பாஷ்யத்தில் *இந்த அந்தர்யாமியானவன் ஜீவாத்மாவா அல்லது பரமாத்மாவா என்றொரு ஸந்தேஹம் ஏற்படுகிறது* என்று ஸந்தேஹத்தின் உருவத்தைக் கூறும் ஸந்தர்ப்பத்தில் *இந்த* என்று ஸந்தேஹத்தின் விசேஷ்யத்தைக் குறித்துள்ளமையும் பரமாத்மவ்வத்தைக் கோடியாக = ஸந்தேஹத்தின் விசேஷமாகக் குறித்துள்ளமையும் பொருந்துகின்றன.

இது இங்கு அறியத்தக்கது. அந்தர்யாமியானவன் ஜீவனா பரமனா என்ற ஸந்தேஹம் உதிக்க இடமுள்ளமையால் இவ்வதிகரணம் தொடங்குவது உசிதம் என்பதும், அந்தர்யாமியானவன் ஜீவாத்மாவே என்ற ஆக்ஷேபமும், அப்படியன்று - பரமாத்மாவேதான் என்ற ஸித்தாந்தமுமாகிய இம்மூன்றும் விஸதமாக அறியத்தக்கது என்றபடி. அவை வருமாறு :-

அதிகரணம் தொடங்குவது உசிதம் :-

எவன் பூமியில் இருப்பவனாய் என்றிது முதலிய வாக்யங்களில் கூறப்படுகின்ற அந்தர்யாமித்வமானது - தடையில்லாமல் சேதநாசேதநரூப ஸகலலோக அந்தர்யாமித்வமேயாகும் என்று இசைந்தால், அப்போது இங்குக் கூறப்படும் அந்தர்யாமி பரமாத்மாவேயாவான். ஏனெனில் ஜீவாத்மாவிற்கு பூமி முதலானவற்றில் அந்தர்யாமியாய் இருத்தல் எப்படியாவது பொருந்தினாலும் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் அந்தர்யாமியாய் இருப்பது பொருந்தாமையால் சேதநா சேதநரூப ஸகலலோக அந்தர்யாமித்வம் என்பது அவனிடம் தடைப்படுதலால் என்க.

அங்ஙனமல்லாமல் - ஜீவனுக்கு ஸகலாந்தர்யாமித்வரூபமான அந்தர்யாமித்வம் இசைவதில் தடை இருப்பதனால் அந்தர்யாமித்வமென்பது ஜீவாத்மாவைத் தவிர்ந்த பூமி முதலானவற்றில் அந்தர்யாமியாய் இருத்தலாகவே முடிவடைகிறது என்று இசைந்தால், அப்போது அப்படிப்பட்ட அந்தர்யாமித்வம் யோகமஹிமை நிறைந்த ஒரு ஜீவாத்மாவினிடம் பொருந்துமாகையால், இங்குக் கூறப்படும் அந்தர்யாமி ஜீவாத்மாவேயாவான். ஆக இங்கு அந்தர்யாமித்வமென்பது ஸகலலோக அந்தர்யாமித்வமா அல்லது ஜீவாத்மாவைத் தவிர்ந்த பூமி முதலியவற்றில் அந்தர்யாமித்வமா என்ற ஸந்தேஹம் காரணமாக, * எவன் பூமியினிடத்தில்* என்றிது முதலான வாக்யங்களில் அந்தர்யாமியாகக் கேட்கப்படும் விசேஷ்யத்தில் (பொருளில்) ஜீவனா பரப்ரஹ்மமா என்னும் ஸந்தேஹம் உதிக்க இடமுள்ளபடியால் அதைத் தீர்க்க அந்தர்யாமியதிகரணம் எழுவது தகும்.

ஆக்ஷேபம்

இங்கு *யாவனொருவன் பூமியிலிருப்பவனாய்* என்றிது முதலியவற்றில் கேட்கப்படும் அந்தர்யாமித்வமானது சேதநாசேதநரூப ஸகலலோக அந்தர்யாமித்வம் அன்று. ஏனெனில் அந்தர்யாமியாகக் கேட்கப்பட்டவனுக்கே மேல் வாக்ய சேஷத்தில் *இவனன்றோ பார்ப்பவன் இவனன்றோ கேட்பவன்* என்றிது முதலியவற்றால் கண்

காது முதலான இந்த்ரியங்களால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநம் உடைமையாகிற பார்க்கும் தன்மை கேட்கும் தன்மை முதலியவை கேட்கப்படுவதால் அவை ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமனிடம் பொருந்தாவாகையால் என்க. இந்த்ரியங்களின் உதவியின்றியே காண்பது கேட்பது முதலியவற்றைச் செய்வனன்றோ பரமன். இதற்குமேல் - பார்க்கும் தன்மை கேட்கும் தன்மை முதலியவற்றை - கண்ணின் உதவியால் பார்க்கும் தன்மை காதின் உதவியால் கேட்கும் தன்மை முதலியனவாக ஒப்புக் கொள்ளாமல் (வெறுமனே) உருவத்தைக் காணும் தன்மை ஒலியைக் கேட்கும் தன்மை முதலியனவாகவே கொள்வதனாலும் அவை பரமாத்மாவிலும் பொருந்துவதனாலும் அந்தர்யாமித்வமானது ஸர்வாந்தர்யாமித்வ ரூபமாகவே இருப்பதில் என்ன தடை என்று கேட்க வேண்டாம். அப்படிக் கொண்டால், 'இவனைவிட வேறொரு பார்ப்பவனும் இல்லை, கேட்பவனும் இல்லை' முதலியவற்றால் வேறொருவனை மறுத்திருப்பது பொருந்தாது போய்விடுமாகையால் என்க. உருவத்தைக் காணுதல் ஒலியைக் கேட்டல் முதலியவை ஜீவனுக்கும் பரமனுக்கும் பொதுவான தன்மையல்லவா? ஆக, பார்க்கும் தன்மை முதலியவற்றைக் கண்ணின் உதவி கொண்டு பார்க்கும் தன்மை முதலியவைகளாகவே கொள்ள வேண்டியிருக்கையால், 'ய:ஆத்மநி திஷ்ட்டந்' என்பதை 'எவன் (ஆத்மநி=) தன்னிடத்தில் இருப்பவனாய்' அதாவது பிறரை ஆதாரமாகக் கொள்ளாமல் யோகமஹிமை நிறைந்த தன்னையே ஆதாரமாகக் கொண்டு இருப்பவனாய் என்று அமுக்யப் பொருளை உடையதாகவும், 'அம்ருத:' முதலியவற்றை 'மரண மில்லாதவன்' முதலான முக்யப் பொருள் உடையவனாகக் கொள்ள முடியாமை பற்றி 'மற்றவரைப் போல் விரைவில் மரணமடையாமல் தனது யோகமஹிமையால் வெகுகாலம் ஜீவித்திருப்பவன்' என்றிது முதலான அமுக்யப் பொருளை யுடையனவாகவும் இசைய வேண்டும். அதனால் இந்த ஸ்ருதியில் அந்தர்யாமியாகக் கூறப்பட்டவன் ஜீவாத்மாதான் என்பதாக ஆகேஷம ஒன்று எழுகிறது.

ஸித்தாந்தம்

இந்த ஆகேஷத்தை மறுப்பதற்காக 'அந்தர்யாமீ - அதிதைவ - அதிலோகாதிஷு தத்தர்மவ்யபதேஸாத்' என்னும் ஸூத்ரத்தை (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-2-19) வ்யாஸர் இயற்றியருளினார். (இங்கு ஸந்தர்ப்பத்துக்குச் சேரும் 'பரமாத்மா' என்றொரு சொல்லைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்) அதிதைவ அதிலோகாதிஷு = அதிதைவம் அதிலோகம் முதலான சொற்களை அடையாளமாகத் தம்மிடத்தில் கொண்ட வேதவாக்யங்களில் கேட்கப்படுகிற, அந்தர்யாமீ = அந்தர்யாமியானவன், பரமாத்மா = பரமாத்மாவே; ஏன்? தத்தர்ம வ்யபதேஸாத் = அப்பரமாத்மாவின் தர்மங்களான தனித்தன்மைகளான, எல்லா உலகங்களிலும் எல்லா ப்ராணிகளிலும் எல்லாத் தேவர்களிலும் அந்தர்யாமியாய் இருத்தலென்ன (உட்புகுந்து நியமித்தலென்ன) இயற்கையாகவே மரணமில்லாமல் இருத்தலென்ன முதலியவைகள் இங்கு குறிப்பிடப்படுவதால் - என்பது இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

இங்கு 'எவன் பூமியில் இருப்பவனாய்' என்றிது தொடக்கமான வாக்யங்களில் கேட்கப்படுகின்ற அந்தர்யாமித்வமானது சேதநா சேதநரூபமான ஸகலலோகத்திற்கும் அந்தர்யாமியாய் இருத்தலேயாகும். ஏனெனில், 'எவன் ஜீவாத்மாவில் இருப்பவனாய்' என்று ஜீவாத்மாவையும் வ்யாப்யமாக - மற்றொருவனால் உள்ளே புகப்பெற்றவனாகக் - குறித்துள்ளபடியால் என்க. (ஜீவாத்மா தன்னிடத்திலோ இன்னொரு ஜீவாத்மாவினிடத்திலோ உட்புகுந்திருக்கிறான் என்பது எந்த நூலிலும் காணப்படாததொன்றல்லவா?) அப்படியானால்தான் 'ஆத்மாவில்' என்று இடப்பொருளைக் கொண்ட ஏழாம் வேற்றுமை உருபும், அவ்வாத்மாவில் மற்றொருவன் இருத்தல் என்பதை உணர்த்துகின்ற *இருப்பவனாய்* என்ற சொல்லும் முக்யப் பொருளை உடையனவாக ஆகும். (முன்பு ஆக்ஷேபத்தில் தெரிவித்தபடி 'எவன் ஆத்மாவில் இருப்பவனாய்' என்பதற்கு 'எவன் தன்னிடத்தில் இருப்பவனாய்' என்று ஜீவாத்மாவைப் பற்றியதாகப் பொருள் கூறினால், இடமும் இடத்தில் உள்ளவனும் ஒருவனே என்று பொருள்பட்டு அது பொருந்தாமையால் வெகு ஸ்ரமப்பட்டு 'தன் மஹிமையில் நிற்பவனாய்' என்று இலக்கணையினால் பொருள் கொள்ள வேண்டியிருந்ததனால் 'ஆத்மாவில்' என்ற ஏழாம் வேற்றுமையும் 'இருப்பவனாய்' என்பதும் முக்யப் பொருளுடையன அல்லவாகும். ஸித்தாந்தத்தின் படி 'எவன் ஆத்மாவில் இருப்பவனாய்' என்பதற்கு - 'எந்த பரமாத்மா ஜீவாத்மாவில் இருப்பவனாய்' என்று பரமாத்மாவைப் பற்றியதாகப் பொருள் கூறினால், இடமான ஜீவனும் அங்கு இருக்கும் பரமனும் வேறுவேறாகையால் 'ஆத்மாவில்' என்பதும் 'இருப்பவனாய்' என்பதும் முக்யப் பொருளுடையன ஆகும் என்றபடி) முக்யப் பொருள் கூற முடிந்த இடத்தில் அமுக்யப் பொருளைக் கற்பித்தல் தகாத தொன்றன்றோ?

அங்ஙனமாயின் - கண்ணின் உதவி கொண்டு காணுதலைக் குறிக்கும் த்ரஷ்ட்ருத்வம் = பார்க்கும் தன்மை முதலியவை பரமாத்மாவினிடம் பொருந்தாதே என்ன வேண்டாம். த்ரஷ்ட்ருத்வம் முதலிய சொற்களுக்கு உருவத்தைப் பார்க்கும் தன்னை முதலியவையே முக்யப் பொருளாகையால் அது பரமாத்மாவிலும் பொருந்துகையால் தடையேதும் இல்லாமையால் - என்க. அப்படியிருந்தால் - *பார்ப்பவன் வேறொருவனில்லை* என்று மறுத்தல் பொருந்த வழியில்லையே - பரமனைவிட வேறான ஜீவனும் பார்க்கும் ஆற்றல் உடையவனாய் இருக்கையால் என்று கூறுதலும் தகாது. * பரமாத்மாவைப்போல் பார்ப்பவன் வேறொருவனில்லை* என்பதே அதற்குப் பொருளாகையால் என்க. எங்ஙனம் பரமாத்மா தன்னால் நியமிக்கப்படுகின்ற பூமி முதலியவற்றால் பார்க்கப் படாதவனாய்க் கொண்டு அவற்றினுள்ளே புகுந்து நியமிப்பவனாய் அவற்றைப் பார்க்கிறானோ, அங்ஙனம் பரமாத்மாவையும் நியமிப்பவனாய் அவனுக்குள்ளே புகுந்து அவனாலே பார்க்கப் படாதவனாய் இருக்கின்ற வேறொரு பார்ப்பவன் இல்லை என்பது அதன் கருத்து.

ஆக - வேறொரு பார்ப்பவன் இல்லை என்று மறுத்தலில் பொருந்தாமை சிறிதும் இல்லாமையாலும், 'த்ரஷ்ட்ருத்வம்' முதலியவற்றை உருவத்தைப் பார்க்கும் தன்மை முதலியனவாகச் சொல்லுதல் பொருந்துமாகையாலும், 'ஆத்மாவில் இருப்பவனாய்'

என்பது முதலியவற்றுக்கு முக்யமான பொருளைக் கொள்வதற்குத் தடையில்லையாகையாலும் இங்குச் சொல்லுகிற அந்தர்யாமித்வம் சேதநாசேதந ரூபமான ஸகல ஜகத்துக்கும் அந்தர்யாமியாய் இருத்தலேயாகும். இதனால் 'அம்ருதத்வம்' முதலிய சொற்களும் இயற்கையாகவே மரணமில்லாமை முதலிய பொருளைக் குறிப்பதன் வாயிலாக முக்யப் பொருளுடையனவாகும். ஆகையால் இங்குச் சொல்லப்படும் அந்தர்யாமியானவன் பரமாத்மாவேதான் என்பது ஸித்தாந்தமாகத் தேறிற்றாகிறது.

அந்தர்யாம்யதிகரணம் தொடங்குவது தகுதியுடையதென்னும் இவ்விஷயம் ஸ்ரீபாஷ்ய வ்யாக்யாநமாகிய ஸ்ருதப்ரகாஸிகையிலேயே வெளிப்படையாக உள்ளது. அப்பகுதி அப்படியே இதோ காண்க - 'ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் அந்தர் யாமியாகக் கேட்கப்பட்டிருப்பினும் அவன் ஜீவனோ என்கிற ஸந்தேஹம் எப்படி எழுந்தது எனில் விடை கூறப்படுகிறது - 'த்ரஷ்டா, ஸ்ரோதா (பார்ப்பவன், கேட்பவன்) இவை முதலிய சொற்களால் (உலகில்) கண்ணாலுண்டான காண்டலறிவையுடையவன், காதாலுண்டான கேட்டலறிவை உடையவன் என்ற பொருள் தோன்றும் பலத்தினாலும், அம்ருதத்வம் (மரணமின்மை) முதலிய அடையாளங்களையும், 'ஆத்மநி திஷ்டந்' (ஆத்மாவில் இருப்பவனாய்) என்றிது முதலிய வேறுபாட்டுக் குறிப்பையும் (இடம் வேறு, இடத்தில் இருப்பவன் வேறு என்று அறிவிக்கும் குறிப்பையும்) ஆத்மாவின் உட்புகுந்து நியமிக்கிறான் என்று கூறப்பட்ட நியமந்ததையும் அமுக்யங்களாகக் கொள்ளக் கூடாதா என்ற கேள்வியின் மேல் (அந்தர்யாமியானவன் ஜீவனாகவே இருக்கலாமே என்ற ஸந்தேஹம் வந்து அதனைத் தீர்ப்பதற்காக) அந்தர்யாம்யதிகரணம் எழுந்தது* - என்பதே அப்பகுதி. ஆதலால் ஸகலலோகாந்தர்யாமித்வமென்பது பரமாத்மாவின் தனிப்பட்டதொரு தன்மையேயாகும்.

இத்தகைய ஸகலலோகாந்தர்யாமித்வம் - ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் பதினைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் 'இச்சமயத்தில் பேரொளிபடைத்த விஷ்ணு பகவான் தேவர்கள் அருகில் வந்தார்' (16) 'விஷ்ணுவே! உலகோரின் நன்மையை விரும்பி உம்மை நாங்கள் வேண்டுகிறோம்' (20) *இப்படி தேவர்களால் வேண்டப்பெற்ற விஷ்ணுவென்னும் தேவர் தலைவர் இங்ஙனம் கூறினர்' (26) 'ஜீவாத்மாக்கள் அனைவருக்கும் தலைவரான விஷ்ணுவானவர் தேவர்களுக்கு இவ்வாறு வரமளித்து' (29) என்றிவை முதலான வாக்யங்களில் விஷ்ணு பதத்தினால் கூறப்பட்டதாய்க் கொண்டு அப்பெருமானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதித்துத் தருகிறது.

விஷ்ணு ஸப்தமோவெனில் - 'விஷ்டல்-வ்யாப்தௌ' என்ற தாதுவிலிருந்தாவது, 'விச-ப்ரவேநே' என்ற தாதுவிலிருந்தாவது 'நுக்' என்ற விசுதியை இறுதியில் பெற்றுத் தேறியதாய்க் கொண்டு ஸகல லோகங்களிலும் வ்யாபித்த (பரந்த) அல்லது ஸகலலோகங்களிலும் ப்ரவேசித்த (உட்புகுந்த) பொருளைக் கூறுகின்றது. தாதுவின் பொருளான பரத்தலுக்கும் உட்புகுதலுக்கும் இடம் இன்னதென்று தனிப்படக் கூறாமையினால், அப்பரத்தலும் உட்புகுதலும் குறைவின்றி எல்லாவுலகிலும் பரந்திருத்தலாகவும் எல்லாவுலகிலும் உட்புகுந்திருத்தலாகவும் முடிவடைதலால்

என்க. இங்ஙனம் யோகத்தினால் (காரணப்பெயராகும் தன்மையினால்) ஸகல சேதநாசேதநரூபமான லோகங்களில் பரந்திருக்கின்ற அல்லது உட்புகுந்திருக்கின்ற ஒரு பொருளைப் பொதுப்படக் கூறுமாயினும் இவ்விஷ்ணு ஸப்தம் (=இடுகுறிப் பெயராகும் தன்மையினால்) சிறப்பித்து நாராயணனையே கூறுகிறது. விஷ்ணுஸப்தம் நாராயணனைக் கூறும் இடுகுறிப் பெயராகும் என்பதை அறிவிக்கிற அதிக ப்ரயோகங்கள் நிகண்டுகள் முதலிய அத்தாட்சிகள் உள்ளமை இதற்குக் காரணமாகும்.

‘அந்த மஹாத்மாவின் ஸக்தியினால் இவையனைத்தும் எக்காரணத்தால் உட்புகப்பெற்றதோ அக்காரணத்தால் அவன் விஷ்ணுவென்று ப்ரஸித்தி பெறுமவனாயினன். விஷ்ணு என்னும் சொல் உண்டாவதற்கு அடியான - *விச’ என்ற தாதுவானது உட்புகுதல் என்னும் பொருளுடையதாகையாலே* என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண (3-1-45) வசநத்தாலும்,

‘பார்த்தனே! பூமியும் ஆகாஸமும் என்னால் வ்யாபிக்கப் பெற்றன. எனது ஒளியோ மிகவும் அதிகமாக உள்ளது. (அதனாலும்) த்ரிவிக்ரமனாகி பூமியையும் ஆகாஸத்தையும் அளந்ததனாலும் நான் விஷ்ணுவென்று பெயரிடப் பெறுமவனானேன்’ என்று ஸங்கரர் பணித்த ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் (விஷ்ணு நாம விவரணத்தில்) மேற்கோளாக எடுக்கப்பட்ட மஹாபாரத ஸாந்திபர்வ மோக்ஷதர்ம வசநத்தாலும்,

‘இவ்வெல்லாவுலகங்களையும் வ்யாபித்து எல்லாப் பொருள்களிலும் கேசவனான நீர் இருக்கின்றீர். அதனாலும், ‘விச’ தாது உட்புகுதல் என்னும் பொருளை உடையதாக இருப்பதனாலும் நீர் விஷ்ணுவென்னும் பெயர் பெறுபவராகின்றீர்’ என்று பகவத் குணதர்ப்பணம் என்ற - ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிய ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் - மேற்கோளாக - விஷ்ணு நாம விவரணத்தில் காட்டப்பட்ட ஹரிவம்ஸ வசநத்தாலும், ‘அம்மஹாத்மாவின் சக்தியினால் இவ்வுலகப் பொருள் அனைத்தும் உட்புகப் பெற்றதென்னும் காரணத்தால் அவன் விஷ்ணுவென்று கூறப்படுகிறான். விஷ்ணு பதத்திற்கு மூலமான விச தாதுவிற்கு உட்புகுதல் என்ற பொருள் உள்ளமையினால்’ என்ற ஆதித்ய புராண வசநத்தாலும், மற்றும் இத்தகைய வசநங்களாலும் விஷ்ணு பதம் முற்கூறிய ஸகலலோகங்களிலும் பரந்திருப்பவன் உட்புகுந்திருப்பவன் என்னும் பொருள் உடையதென்பது நன்கு விளங்கிற்று.

ஆக யோகரூடமான (காரணப்பெயராகவும் இடுகுறிப் பெயராகவும் இருந்து ஒரே பொருளைக் குறிப்பதான) விஷ்ணு ஸப்தம், ஸகலலோகாந்தர்யாமித்வமென்ற ப்ரஹ்மத்தின் தர்மத்தை விஷ்ணுவான திருமாலிடம் உள்ளதாக அறிவிக்கின்றது என்பது தேறியதனால், இங்கு ஸகலலோகத்துக்கும் அந்தர்யாமியாக (உட்புகுந்து தூண்டுபவனாக) இருத்தல் என்ற காரணம் கொண்டு விஷ்ணுவுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வம் ஸாதிப்பது தகுதி உடையதேயாகும்.

விஷ்ணு பதத்திலிருந்து காரணப் பெயராகும் ஆற்றலின் மூலமாக எல்லா உலகங்களிலும் பரந்திருத்தல் அல்லது உட்புகுதல் (என்பது மாத்ரம்) கிடைக்கிறது, நியமித்தலும் சேர்ந்து கிடைக்காது; ஆகையால் உட்புகுந்து நியமித்தல் என்னும்

அந்தர்யாமித்வம் அந்த ஸப்தத்திலிருந்து காரணப் பெயராகும் தன்மை வாயிலாகக் கிடைக்க வழியில்லை என்பது உண்மைதான். ஆயினும், பரந்திருத்தலும் உட்புகுதலும் நியமிப்பதன் பொருட்டேயாகையால் அவையுள்ள இடத்தில் நியமித்தல் என்பது இருந்தே தீர்வேண்டியிருப்பதனால், பரத்தலோ உட்புகுதலோ கூறப்பட்டால் நியமநமும் தானே கிடைக்கும். ஆக உட்புகுந்து நியமித்தல் என்னும் அந்தர்யாமித்வமும் கிடைத்தே விடுவதனால் குறையொன்றுமில்லை. *எல்லா உலகோர்களுடையவும் உட்புகுந்து நிமிக்கிறவன் எல்லோர்க்கும் ஆத்மாவான பரமாத்மா* (தைத். ஆர 11-20) என்றிது முதலான ஸ்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் உட்புகுதல் என்பது நியமந்ததோடு சேர்ந்தே இருக்கும் என்று பெறப்படுவது காண்க

அல்லது 'ஸர்வாந்தர்யாமிபாவாத்' என்பதனால் எல்லாவற்றுள்ளும் இருத்தல் என்பது மாத்ரமே கருதப்பட்டது; நியமநமும் சேர்ந்து கருதப்படவில்லை. எந்த ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளால் உட்புகுந்து நியமித்தலாகிய அந்தர்யாமித்வம் ப்ரஹ்மத்தின் தர்மம் என்று பெறப்படுகிறதோ, அவற்றாலேயே எல்லாவற்றுள்ளும் இருத்தலும் பெறப்படுமாகையால், எல்லாவற்றுள்ளும் இருத்தல் என்பது மட்டுமே விஷ்ணுவுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதித்துத் தரவல்லதாகையாலே, விஷ்ணு ஸப்தத்திலிருந்து உட்புகுந்து நிமித்தல் என்பது வரையில் அர்த்தம் கிடைக்காமற் போனாலும் இழுக்கு ஏதுமில்லை.

எல்லாவற்றுள்ளும் இருத்தல் என்பது மட்டுமே ப்ரஹ்மத்தின் தர்மமென்னும் விஷயம், ப்ருஹதாரண்யகம் ஐந்தாம் அத்யாயம் நான்காம் ப்ராஹ்மணத்தில் உள்ள உஷஸ்தரின் கேள்வியும் யாஜ்ஞுவல்க்யரின் விடையுமாக அமைந்த பகுதியில் அறியப்படுகிறது. சக்ரருடைய குலத்திலே உதித்த உஷஸ்தர், 'யாஜ்ஞுவல்க்யரே! எது எல்லா தேஸ காலங்களிலும் கிட்டி நிற்கும் முக்யமான ப்ரஹ்மமோ, எது எல்லாவற்றுள்ளும் இருக்கும் ஆத்மாவோ, அதனைத் தனிப்பட எனக்குச் சொல்வீராக' என்ற கேள்வியும், 'உன்னுடைய ஆத்மாவென்று என்னால் சொல்லப்பட்ட இவனே எல்லாவற்றுள்ளும் இருக்கும் ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஆவான். இவனைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவாத்ம ஸமுஹமத்தனையும் துக்கமுடையது' (ஆகையால் எந்த ஜீவனும் ப்ரஹ்மமல்ல) என்று யாஜ்ஞுவல்க்யர் கூறிய விடையும், அது கேட்ட உஷஸ்தர் ஐயம் தீரப் பெற்று ஓய்ந்தார் என்பதும் அங்கு காணத்தக்கது. இவ்வாறே பிறவிடங்களிலும் உள்ளமை இங்கு நினைக்கத்தகும். ஆகையால் 'ஸர்வாந்தர்யாமிபாவாத்' என்று கூறியது நன்றேயாம். எல்லோருக்கும் உள்ளிருந்து நியமித்தலும், எல்லோருக்குள்ளும் இருத்தலுமாகிய இவையிரண்டும் வேறிடங்களிலும் விஷ்ணுவான நாராயணனுக்குச் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸுபாலோபநிஷத்து ஏழாம் கண்டத்தில், 'ப்ராணிகளின் (=ஜீவாத்மாக்களின்) ஸரீரத்துக்குள் ஹ்ருதயகுஹையில் வைக்கப்பட்டிருப்பவன் (பரமாத்மா) - பிறப்பற்றவன், நிகரற்றவன், அழிவற்றவன். எவனுக்கு பூமி சரீரமோ, எவன் பூமிக்குள் இருப்பானோ, எவனை பூமி அறிய மாட்டாதோ' என்று தொடங்கி, 'எவனுக்கு ம்ருத்யு (=ஸூக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதி தத்வம்) சரீரமோ, எவன் ம்ருத்யு-வினுள் இருப்பானோ,

எவனை ம்ருத்யு அறிய மாட்டாதோ, அப்படிப்பட்ட இவன் - எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் உள்ளே இருக்கும் ஆத்மாவும் புண்யபாபாமில்லாதவனும் பரமபதத்தில் இருப்பவனும் நிகரற்ற தேவனுமாகிய நாராயணன் ஆவான்* என்பதீறாகக் கேட்கப்படுகிறது.

இங்ஙனம் தைத்திரீய நாராயணோபநிஷத்தில், 'இவ்வுலகில் எந்த ஒரு பொருள் காணப்படுகிறதோ அல்லது கேட்கப்படுகிறதோ, அவ்வெல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளும் புறமும் நாராயணன் வ்யாபித்து நிற்கிறான்' என்று உள்ளமையும் பிறவும் காணத்தக்கன. அங்ஙனமே, 'துக்கமும் சோம்பலும் தன்வசத்தில் வைத்திருக்கும் அர்ஜுநனே! எல்லா ப்ராணிகளுடையவும் உள்ளே நான் ஆத்மாவாய் இருக்கிறேன்' (கீதை 10-20) என்றும், *ஹே அர்ஜுநா! ஈச்வரன் எல்லா ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலும் இருந்து கொண்டு, சரீரமாகிற யந்த்ரத்தில் ஏறிய எல்லா ப்ராணிகளையும் ஸத்வரஜஸ்தமோமயமான ப்ரக்ருதியினால் சுழற்றிக் கொண்டிருக்கிறான்' (அதாவது, ஸத்வாதி குணங்களுக்குத் தக்கபடி எண்ணங்களை உண்டாக்கி அவற்றின் மூலமாக அவர்கள் அவ்வக் கார்யங்களில் முயற்சி செய்யும்படி ஏவுகிறான் என்றபடி.) (கீதை 18-61) என்றிது முதலான ஸ்ம்ருதிகளும் இங்கு கருதத்தக்கன.

'அநிதரஸூலபாத்' (=பிறருக்கு எளியதல்லாத) என்கிற இந்த அடைமொழி 'ஸர்வாந்தர்யாமிபாவாத்' என்று முற்கூறிய காரணத்திலாவது, 'நாராயணத்வாத்' என்று மேல் கூறும் காரணத்திலாவது, தேஹஸீ தீபம் போல் (= கூடத்திலும் வாசலிலும் ஒளிவீசும்படி இரேழியில் ஏற்றி வைத்த விளக்குப் போல்) இரண்டிடத்திலுமாவது அந்வயிக்கிறது; ஸர்வாந்தர்யாமியாய் இருத்தலும் நாராயணனாய் இருத்தலுமாகிய இரண்டுமே ப்ரஹ்மத்துக்குத் தவிர வேறொருவருக்கும் உரிய தர்மம் ஆகாமையினால் என்க.

இனிப் பதின்மூன்றாவது காரணம் 'நாராயணத்வாத்' என்பதாகும். நாராயணம் = நித்யவஸ்து ஸமூஹங்களுக்கு, அயநத்வாத் = ஆதாரமாய் இருக்கையால், உபாயமாக = முக்தி நெறியாக இருப்பதனால், உபேயமாக = அடைந்து அநுபவிக்கும் பயனாக இருப்பதனால் என்று இச்சொல் மூன்று பொருள்களைக் கூறவல்லது. அவற்றில் நாரங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கையாவது = ஒவ்வொரு நித்யவஸ்துவினுடையவும் தனித்தனியான வடிவநிலை, முயற்சி ஆகியவற்றிற்குக் காரணமாய் இருத்தலேயாம். அது ப்ரஹ்மத்திற்குள்ள தனிப்பட்ட தர்மமாகும். அவ்விதமாகவன்றோ தைத்திரீயாரண்யகம் ஐந்தாம் ப்ரஸ்நம் பதினான்காம் அநுவாகத்தில் 'அந்த ப்ரஹ்மம் மிகப்பெரிய நான்முகக் கடவுள் முதலாக மிகச்சிறிய புற்புண்டு வரையிலான அவ்வெல்லாப் பொருள்களையும் படைத்து, அவற்றின் உள்ளே புகுந்தது, புகுந்து ஸத்தாகவும் த்யத்தாகவும் (அடிக்கடி மாறுதல் இல்லாமல் எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் ஜீவாத்மாவாகவும் அங்ஙனம் மாறுதல் உள்ள ஜடப்பொருளாகவும்) ஆயிற்று' என்று கேட்கப்படுகிறது. இங்கு 'ஸத்' 'த்யத்' என்ற சொற்களால் குறிக்கப்பட்ட சேதநாசேதந (ஜீவாத்ம ஜட பதார்த்த)ங்களாகிய ஸகல லோகங்களினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்திதிக்கு (வடிவம் நிலைத்திருப்பதற்கு) பகவான்

உட்புகுதல் காரணமாகக் கூறப்பட்டபடியால், அவ்வடிவம் நிலைபெறுவது ப்ரஹ்மத்திற்கு வசப்பட்டது என்பது அறிவிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனமே ப்ருஹதாரண்யகம் ஐந்தாம் அத்யாயம் எட்டாம் ப்ராஹ்மணத்தில், 'யாஜ்ஞுவல்க்யரே! வானுலகிற்கு மேலும் பூமிக்குக் கீழும் இவ்விரண்டின் நடுவிலும் உள்ள பொருள்கள், வானுலகு, பூமி ஆகிய - நடந்த, நடக்கிற, நடக்கப்போகிற காலங்களால் அளவுபட்ட பொருள்களாகக் கூறப்படுமவை எல்லாம் ஆகாஸத்திலேயே, அதாவது, அவ்யாக்ருத ஆகாஸம், பூதஸூக்ஷ்மம் என்று கூறப்படும் ப்ரதாநத்திலேயே குறுகவும் நெடுகவும் நெய்த நூல்களில் துணி போலே இருக்கின்றன என்று நீர் கூறினீர். அந்த அவ்யாக்ருதமான ஆகாஸம் எதில் இருக்கிறது என்று கார்க்கி கேட்டாள்' என்றுள்ள கார்க்கியின் கேள்விக்கு விடையாக, 'ஹே கார்க்கியே! அவ்யாக்ருத ஆகாஸத்திற்கும் ஆதாரமான இப்பொருள் - எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் ப்ரஸித்தமாய் எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்து எவ்விதமான மாறுபாடும் இல்லாமையால் அக்ஷரமென்று கூறப்படுகின்ற பரப்ரஹ்மமாகும். இதை ப்ராஹ்மணர்கள் வணங்குகின்றனர்' என்று தொடங்கி, நடுவில், 'ஹே கார்க்கியே, இவ்வக்ஷரமாகிய ப்ரஹ்மத்தின் ஆஜ்ஞா சக்ரத்தினால் ஸூர்ய சந்திரர்கள் தாங்கப்பட்டு நிற்கின்றனர்; ஆகாஸமும் பூமியும் தாங்கப்பட்டு நிற்கின்றன; நிமிஷம் முகூர்த்தம் பகல் இரவுகள் பக்ஷம் மாஸம் ருது வருஷம் என்னும் காலங்களும் தரிக்கப்பட்டு நிற்கின்றன' என்றெல்லாம் கூறி, பிறகு, 'ஹே கார்க்கி! இந்த அக்ஷரமான ப்ரஹ்மத்தில் அல்லவா அவ்யாக்ருதமான ஆகாஸம் ஆதாரப்பட்டு நிற்கின்றது' - என்று கேட்கப்படுகின்றது.

இவ்விடத்தில் - முக்காலத்திலுள்ள மாறுபாடுறும் பொருள்களின் திரட்சிக்கும் ஆதாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்மரூபமான ஆகாஸத்திற்கு ஆதாரம் எது என்று கார்க்கியின் கேள்வியின் மேல், அக்ஷர சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்ற பரப்ரஹ்மத்தில் முற்கூறிய ஆகாஸம் உண்டையும் பாவுமாக நெய்யப்பட்ட நூலில் துணி போன்று ஆதாரப்பட்டு நிற்கிறது என்றிது போன்றவற்றைச் சொல்லி முற்கூறிய ஆதாரத்தை விவரிக்கும் யாஜ்ஞுவல்க்யரால், ஸூர்ய சந்திரர் முதலான பொருள்களுக்கு பகவானுடைய ஆணையினால் தாங்கப்பட்டமை கூறப் பட்டிருத்தலால், பகவானுக்கு ஸகலலோக பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் நிலை நிற்கைக்குக் காரணமாயிருத்தல் என்னும் ஆதாரத்வம் பெறப்பட்டதாகிறது.

அப்படியே தைத்திரீய ஆரண்யகத்தில் (3-14) *நம்மால் தரிக்கப்படுமவனாய்க் கொண்டு (நமக்குள் ஆத்மாவாகப் புகுந்தவனாய்க் கொண்டு) ஸ்வாமியான பகவான் நம்மைத் தாங்குகிறான் என்று எல்லா உலகையும் தாங்குதலாகிற ஸகலலோக ஆதாரத்வம் சொல்லப்பட்டது. இங்ஙனே மற்றுமுள்ள ஸ்ருதி வாக்யங்களும் இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

பகவான் நாரங்களின் முயற்சிக்குக் காரணமாயிருக்கிறான் என்பது, 'ஜனங்களின் உட்புகுந்து அவர்களை நியமிக்கிறான் - முயலச் செய்கிறான் எல்லோர்க்கும் ஆத்மாவான பகவான்' (தை.ஆரண் 3-11) என்றிது முதலிய ஸ்ருதிகளால் அறியப்பட்டது.

‘எந்த அழிவற்ற ஸர்வேச்வரன் லோகத்ரயத்தையும் அதாவது அசித்து, ஸம்ஸாரிஜீவன், முக்திபெற்ற ஜீவன் இம்மூன்றையும் உட்புகுந்து தாங்குகிறானோ’ (தை - 15-17) என்றும், ‘அர்ஜுநனே! எல்லா ப்ராணிகளுடையவும் ஹ்ருதய ப்ரதேஸத்தில் ஸர்வநியாமகனாகிய பகவான் - ஸரீரமாகிய யந்த்ரத்தில் ஏறிய எல்லா ப்ராணிகளையும் ஸத்வாதி குணமயமான மாயையினால் சுழற்றிக் கொண்டு (=அவரவர்களுக்கு முன்னைய பழக்கத்தினால் உண்டான ஆசையை அநுஸரித்து ஸத்வாதி குணமயமான எண்ணங்களை உண்டாக்கி அதற்குத் தக்கவாறு முயற்சிகளையும் உண்டுபண்ணிக் கொண்டு) இருக்கிறான்’ (கீதை 18-61) என்றும் உள்ள இவை தொடக்கமான ஸ்ம்ருதிகளாலும் இவ்விஷயம் அதாவது பகவானுடைய தரிக்கும் தன்மையும் உட்புகுந்து தூண்டும் தன்மையும் விளக்கம் பெறுகின்றது. ஆக நாரங்களின் ஸ்வரூபம் தரித்து நிற்பதற்கும் முயற்சிக்கும் காரணமாய் இருத்தல் என்ற ஆதாரத்வமானது ப்ரஹ்மத்தின் தனிப்பட்டதொரு தன்மையென்பது உறுதி பெற்றதாயிற்று.

உபாயமாகையும் ப்ரஹ்மத்தின் தனிப்பட்ட தன்மையேயாகும். (உபாயமாகையாவது = மோக்ஷத்திற்குத் தானே வழியாக கருவியாக நின்றல்.) ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத் ஆறாவது அத்யாயத்தில் ‘எவன் முதன் முதலில் நான்முகக் கடவுளைப் பிறப்பித்தானோ, எவன் அந்த நான்முகனுக்கு வேதத்தை உபதேஸரித்தானோ, தன்னைப் பற்றிய தெளிந்த அல்லது விளக்கமான அறிவை உண்டாக்குகின்ற அத்தேவனை, மோக்ஷமடைய விரும்பிய நான் சரணமாக - மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகப் பற்றுகிறேன் (18) ‘(தனது உபயோகத்திற்காக) தேஹ உறுப்புக்கள் இல்லாதவனும் செய்ய வேண்டிய வேலை இல்லாதவனும் பசி தாகம் மூப்பு மரணம் துக்கம் மோஹம் இவை இல்லாதவனும் எதிலும் ஆசை இல்லாதவனும் விறகு முழுவதையும் எரிக்கும் அக்நி போல் தன்னைத் தானே விளங்கச் செய்வனும் மோக்ஷத்திற்கு ஸேதுபோல் - அணை போல் - உபாயமாக - வழியாக உள்ளவனுமாகிய தேவனை அறியாமற் போனால் துக்கநாஸரூபமான மோக்ஷம் உண்டாகாது’ (19) என்ற பதினெட்டு பத்தொன்பதாம் மந்த்ரங்களில் ‘ஸரணம்’ ‘ஸேது’ என்ற சொற்களால் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகும் தன்மை கூறப்பட்டுள்ளமையாலும், ‘எல்லோரையும் நியமிக்கும் பகவானையே எல்லாவிதத்திலும் உபாயமாக அடைவாய்’ (கீதை 18-62) ‘எல்லாத் தர்மங்களையும் விட்டு (உபாயமாக நினையாமல்) என் ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்றக்கடவாய்’ (கீதை 18-66) என்றிவை முதலிய இடங்களில் ப்ரஹ்மத்திற்கு - மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகும் தன்மை சொல்லப்பட்டுள்ளதனாலும் இவ்விஷயம் அறியலாகிறது.

ப்ரஹ்மத்திற்கு உபேயத்வமும் (முக்தி நிலையில் ஜீவாத்மாவால் அடையப்பட்டு அநுபவிக்கப்படும் தன்மையும்) ‘ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைந்து அநுபவிக்கிறான்’ (தை. ஆந. - 1) என்றிது முதலான ஸ்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் ப்ரஸித்தமாய் உள்ளது.

இத்தகைய - பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரியதாய், ஸகல லோகத்துக்கும் ஆதாரமாய் இருத்தல், மோக்ஷோபாயமாய் இருத்தல், மோக்ஷநிலையில் அடையப்படுமதாய் இருத்தல் என்னும் - நாராயணத்வமாவது ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் பதினாறாவது ஸர்க்கத்தில் 'பின்பு நாராயணன் என்னும் தேவர் பெருமான் தேவர் தலைவரான பிரமன் சிவன் இந்திரன் முதலியோரால் வேண்டப்பட்டவராய், மேல் செய்ய வேண்டிய கார்யத்தைத் தாம் அறிந்திருந்த போதிலும் தேவர்களைக் குறித்து, தாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றி இனிய வார்த்தையைப் பேசினார்' (1) என்ற ஸ்லோகத்தில் விஷ்ணுவைக் குறிப்பதாக ப்ரயோகிக்கப்பட்ட நாராயண ஸப்தம் ஒன்றினாலேயே சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டு, அப்பிரானுக்கு பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவிக்கின்றது. நாராயண ஸப்தத்திற்கு முற்கூறியபடியே 'நாராணாம் அயநம் - நாராயண:' என்று ஷஷ்டிதப்புருஷ ஸமாஸம் - ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை கொள்ளுதலால் ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரத்வம் உபாயத்வம் உபேயத்வம் ஆகியவை எல்லாம் கிடைப்பதனால் என்க.

இங்கு நாராயண ஸப்தத்திற்கு ஷஷ்டிதப்புருஷஸமாஸம் கொள்வதற்கு - 'நாரங்களுக்கு அயநமாய் இருப்பதனால் நாராயணன் என்று கருதப்பட்டான்' (ப்ரஹ்மகைவர்த்தம்), 'நாரமென்றதால் ஸமஸ்த ஜீவாத்ம ஸமூஹம் சொல்லப்பட்டது. அதற்கு மோக்ஷோபாயமாகவும் அடையப்படும் பொருளாகவும் இருக்கிறான் பகவான். அதனால் அவன் நாராயணன் என்று கருதப்பட்டான்' (பாத்மோத்தரம்), 'நாரமாவது நரர்களான ஜீவாத்மாக்களின் திரள். அதற்கு நான் அயநமாக - உபாயமாக இருக்கிறேன்; அது கொண்டு ரிஷிகளால் நான் நாராயணன் என்று எப்போதும் கூறப்பட்டுள்ளேன்' (?) என்ற ப்ரஹ்மகைவர்த்தாதி வசநங்கள் கை கொடுத்து உதவுகின்றன. அயந ஸப்தத்திற்கு ஆதாரமென்பது மட்டுமே அர்த்தமாக இருந்த போதிலும், 'ப்ராணிகள் மரணம் அடைபவைகளாய்க் கொண்டு எதுதன்னில் ஒன்றுபட்டுப் புகுகின்றனவோ - லயம் அடைகின்றனவோ-அது ப்ரஹ்மமென்று அறியக்கடவாய்' (தை - ப்ருகு - 1) என்றிது முதலிய ஸ்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் கூறப்பட்டபடியே ப்ரஹ்மமே ஸகல லோகங்களின் லயத்திற்கு இடமாக உள்ளது பற்றி ஸகல லோக ஆதாரமாகையால் நாராயணத்வமென்பது ப்ரஹ்மத்திற்கே உள்ள தனிப்பட்டதொரு தர்மமாகையாலும், அது இவ்விடத்தில் விஷ்ணுவிடம் உள்ளதாய்ச் சொல்லப்படுவதனாலும் நாராயணத்வம் என்னும் காரணம் விஷ்ணுவுக்கு பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதிக்கும் என்று அறியத்தக்கது.

இங்ஙனமே நாராயண ஸப்தத்திற்கு 'நாரா : அயநம் யஸ்ய ஸ: நாராயண : ' (நாரங்கள் எவனுக்கு அயநமோ - இடமோ - ஸரீரமோ அவன் நாராயணன்) என்ற பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸமும் பல வசந ஸமூஹங்களை அத்தாட்சியாகக் கொண்டுள்ளது. இந்த அன்மொழித்தொகையின்படி நாராயணத்வமாவது சேதநா சேதந ரூபமாக ஸகல ஜகத்திலும் உள்ளமையாகும். இறுதியில் அது, ஸகல ஜகத்தையும் ஸரீரமாகக் கொண்டுள்ளமை என்றாவது, ஸகல ஜகத்துக்கும் அந்தர்யாமியாய் உள்ளமை என்றாவது கூறப்பட்டதாக முடிவுபெறும். அத்தன்மையோ வெனில் 'ஸர்வ

அந்தர்யாமிபாவாத்' என்ற பன்னிரண்டாவது காரணம் நிரூபிக்கப்பட்ட இடத்தில் காட்டப்பட்ட அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணாதி வசநங்களினால் ப்ரஹ்மத்திற்கே உள்ள தனிப்பட்டதொரு தர்மமாக அறியப்பட்டதேயாகும்.

இவ்விஷயம் 'இவ்வுலகில் எந்த ஒரு பொருள் காணப்படுகிறதோ அல்லது கேட்கப்படுகிறதோ, அவையனைத்தையும் நாராயணன் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்து நிற்கிறான்' (தைத் - நாரா - 94) என்ற ஸ்ருதியாலும், 'எல்லாப் பொருள்களும் நரணான - அழிவில்லாத பரமாத்மாவினிடமிருந்து உண்டாயின. அதனால் அவற்றை நாரங்களென்று நினைக்கின்றனர் பெரியோர். அப்பொருள்களே நரணான பரமாத்மாவுக்கு இருப்பிட (ஸரீர)மாகின்றன. அதனால் அவன் நாராயணன் என்று கருதப்பட்டான்' என்ற மஹாபாரத உத்யோக பர்வ வசநத்தாலும், 'ஜலமே நாரமென்று கூறப்பட்டது. ஏனெனில் அது பரமாத்மாவான நரனிடமிருந்த உண்டான பிள்ளையன்றோ? அப்படிப்பட்ட ஜலம் இப்பரமாத்மாவுக்கு முதன்முதலில் இடமாக இருந்தபடியினால் இவன் நாராயணன் என்று கருதப்பட்டான்' (மநுஸ்ம்ருதி 1-10) என்ற மநு வசநத்தாலும் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் பரப்ரஹ்மத்தின் தனிப்பட்ட தன்மையான நாராயணத்வம் இங்கு விஷ்ணுவிடம் கூறப்பட்டபடியால் விஷ்ணுவே பரப்ரஹ்ம மென்று நிலைநாட்டப்பட்டதாயிற்று.

அல்லது 'நாராயணத்வாத்' என்பதற்கு நாராயண பதத்தினால் குறிக்கப்பட்டபடியினால் என்று பொருள். நாராயண பதம் - 'நாராயணன் ஒருவனையன்றோ (ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு) இருந்தான்' (மஹோபநிஷத் 1-1) என்றிது முதலான ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் பரப்ரஹ்மத்தினிடம் இலக்கணையினாலன்றி முக்யமாகவே ப்ரயோகிக்கப்பட்டதாகக் காண்கிறது. அதே சொல்தான் இங்கு விஷ்ணுவினிடம் வால்மீகி மஹர்ஷியால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. அது விஷ்ணு பரப்ரஹ்மமாய் இருந்தாலன்றிப் பொருந்தமாட்டாது. இதிலிருந்து, நாராயண பதத்தினால் குறிக்கப்படும் தன்மை என்பது விஷ்ணுவுக்குப் பரத்வத்தை ஸாதித்தத் தர வல்லது என்று நிர்ஸயிக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆக, 'நாராயணத்வாத்' என்ற காரணம் மிகவும் பொருந்தியதே என்பது ஸ்திரமாயிற்று.

இனிப் பதினான்கு - பதினைந்து - பதினாறாம் காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. தேவேஸுத்வ, அவ்யயத்வ, த்ருஹிணஹர ஸுநாஸீர முக்யாமரெளக ப்ரத்ய கூஷாந்தர்த்திபி:ச' என்பதனால். தேவேஸுத்வமாவது ஸகல தேவதைகளுக்கும் தலைவனாய் இருத்தல். அவ்யயத்வமாவது வ்யயமில்லாமையாய் அழிவில்லாமல் இருத்தலைச் சொன்னதாக முடியும். த்ருஹிணனாவான் பிரமதேவன். ஹரனாவான் சிவபெருமான். ஸுநாஸீரனென்பான் இந்திரன். இவர்களை முக்யர்களாகக் கொண்ட தேவர்களின் கூட்டத்திற்கு எப்பொழுது ப்ரத்யகூஷம் உண்டாகிறதோ அப்பொழுதே - அதாவது தேவர்கணம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே. அந்தர்த்தியாவது-மறைதல். ஆக எல்லாத் தேவர்களுக்கும் சக்கரவர்த்தியாய் இருத்தலென்ன, அழிவில்லாமல்

இருத்தலென்ன, தேவர் கணம் அனைத்தும் கண்டு கொண்டிருக்கும் ஸமயத்திலேயே மறைந்து விடுதலென்ன ஆகிய இம்மூன்று காரணங்களாலே என்பது பொருள்.

இத்தொகைச் சொல்லால் கருதப்பட்ட தேவஸூத்வம் முதலான மூன்றிலும் ஒவ்வொன்றே விஷ்ணுவிற்கு ஸர்வோத்தமத்வத்தை நிலைநாட்டத்தக்க காரணமாக வல்லது. முதலிரண்டோடு கூடிய மூன்றாவது - காரணம் என்றாவது, முதலும் மூன்றுமாகிய இரண்டோடு கூடிய இரண்டாவது காரணம் என்றாவது, இரண்டும் மூன்றுமாகிய இரண்டோடு கூடிய முதலாவது - காரணம் என்றாவது கொண்டு மூன்றும் சேர்ந்தே ஸர்வோத்தமத்தை நிலைநாட்டுகிறதென்று சொல்லப்பார்க்கில், முற்கூறப்பட்ட மூன்று வகையான ஸமுதாயங்களில் இறுதியில் உள்ள விசேஷம் ஒவ்வொன்றே விஷ்ணுவுக்கு ஸர்வோத்தமத்வத்தை ஸாதிக்கப் போதுமாயிருக்க, அதற்கு விசேஷணங்களான மற்ற இரண்டும் பயனற்றவையாய் விடுமல்லவா?

அவற்றுள் தேவதைகளுக்கு ஸார்வபௌமனாய் இருத்தல் என்னும் தேவஸூத்வம் (14வது காரணம்) விஷ்ணுவுக்கு ஸர்வோத்தமத்வத்தை ஸாதிக்க வல்லது என்பதில் விவாதமே (கருத்து வேற்றுமையால் உண்டான பிணக்கே) இல்லை. தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை முதலிய ப்ராணிகளில் தேவர்களுக்கே மிக உயர்த்தி உள்ளமையால், அத்தேவர்களுக்குத் தலைவனாய் இருத்தல் என்பது எல்லா ப்ராணி ஸமூஹத்துக்கும் உத்தமனாய் இருத்தல் என்ற தர்மத்தை விட்டுப் பிரியாதிருக்குமாகையால் என்க. (ஐந்தாவது எண் நான்காமதான எண்ணைவிட உயர்ந்தது என்று கூறினால், அது ஒன்றிரண்டு மூன்று நான்கு என்னும் எல்லாவற்றையும் விட உயர்ந்தது என்பதைத் தனிப்படச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை என்னுமாப்போல, தேவர்களைவிட விஷ்ணு உயர்ந்தவர் என்றால் பறவை விலங்கு மனிதர் தேவர் என்ற எல்லாரையும் விட விஷ்ணுவுக்கு உயர்த்தியைத் தனிப்படச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் தானே ஸித்திக்கும் என்று கருத்து) எவ்விதத்திலும் அழிவில்லாமை என்கிற அவ்யயத்வம் (15வது காரணம்) அழிவையுடைய சேதநாசேதங்கள் எல்லாவற்றையும்விட உத்தமத்வத்தை ஸாதிக்கின்றது. சேதநர்களான ஜீவாத்மாக்களுக்கும் அசேதநமான ப்ரக்ருதிக்கும் ஸித்தாந்தத்தில் அழிவின்மை ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருந்த போதிலும் அவற்றுக்கும் ஒருவகையில் அழிவுடைமை இசையப்பட்டதொன்றேயாகும் - ஜீவாத்மாக்களுக்கு சரீரத்தை விடுதல் முதலான அழிவும் ப்ரக்ருதிக்கு வெவ்வேறு நிலையை அடைதல் என்ற அழிவும் அனைவர்க்கும் உடன்பாடேயாகையால் என்க. முன்னைய தனது நிலைமையோடு கூடிய ஒரு பொருளுக்குப் பின்னைய வேறு நிலைமை வருதலாகிய அழிவும், ஒரு பொருளுக்கு முன்னைய வேறு நிலைமை கழிந்து தனது நிலைமை வருதலாகிய உத்பத்தியுமாகிய பிறப்பழிவுகள் வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டனவாகையால் முற்கூறிய அத்தகைய அழிவானது சேதநங்களுக்கும் அசேதநங்களுக்கும் ஸமாநமானதேயாம். (சரீரத்தோடு கூடியிருக்கும் ஆத்மாவுக்கு அந்த சரீரம் விடுபடுதல் ஆகிய பின்னைய நிலைமை வருதல் அழிவு, அதற்கு சரீரமல்லாமல் இருத்தல் என்னும் முன்னைய நிலைமை கழிந்து சரீரத்தோடு

கூடியிருத்தல் என்னும் தனது நிலையைப் பெறுதல் பிறப்பு என்றும், துணியாக இருக்கும் ஒரு பொருளுக்கு கிழிதாலகிய பின்னைய நிலைமை வருதல் அழிவு, அத்துணிக்கு நூலாக இருந்த முன்னைய நிலைமை கழிந்து துணியாக இருக்கும் தனது நிலையைப் பெறுதல் பிறப்பு என்றும், முற்கூறிய பிறப்பழிவுகளின் லக்ஷணங்களை உதாரணங்களோடு பொருத்திக் காண்க.)

அல்லது - அவ்யயத்வமாவது மாறுதல் இல்லாமை. அது ஸ்வரூபத்தினாலும் குணத்தினாலும் மாறுதல் இல்லாமை என்று கருதப்பட்டது. ஆத்மாக்களுக்குச் சுருங்குதலும் மலர்வதுமாகிய அறிவின் வாயிலாக மாறுபடும் தன்மையும், ப்ரக்ருதிக்கு - ஜடப்பொருளுக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தாலே நேராகவே மாறுபடும் தன்மையும் அனைவரும் இசைந்ததேயாகும். அத்தகைய இரு வகைப்பட்ட மாறுதலும் இல்லாமையாகிய அவ்யயத்வம், தான் உள்ள இடமான விஷ்ணுவுக்கு ஸகல பதார்த்தங்களைக் காட்டிலும் உத்தமத்வத்தை ஸாதிக்கிறது. அவ்யய ஸப்தம் மாறுதல் இல்லாதது என்னும் பொருளைக் குறிப்பதாக - சங்கரர் பணித்த ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் - 'பூதாத்மா பரமாத்மா ச' என்ற இரண்டாவது ஸ்லோக வ்யாக்யாந்தத்தில் (அவ்யய : என்னும் பதின்மூன்றாம் திருநாமத்திற்கு) 'இவ்விஷ்ணுவுக்கு அழிவோ விகாரமோ (=மாறுதலோ) இல்லை என்பதனால் இவன் அவ்யயனாகிறான்' என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இந்த்ராதி தேவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மறைந்து போதலென்பது (16வது காரணம்) அவர்களைவிட விஷ்ணு உயர்ந்தவன் என்பதை ஸாதித்தே தீரும். எவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது எவன் மறைகிறானோ, பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்வனைவிட மறைகின்றவன் சக்தி படைத்தவன் என்பது அனைவரும் உடன்படுமதேயன்றோ? ஆகையால் இந்திரன் ருத்ரன் நான்முகன் முதலியோர் கண்டு கொண்டிருக்கும் போதே மறைந்து போதல் என்பது விஷ்ணுவுக்கு அவர்களைவிட மேன்மையை அறிவிக்கின்றது.

கீழ்க் காட்டிய தேவேஸத்வம் முதலிய மூன்று காரணங்களில் முதல்தான தேவேஸத்வமானது ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் பதினைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் 'தேவேஸனாகிய விஷ்ணு பிரமனாதியரைக்குறித்து இங்ஙனம் கூறினார்' (26) என்றவிடத்தில் கூறப்பட்டது.

அவ்யயத்வம் என்னும் இரண்டாம் காரணம் அதே காண்டம் பதினாறாம் ஸர்க்கத்தில் 'இங்ஙனம் விஷ்ணுவினால் வினவப்பட்ட தேவர்கள் அனைவரும் அவ்யயரான - அழிவு அல்லது மாறுபடுதல் இல்லாதவரான - விஷ்ணுவைக் குறித்து விடையளித்தனர்' (3) என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்டது.

மூன்றாம்தான த்ருஹிண ஹர ஸூநாஸீர முக்ய அமரௌக ப்ரத்யக்ஷ அந்தர்த்தி : என்னும் காரணமும் அந்த ஸர்க்கத்திலேயே 'அவ்விஷ்ணுவானவர் தாம் மனிதராகவே அவதாரம் செய்ய அறுதியிட்டுப் பிரமதேவனிடம் 'நான் சென்று வருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, தேவர்களாலும் மனிதர்களாலும் பூஜிக்கப் படுமவராய்க் கொண்டே

அந்தர்த்தாநம் அடைந்தார்' (=மறைந்தார்) (10) என்ற ஸ்லோகத்தினால் விளக்கப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகத்தில் தேவ ஸப்தத்தாலே இந்திரன், சிவன், பிரமன் முதலான எல்லாத் தேவர்களும் கூறப்படுகிறார்கள்; அவர்கள் அனைவருமே முன்பு எடுத்துக்காட்டப் பெற்றபடியால் என்க. 'தேவர்களால் பூஜிக்கப்படுபவராகக் கொண்டு விஷ்ணு மறைந்தார்' என்றதனால் தேவர்கள் அங்கு அருகிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே விஷ்ணுவின் அந்தர்த்தாநம் கூறப்பட்டதாகிறது.

இங்ஙனம் முதற்கூறிய எல்லாக் காரணங்களாலும் வால்மீகி மஹர்ஷியானவர் விஷ்ணுவுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தைக் கூறினர் என்கிறார் *அசகதத* என்பதனால் முநீந்தர்: = முனிவர்களில் மிக உயர்ந்தவரான வால்மீகி, விஷ்ணும் = பகவானான நாராயணனை, பரம் = எல்லாரையும்விட மிக உயர்ந்தவராகவும், ப்ரஹ்ம ச = ப்ரஹ்மமாகவும், அசகதத = கூறினர். அல்லது பரம் ப்ரஹ்ம = பரப்ரஹ்மமாக அசகதத = கூறினர்.

இவ்வாறு பாலகாண்டம் இருபத்தொன்பதாம் ஸர்க்கத்திற்கு முன்புள்ள ஸர்க்கங்களில் விஷ்ணுவுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதிக்குமவையாக வால்மீகி முனிவர் கருதிய பதினாறு காரணங்களைத் தொகுத்துக் கூறி, இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்திலுள்ள காரணங்களைத் தொகுத்துக் கூறுகிறார் ஏகோந்த்ரிம்ஸ ஸர்க்கேபி என்ற ஸ்லோகத்தினால்.

ஸ்லோகம் - 4

ஏகோந்த்ரிம்ஸஸர்க்கே₃ஸ்ப்யசகதத₂ பரம் ப்₃ரஹ்ம ஸர்வாத்மபா₄வாத்

ஈத்₃ருக்₃சேத₃ம் ததை₂தாவதி₃தி ச வசஸா க்வாப்யநிர்₃தே₃ஸ்யப₄வாத் ।

கீ₃தோக்தாத்₃ வைஸ்வரூப்யாத்₃ அநிதரஸூலப₃ாத் ஆக₃மாந்த ப்ரஸித்₃த₄-

ஸ்வேச்ச₂ாதீ₄நாஸ்ரிதார்த்த₂ாவதரண கரணாத் சாபி விஷ்ணும் மஹர்ஷி: ॥

பதவுரை

மஹர்ஷி: = வால்மீகி மாமுனிவர், ஏகோந்த்ரிம்ஸஸர்க்கே அபி = (விஸ்வாமித்ரர் ஸ்ரீராமனுக்கு ஸித்தாஸ்ரமத்தைப் பற்றிக் கூறுவதாகவுள்ள) இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்திலும், ஸர்வாத்ம பாவாத் = எல்லாப் பொருட்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதனாலும், இதம் ஈத்ருக் இதி=இது இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபமுடையது என்றும், ததா = அவ்வாறே, ஏதாவத் இதி ச = இந்த அளவுடையது என்றும், வசஸா= சொல்லால், க்வாபி = எவ்விடத்திலும் (உலகத்திலோ வேதத்திலோ எங்கும்), அநிர்₃தே₃ஸ்ய பாவாத் = குறிக்க முடியாதிருக்கும் தன்மையாலும், கீ₃தா உக்தாத் = பகவத் கீதையில் சொல்லப்பட்ட, வைஸ்வரூப்யாத் = விஸ்வரூபமுடைமையினாலும், அநிதரஸூலபாத் = பிறருக்கு எளிதல்லாததாய், ஆகமாந்த ப்ரஸித்த = வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமானதும், ஸ்வேச்ச₂ாதீ₄நாஸ்ரிதார்த்த = தன்னிச்சையினாலானதும், ஆஸ்ரிதார்த்த = தன்னை

அடைந்தவர்களுக்காக ஏற்பட்டதுமான, அவதாரணகரணாத்சாபி = அவதாரத்தைச் செய்வதனாலும், விஷ்ணும் = விஷ்ணுவை, பரம்பரஹம் = பரப்ரஹ்மமாக, அசகதத = கூறினர்.

விசேஷவுரை

‘ஸர்வாத்மபாவாத்’ என்பது முதற்காரணம். எல்லோர்க்கும் ஆத்மாவாக = அந்தர்யாமியாக இருக்கையாலே என்பது இதன் பொருள். ஸர்வர்க்கும் அந்தர்யாமியாய் இருத்தல் என்பது பரப்ரஹ்மத்தின் தன்மையென்னும் விஷயம் முன்னமே மூதலிக்கப்பட்டது. (ஆயினும் அது இங்கும் உள்ளமையால் மறுபடியும் கூறப்படுகின்றது என்று கொள்க.) ஸர்வாந்தர்யாமித்வம் என்னும் இக்காரணம், பாலகாண்டம் இருபத்தொன்பதாம் ஸர்க்கத்தில் ‘பின்பு எல்லா ப்ராணிகளின் நன்மையில் விருப்பம் உடையவரும் லோகாத்மாவுமான விஷ்ணுவானவர் தாமே பெரியவரென்று எண்ணத்தை ஒழித்தவராய் மூன்றடி பூமியை யாசித்துப் பெற்று உலகங்களை அளந்து இந்தரனுக்குக் கொடுத்தார்’ (19) என்ற ஸ்லோகத்தில் ‘லோகாத்மா’ என்ற சொல்லால் அறிவிக்கப்பட்டது. இங்கு வாமனனாக அவதரித்த விஷ்ணுவுக்கு லோகாத்மா என்பது அடைமொழியாகும். லோகத்திற்கு ஆத்மாவாய் இருத்தல் என்பது சேதநாசேதநரூபமான ஸகல லோகங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் இருத்தலேயாகும். ஆக லோகாத்மத்வமென்ற பரப்ரஹ்மத்தின் தன்மை விஷ்ணுவினிடம் கூறப்பட்டபடியால் விஷ்ணு பரமாத்மா என்று ஸாதிக்கப்பட்டதாகிறது.

‘இதம் ஈத்ருக், ததா ஏதாவத் இதி வசஸா க்வாபி அநிர்தேஸ்ய பாவாத்’ என்பது இரண்டாவது காரணம். ‘இது இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவமுடையது (என்றும்) அங்ஙனமே இந்த அளவுடையது என்றும் சொல்லாமலே உலக வழக்கிலோ வேதவழக்கிலோ எங்கும் குறிப்பிட முடியாமல் இருக்கும் தன்மையினால்’ என்பது இதன் பொருள். பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையினால் என்றபடி. இந்த அநிர்தேஸ்யத்வம் என்பது பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரியதொரு தன்மையாகும். பிற சேதநரும் அசேதநமும் (உயிரும் ஜடப்பொருளும்) சொல்லால் குறிப்பிட முடிவதனால் என்க. அங்ஙனமல்லவா கேநோபநிஷத்து முதல் கண்டத்தில் ஒரு மந்த்ரம் கேட்கப்படுகிறது. அதற்குப் பொருள் வருமாறு:- ‘எப்பொருள் வாக் என்னும் இந்த்ரியத்தாலே சொல்லப்படாததோ அல்லது சொல்லுக்கு இலக்காகாததோ, எப்பொருளாலே வாக் என்னும் இந்த்ரியம் ஸப்தத்தை உச்சரிக்க வல்லதாகச் செய்யப்படுகிறதோ அல்லது சொல்லானது பொருளைக் குறிக்கத் தக்கதாகச் செய்யப்படுகிறதோ, அப்பொருளே பரப்ரஹ்மமென்று நீ அறியக்கடவாய். எந்தப் பொருளை ஜனங்கள் ‘இது’ என்று உபாஸநம் செய்கிறார்களோ, இதுவென்று குறிக்கப்பெறும் அப்பொருள் ‘ப்ரஹ்மமன்று’ என்று. இதனால் ப்ரஹ்மம் சொல்லால் குறிக்கமுடியாததென்பது மிக விளக்கமாகவே அறிவிக்கப்பட்டது.

புராண ரத்நமென்னும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும், சரீரமில்லாமையினால் ஜாதி முதலிய வேறுபாடு இல்லாததும் வாக்குக்கு இலக்காகாததும் பிறப்பு மாறுதல் வளர்தல்

தேய்தல் அழிதல் என்ற விகாரங்கள் இல்லாமையினால் 'எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறது' என்று மட்டும் சொல்லத்தக்கதும், தனக்குத்தானே ப்ரகாஸிப்பதும் ஜ்ஞாநத்தையிட்டு நிரூபிக்கத்தக்கதுமான எந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் உள்ளதோ அது ப்ரஹ்மமென்னும் பெயர் பெற்றது' (6-7-53) என்றவிடத்தில் சொல்லுக்கு இலக்காகாதிருத்தல் என்பது ப்ரஹ்மத்துக்கு உரியதாக ஸ்பஷ்டமாகவே சொல்லப்பட்டது. இங்ஙனம் மற்றும் ஸ்ருதிகளும் ஸம்ருதிகளும் எடுத்துக் காட்டத்தக்கன. இவ்வெல்லாவிடங்களிலும் சொல்லப்படுகின்ற வாக்குக்கு இலக்காகாமை என்பது 'ப்ரஹ்மம் இந்த ஸ்வரூபத்தை உடையது, இந்த அளவுடையது' என்று இவ்விதமாகக் குறிக்க முடியாமையே ஆகும். வெறுமனே பொதுவாக, சொல்லால் குறிக்க முடியாமை அன்று. ப்ரஹ்மமென்னும் சொல்லினால் அது குறிக்க முடிவதனால் சொல்லால் குறிக்க முடியாமை என்பது அதற்குப் பொருந்தாதாகையால் என்க.

இத்தகைய ப்ரஹ்மத்தின் தனித்தன்மையான குறிக்க முடியாமை என்பது, பாலகாண்டம் இருபத்தொன்பதாம் ஸர்க்கத்தில் *ப்ரபுவே! நீர் பிறப்பில்லாதவர், அநிர்தேஸ்யர் = (இவர்) இப்படிப்பட்டவர், இவ்வளவுடையவர் என்று குறிப்பிட முடியாதவர், ஆகையால் நான் உம்மை ஸரணமடைகிறேன்* (14) என்றுள்ள கஸ்யப ஸ்தோத்ரத்தில் அநிர்தேஸ்ய பதத்தினால் விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லப்பட்டு, அது விஷ்ணுவுக்குப் ப்ரஹ்மத்தை நிலை நாட்டுகின்றது.

'கீதோக்தாத் வைஸ்வரூப்யாத்' என்பது மூன்றாவது காரணம். ஐந்தாவது வேதமாகிய மஹாபாரதத்தின் ஸாரமான பகவத்கீதையில் பத்து பதினோராம் அத்யாயங்களில் சொல்லப்பட்ட விஸ்வரூபத்தை உடைமையினால் என்பது இதன் பொருள்.

கீதையில் பத்தாம் அத்யாத்திலோவெனில், கண்ணபிரானே! நீ எப்படிப்பட்ட விபூதி (நியமந) விஷேங்களோடு கூடியவனாய் இவ்வுலகங்களை நியமிப்பவனாக உள்ளே புகுந்து வ்யாபித்து நிற்கிறாயோ, ஆஸ்சர்யங்களாய் உனக்கே உரிய நியமந விசேஷங்கள் எவையெவை உள்ளனவோ அவற்றை நீயே ஒன்றுவிடாமல் சொல்லக்கடவாய் (11-16) என்று பகவானுடைய விபூதி யோகத்தைப் பற்றி (உட்புகுந்து நியமித்தல் என்ற செயலோடு ஸம்பந்தத்தைப் பற்றி) அர்ஜுநன் கேட்க, *தூக்கத்தையும் சோம்பலையும் வெற்றிக்கொண்ட விஜயனே! எல்லா ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் ஆத்மாவாக இருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட நான் அந்த ப்ராணிகளின் பிறப்பு காப்பு அழிவுகளுக்கும் காரணமாய் இருக்கிறேன்* (10-20) என்று தொடங்கி (விஸ்தரேண விளக்கிவிட்டு) விஸ்தரமாக என்னால் சொல்லப்பட்ட நியமந விசேஷங்களைப் பற்றிய அறிவினால் உனக்கு என்ன பயன்? சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் கேள். இந்த சேதநாசேதநரூபமான இவ்வுலகம் முழுவதையும் எனது நியமந சக்தியின் (உட்புகுந்து தூண்டும் ஆற்றலின்) ஒரு சிறு பகுதியினால் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கிறேன்* (10-42) என்று பகவான் உபதேசித்து முடித்தவளவில், அர்ஜுநன் அவ்வுபதேஸத்தில் தனக்கு அதிகமான நம்பிக்கை உள்ளதென்பதைத் தெரிவித்து,

அப்படிப்பட்ட நியமநசக்தியுடனும் கல்யாண குணங்களுடனும் கூடிய பகவானுடைய விஸ்வரூபத்தைக் காணவேணுமென்ற ஆசையை 'ஈஸ்வரர்களாகிய ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கும் ஈஸ்வரனே! புருஷோத்தமனே! உன்னைப்பற்றி நீ எதைச் சொல்லி வருகிறாயோ இதெல்லாம் உண்மையே. ஈஸ்வரனான உனக்கே உரியதாய் நியமந சக்தியையும் கல்யாண குணங்களையும் வெளிப்படுத்துவதான உனது விஸ்வரூபத்தைக் காண விரும்புகிறேன்' (11-3) என்று வெளிப்படுத்த, பகவானும் தனது சுத்தஸத்வ குணமுள்ள பொருளினால் உண்டானதாய்ப் பரமயோகிகளுக்கும் மனத்தினால் சிந்திக்கவும் வாயால் சொல்லவும் முடியாததாய் எல்லா உலகிற்கும் ஆதாரமாய்த் திவ்யமான அந்த ரூபத்தைக் காட்டினான்.

ஒரே ஸமயத்தில் ஆயிரம் ஸூர்யர்கள் உதித்தாலொத்த காந்தியை உடையதும் பல முகங்களையும் கண்களையும் கொண்டதும் ஸூத்த ஸத்வ த்ரவ்யத்தால் ஆன பலவகைப்பட்ட திவ்யாபரணங்களால் விளங்குமதும் பகைவரை அழிப்பதில் உத்ஸாஹமுடைய சங்கு சக்கரம் கதை வாள் வில் முதலான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தியதுமாய்க் காண்போர்க்கு வியப்பூட்டுமதான பகவானுடைய அந்த ரூபத்தில் தேவர் மனிதர் விலங்கு தாவரம் ஆகிய இவற்றை உருவாகக் கொண்ட உலகத்தைத் தன் கண்ணெதிரே காண்கின்ற அர்ஜுநன் 'தேவனே! உனது ரூபத்தில் - திருமேனியில் எல்லாத் தேவர்களையும் எல்லா ப்ராணிகளின் தொகுதிகளையும் பிரமதேவனையும் அவர் எண்ணத்தின்படி நடக்கும் சிவபெருமானையும் எல்லா முனிவர்களையும் பளபளவென்று விளங்கும் ஸர்ப்பங்களையும் காண்கிறேன்' (11-15) என்று கூறினான். இவ்வாறு கீதையில் கூறப்பட்ட விஸ்வரூபமே 'ஆயிரம் தலைகளை உடையவன் புருஷன்' (=விஷ்ணு) (புருஷ ஸூக்தம் 1) என்று இத்தகைய உபநிஷத் வாக்ய ஸமூஹத்தினால் அறியப்பட்டதாகும். இங்ஙனம் பகவத்கீதையில் கூறப்பட்டதாய் பகவானுக்கே உரித்தான விஸ்வரூபமுடைமை என்பது, இங்கு பாலகாண்டம் இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தில் 'ப்ரபுவே! உனது திருமேனியில் இவ்வுலகமனைத்தையும் காண்கின்றேன்' (13) என்று கஸ்யபரின் துதியாக அமைந்த ஸ்லோகப் பகுதியில் விஷ்ணுவினிடம் கூறப்பட்டதாய்க் கொண்டு அப்பெருமானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதிக்கின்றது. விஸ்வரூபத்தை நேரே காண்கின்ற அர்ஜுநன் எங்ஙனம் 'உன்னுடைய திருமேனியில் தேவர்கள் அனைவரையும் காணாநின்றேன்' என்றானோ அங்ஙனமே இங்கும் 'உனது திருமேனியில் எல்லாவற்றையும் காணாநின்றேன்' என்று கஸ்யபர் கூறியதானால், பகவத்கீதையில் கூறப்பட்ட விஸ்வரூபமுடைமையே இங்கும் கூறப்பட்டதென்று கூறியது மிகவும் நன்றென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

பிறருக்கு எளிதல்லாத என்னும் பொருள் பெற்ற 'அநிதர ஸூலபாத்' என்பது 'ஆகமாந்த ப்ரஸித்த ஸ்வேச்சாதீந ஆஸ்ரிதார்த்த அவதரணகரணாத்' என்ற நான்காவது காரணத்தில் அடைமொழியாகச் சேருகிறது. மற்றெவராலும் செய்யவரிதாய் - உபநிஷத்துக்களில் ப்ரஸித்தமானதும் தன்னிஷ்டப்படி எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதும் தன்னையடைந்த பக்தர்களுக்காக ஏற்பட்டதுமான எந்த அவதாரம்

உள்ளதோ அதைச் செய்வதனால் என்பது இவ்விரண்டின் பொருள். நல்வினை தீவினைகளின் வசத்தினாலன்றித் தன் விருப்பத்தின்படி உண்டானதும் பக்தர்களைக் காத்தலையே பயனாகக் கொண்டதுமான அவதாரங்களை மேற்கொள்ளுதலால் என்றபடி.

யஜுர் ஆரண்யகம் மூன்றாம் ப்ரஸ்நம் 'அத்ப்ய:' என்று தொடங்கும் அநுவாகத்தில் 'ப்ரஜாபதி: சரதி க₃ர்ப்பே₄ அந்த:| அஜாய மாநோ ப₃ஹூத₄ா விஜாயதே₁ தஸ்ய தீ:ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் | மரீசீநாம் பத₃ம் இச்ச₂ந்தி வேத₄ஸ: என்று கேட்கப்படுகிறது. இந்த ஸ்ருதிக்கு - ப்ரஜாபதி : பிறப்பை இயல்பாகக் கொண்ட சேதநர்களுக்கு ஸ்வாமியான பரமபுருஷன், (விஷ்ணு), கர்ப்பே அந்த: = கர்ப்பத்தின் உள்ளே (=ஹ்ருதய குகையில்) சரதி = வசிக்கிறான். இதனால் 'யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம்' (தை ஆந-1) (ஹ்ருதயத்தின் உள்ளே இருக்கும் குகைபோல் நெருக்கமான இடத்தில் உள்ள ப்ரஹ்மத்தை எவன் உபாஸநம் செய்கிறானோ) என்றதனால் கூறப்பட்ட பரமாத்மத்வம் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அத்தகைய பரமாத்மாவானவன், அஜாயமாந: = அநாதியான அறியாமை நல்வினை தீவினைகள் இவற்றில் உண்டான வாஸனை (=நெடுநாளைய பழக்கம்) ஆகியவற்றுக்கு முழுதும் வசப்பட்ட சேதநர்களைப்போல் பிறவாதவனாய் இருந்தபோதிலும், பஹூதா = பலவிதமாக அதாவது தேவர் மனிதர் விலங்கு தாவரம் ஆகிய பல்வகைப்பட்ட வடிவை உடையவனாக, விஜாயதே = பலவிதமாகப் பிறக்கிறான். அதாவது ஒவ்வொரு ஜாதியிலும் பல உருவுகளுடன் பிறக்கிறான் என்றபடி. தஸ்ய = அப்பரம புருஷனுடைய, யோநிம் = பிறப்பின் காரணத்தை, தீரா: = அறிவுடையாரில் தலைவர்களான பராஸரர் முதலியோர், பரிஜாநந்தி = நன்றாக அறிவார்கள் அல்லது தஸ்ய = அப்படி அவன் பிறப்பதற்கு, யோநிம் = காரணத்தை, தீரா: பரிஜாநந்தி = அறிவுடையாரில் சிறந்த பராஸரர் முதலியோர் நன்றாக அறிவார்கள். மற்றவர்கள் அறியமாட்டார்கள் - என்பது பொருள்.

இங்குக் கூறப்பட்ட அஜாயமாநத்வமும் பஹூதா ஜாயமாநத்வமும் (பிறவாதிருத்தலும் பலவகையாகப் பிறத்தலும்) ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடு காரணமாக ஓரிடத்தில் சேர்ந்திராவாகையால் பரமபுருஷனிடத்தில் கூறப்பட்ட அவ்விரண்டினையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடில்லாமல் பொருந்தும்படி பொருள் கூறியே முடிக்க வேண்டியிருப்பதால் பிறவாதிருத்தல் என்பதை - ஜீவாத்மாக்களைப் போல் நல்வினை தீவினைகளின் பலனை அநுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட பிறவியில்லாமையாகவும், பலவகையாகப் பிறத்தல் என்பதை - தன் விருப்பத்தின்படியே தன்னை அடைந்தவர்களைக் காத்தலையே பயனாகக் கொண்ட பலவகையான அவதாரரூபமாகவும் இசைய வேண்டும். இரண்டு இடங்களிலும் உள்ள *ஜாயமாந* என்ற சொல்லின் பொருளை ஒரே விதமாகக் கொண்டால், பிறத்தலும் பிறவாமையுமாகிய அவ்விரண்டினையும் ஓரிடத்தில் உள்ளனவாகக் கூறமுடியாமையால் என்க. ஆக இந்த ஸ்ருதியினால் பகவான் நல்வினை

தீவினைகளினாலன்றித் தன் இஷ்டப்படியே தன்னைப் பற்றிய பக்தர்களுக்காக அவதாரம் செய்கிறான் என்பது கூறப்பட்டதாகிறது.

பகவானுடைய அவதாரம் தன்னை அண்டின அன்பர்களைக் காத்தற்காகவே ஏற்பட்டது என்னும் விஷயம் 'யோ தேவேப்ய ஆதபதி' என்னும் அடுத்த வாக்யத்தில் பேசப்படுகிறது. ய: = எந்தப் பரமபுருஷன், தேவேப்ய: = தேவர்களுக்காக, ஆதபதி = நன்றாக ஐஸ்வர்யம் என்னும் லக்ஷமியோடு கூடியவனாய் ப்ரகாஸிக்கிறானோ. 'தப-ஐஸ்வர்யே' என்பது தாது. தேவர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக எல்லாவிடத்திலும் விளங்குகிறான் என்றபடி. அல்லது - ஆதபதி = எல்லாவிடத்திலும் தேவசத்ருக்களான அஸுரர் முதலியோரைக் கொளுத்துகிறான் என்று கொள்க. 'தப-ஸந்தாபே' என்பது தாது. பகவானுடைய அவதாரத்திற்கு நல்லோரைக் காப்பது போலவே தீயோரை அழிப்பதும் பயனன்றோ.

பகவானுடைய அவதாரம் அவனது விருப்பத்தினால் மட்டுமே உண்டாகிறது என்பது, 'அஜோ஽பிஸந் அவ்யயாத்மா பூதாநாம் ஈஸ்வரோ஽பி ஸந் | ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி ஆத்ம மாயயா' (கீதை-4-6)* அர்ஜுனா! நான் பிறப்பும் அழிவும் இல்லாதவனாயினும் ப்ராணிகளை அடக்கி ஆளும் ஈஸ்வரனாயினும், என்னுடையதான அப்ராக்ருதமான திருமேனியை மேற்கொண்டு என் ஸங்கல்பத்தாலே (=பிறக்க வேணுமென்ற விருப்பத்தாலே) பிறக்கிறேன் என்று பகவத்கீதை நான்காம் அத்யாயத்தில் பகவானாலேயே அருளிச்செய்யப்பட்டது. இங்கு 'ஆத்ம மாயயா ஸம்பவாமி' என்று தன்னுடைய அவதாரம் தனது 'மாயை' என்று சொல்லப்படும் ஸங்கல்ப ரூபமான விருப்பத்தினால் உண்டானதென்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. மாயா என்ற சொல், 'மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்' (யாஸ்க நிருக்தம் - தர்மவர்க்கம்-22)-மாயை என்பதும் வயுநம் என்பதும் ஜ்ஞாநமேயாகும் - என்று ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லும் இன்னொரு சொல்லாகப் படிக்கப்பட்டு ஸங்கல்பமாகிற ஜ்ஞாநத்தைக் குறிப்பதாகும்.

இங்ஙனமே பகவானுடைய அவதாரத்திற்குப் பயன் தன்னை அணுகின பக்தரைக் காப்பாற்றுதல் என்பதும் அதே அத்யாயத்தில் 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே' (4-8) - என்னை அடைந்த நல்லோர்களைக் காத்தற்காகவும் அவர்களுக்குப் பகைவர்களான தீயோர்களை அழித்தற்காகவும் வாட்டமடைந்த வைதிக தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதரிக்கிறேன் - என்ற ஸ்லோகத்தில் அவனாலே அருளிச் செய்யப்பட்டது. இங்கு 'ஸாதூநாம் பரித்ராணாய ஸம்பவாமி' என்றதனால் தன்னுடைய பிறவிக்கு நல்லோரைக் காத்தல் பயன் என்று கூறப்படுவது காண்க.

இவ்விஷயம் பராஸரமுனிவராலும் புராணரத்நம் எனப்படும் விஷ்ணு புராணத்தில் ஆறாவது அம்சம் ஏழாவது அத்யாயத்தில் 'அந்த பகவான், தனது திவ்யாத்மஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மா முதலிய ஜீவாத்மாக்கள் யாகாதி நற்கர்மங்கள் என்ற

எல்லா சக்திகளையுமுடைய தனது பரமபதத்திலுள்ள அந்தத் திருமேனியை, உலகோர்க்கு உதவி செய்வதற்காகத் தனது லீலையினால், தேவர்களாகவும் மனிதர்களாகவும் விலங்குகளாகவும் தாவரமாகவும் பிறத்தல் என்னும் செயலை உடையவைகளான அவதாரத் திருமேனிகளாகச் செய்து கொள்ளுகிறான். அப்பிறவிகள் நல்வினை தீவினைகள் என்னும் கர்மங்களின் பயனை அநுபவிப்பதற்காக உண்டானவை அல்ல' என்று (காண்டிக்யருக்குக் கேஸித்வஜர் கூறுவதாக) ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. அங்கு 'ப்ரத்யஸ் தமிழ் பேதம்' (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 6-7-53) என்ற ஸ்லோகம் தொடங்கி, யோகிகள் த்யாநம் செய்யத்தக்க பரப்ரஹ்மத்தின் திருமேனியைச் சொல்ல ஆரம்பித்த பராஹ்ம முனிவர் ஸம்ஸாரி ஜீவரென்னும் மூர்த்தமாயும் முக்தியடைந்த ஜீவரென்னும் அமூர்த்தமாயும் உள்ள - பகவானுடைய உருவங்கள் இரண்டினையும் கூறி. எல்லாவிதமான சக்திகளையும் உடையதாய்த் தனக்கேயுரித்தான (பரமபதத்திலுள்ள) திருமேனியையே பகவான் உலகோர்க்கு உபகரிப்பதற்காக தேவ மநுஷ்ய திரயக் ஸ்தாவர ரூபங்களாக லீலையினால் ஆக்குகிறான் என்று கூறுகிறார்.

இங்ஙனம் ஆறாவது அம்சம் ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் *தனது இச்சையினால் கொள்ளப்பட்டவையும் தனக்கு விருப்பமானவையுமாய்ப் பலவகைப்பட்ட அவதாரத் திருமேனிகளை உடையவனும் இவற்றின் மூலமாக எல்லா உலகங்களுக்கும் நன்மையை உண்டாக்குமவனுமாகிறான் இப்பரமாத்மா (84) என்றும் கூறுகிறார்.

ஆக இப்படி ஸ்ருதி கீதா புராணங்களில் ப்ரஸித்தமாய்ப் பரம புருஷனான விஷ்ணுவுக்கே உரியதாய் அவனது விருப்பத்தினால் மட்டும் உண்டானதாய், பக்தர்களைக் காத்தலையே பயனாகக் கொண்டதுமான அவதாரத்தைச் செய்வதென்பது, ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தில் விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லப்பட்டு, அது அப்பிரானுக்குப் பரமபுருஷத்வத்தை ஸாதிக்கிறது.

அந்த ஸர்க்கத்திலோவெனில், வாமந வடிவோடு விஷ்ணு பகவான் அவதரித்ததற்கு, அவனை அடைந்த தேவர் கணத்தைக் காப்பதே பயனென்பதும், அவன்தன் விருப்பமே அதற்குக் காரணம் என்பதும் மிக விளக்கமாக ஸந்தர்ப்பம் முதலியவற்றால் அறியப்படுகிறது. அதில் *மஹாவிஷ்ணு இந்த ஸித்தாஸ்ரமத்தில் வசிக்கும் காலத்தில் விரோசனனது மகனான பலி என்னும் அரசன் தேவர் கணங்களை இந்த்ரனோடும் வாயுக்களுடனும் வெற்றிகொண்டு மூவுலகிலும் ப்ரஸித்தி பெற்றவனாய் அவற்றில் அரசு செலுத்தினான்* (4) என்று பலி எல்லாத் தேவர்களையும் வென்று மூவுலகங்களையும் ஆண்டதைப் பற்றிக் கூறுவதன் மூலமாக, தேவர்களுக்குத் துன்பம் உண்டானமையைச் சொல்லி, *மகாபலி யாகம் செய்யாநிற்க, அக்நியை முன்னிட்ட தேவர்கள் அனைவரும் தாமே வந்து இந்த ஸித்தாஸ்ரமத்தில் வாழும் விஷ்ணுவிடம் முறையிட்டனர்* (5) என்று பலியினால் உபத்ரவம் அடைந்த தேவர்கள் லஷ்மீநாதனுடைய இருப்பிடம் சென்றமையைக் கூறி, *ஓ விஷ்ணுவே! விரோசனன் மைந்தனான பலி உயர்ந்த வேள்வி ஒன்றைச் செய்து காண்டிருக்கிறான். அது முடிவு பெறுவதற்குள் உமது கார்யத்தை உம்மைச் சேர்ந்தவர்களான எங்களது

கார்யத்தை) நன்றாக முடித்துக் கொள்ளும். இப்பலியை யாசிப்பவர் யாவர் யாவர் தேஸு தேஸங்களில் நின்று வந்து நிற்கின்றார்களோ அவர்கள் அனைவர்க்கும் யாசித்தபடியே எல்லாவற்றையும் வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றான். அத்தகைய (=எமது கார்யத்தையும் உமதாக நினைக்கும்) நீரும் தேவர்களின் நன்மைக்காக ஸங்கல்பம் என்ற இச்சை உடையராய் வாமந வடிவம் பூண்டு (அவனிடம் சென்று யாசித்து) எங்களுக்கு மங்களத்தை உண்டாக்குவீராக* (6,7,8) என்று பக்தர்களுக்கு வசப்பட்டவரும் அவர்களது கார்யத்தைத் தமது கார்யமாக அபிமானிப்பவருமாகிய விஷ்ணுவின் ஸந்நிதானத்தில், அப்பகவான் தன்னிச்சையினால் வாமநனாக அவதரித்துத் தமது பகையைப் போக்கி அதன் மூலமாகத் தமது விருப்பத்தை நிறைவேற்றித் தர வேணுமென்னும் தேவர்களின் வேண்டுகோளைச் சொல்லி, பின்பு இடையில், 'இவ்வாறு தேவர்கள் விஷ்ணுவை வேண்டிக் கொண்டிருக்கும்போது அக்நியோடொத்த ஒளி படைத்தவரான காப்யபர்' (9) என்று தொடங்கி பகவான் வாமநனாக அவதாரம் செய்ததை முன்னுரையுடன் கூறி, பின்பு, 'மஹாவிஷ்ணு வாமந வேடம் ஏற்றுக் கொண்டு மகாபலியிடம் வந்தார். தான் பெரியவன் என்ற எண்ணத்தை விட்டு மூன்றடி நிலத்தை யாசித்துப் பெற்றார். உலகிற்கு அந்தராத்மாவாய் எல்லா ப்ராணிகளின் நன்மையில் ஊன்றியவரான அவர் மூவுலகங்களையும் ஆக்ரமித்து மாவலியைத் தமது வலிமையால் அடக்கி, பேரொளி படைத்த அப்பெருமான் மறுபடியும் அம்மூலகங்களையும் இந்த்ரனுக்கு வசமாக்கினார்' (18,19,20) என்று வாமந ரூபம் தரித்த பகவான் த்ரிவிக்ரமனாகப் பேருருவம் தரிப்பதன் மூலமாக, தம்மைத் தஞ்சமாகப் பற்றிய தேவர் கணங்களுக்குத் துன்பம் விளைத்த பலியை அடக்கி, அத்தேவர்களின் துன்பம் துடைத்ததனை வர்ணித்து, இந்த்ரனுக்கு மூவுலகங் களினுடையவும் அரசரிமையை வழங்கி அவர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிய விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இந்த விஷ்ணுபுராண ஸ்லோகங்களில் பகவானுடைய அவதாரத்திற்குத் தம்மையடைந்த தேவகணங்களின் துயரைத் துடைத்தல் பயன் என்பது விளக்கமாகவே தோன்றுகிறது. அத்தகைய அவதாரம் இச்சையினால் மாத்திரம் உண்டாவதென்பது முற்காட்டிய 'அத்தகைய நீரும் தேவர்களின் நன்மைக்காக மாயா யோகத்தை அடைந்தவராய் - ஸங்கல்பமென்ற இச்சையை உடையவராய் வாமந வடிவம் பூண்டு (பலியிடம் சென்று யாசித்து) எங்களுக்கு மங்களத்தை உண்டாக்குவீராக' (விஷ்ணுபுராணம் 6-5-8) என்ற ஸ்லோகத்தினால் விளக்கப்பட்டது. 'மாயா யோகத்தை அடைந்தவராய்' என்றவிடத்தில் மாயை என்னும் ஸங்கல்பத்தை மறுபெயராகக் கொண்ட இச்சையினால் வாமந வடிவம் தரித்தமை சொல்லுதல் காண்பதனால் என்க. 'ஸம்பவாமி ஆத்ம மாயயா' (கீதை-4-6)- எனது ஸங்கல்பத்தினாலே பிறக்கிறேன் - என்ற பகவத்கீதா வசந்தினால் பகவான் அவதரிப்பதற்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்ட மாயை என்னும் ஸங்கல்பமே இங்கும் அவதார காரணமாகக் கூறப்படுகிறது - சொல்லாலும் பொருளாலும் இது அந்த கீதா ஸ்லோகத்தையும் அதன் பொருளையும் நினைப்பூட்டுதலால் என்க.

ஆக இப்படித் தன்னை அடைந்த பக்தர்களுக்காகத் தன்னுடைய விருப்பத்துக்கு மட்டும் வசப்பட்டு அவதாரம் செய்யும் தன்மை இங்குக் கூறப்படுவதனால் விஷ்ணுவுக்குப் பரமபுருஷத்வமே இங்கு வால்மீகி முனிவரால் கூறப்பட்டதாகின்றது என்று எல்லாம் இனிதே முடிந்தது.

இனி பாலகாண்டத்தில் வால்மீக முனிவரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட - சரிவபிரானைவிட விஷ்ணு மிகவும் உயர்ந்தவர் என்னும் விஷயத்தை மூன்று காரணங்கள் காட்டி விளக்குகிறார் *பங்காத்ச* என்ற சுவோகத்தினால்.

சுவோகம் - 5

ப₄ங்க₃ாத் ச த்ரைபுராயோத₄ந விதி₃தமஹாவைப₄வஸ்யேஸசாபஸ்ய -
யைவம் ஹுங்காரமாத்ராத் த்ரிணயந ஜட₃தாஸ்பாத₃கத்வாத் ச யுத்₃தே₄ |
நிர்ணீதத்வாத் ச தே₃வை : பஸுபதி த₄நுஷோ ஜ்ரும்ப₄ணம் த்₃ருஷ்டவத்₃பி:
ஸ்ரேஷ்ட₂த்வேநாப்₃ஜநாப₄ம் முநிரபி ச சரிவாது₃த்தமம் நிஸ்சிகாய ||

பதவுரை:-

த்ரைபுர ஆயோதந = திரிபுராஸுரனோடு - சரிவபெருமான் செய்த போரில், விதித மஹாவைபவஸ்ய = அறியப்பட்ட அதிகமான பெருமையை உடைய, ஈஸசாபஸ்ய = சரிவபெருமானுடைய வில்லை, பங்காத் ச = முறித்ததனாலும், ஏவம் = இவ்வாறு, யுத்தே = விஷ்ணுவுக்கும் - சரிவனுக்கும் நடந்த போரில், த்ரிணயநஜடதா ஆபாதகத்வாத் ச = முக்கண்ணனை உணர்ச்சி அற்றவராகச் செய்ததனாலும், பஸுபதி தநுஷ: = பஸுபதியான - சரிவபிரானது வில்லினுடைய, ஜ்ரும்பணம் = முறிதலை த்ருஷ்டவத்₃பி: = பார்த்த, தேவை: = தேவர்களால், ஸ்ரேஷ்டத்வேந = மிக உயர்ந்தவராக நிர்ணீதத்வாத் ச = நிஸ்சயிக்கப்பட்டதனாலும், முநிரபி = வால்மீகி முனிவரும் அப்ஜநாபம் = தாமரை உந்தியோனாகிய விஷ்ணுவை, - சரிவாத் உத்தமம் = சரிவபிரானைவிட உத்தமாராக நிஸ்சிகாய = நிஸ்சயித்தார்.

விசேஷவுரை

சரிவபிரானைவிட விஷ்ணு உயர்ந்தவர் என்பதற்கு இந்த ஸ்வோகத்தில் காட்டப்பட்ட மூன்று காரணங்களில் முதலாவது - திரிபுராஸுரவதத்தினால் உலக ப்ரஸித்தமான பெருமையை உடையதான ருத்ரனது வில்லை முறித்ததனால் - என்பதாகும். திரிபுராஸுரர்களை வதம் செய்த - சரிவபிரானுடைய தநுஸ்சை உடைத்ததனாலென்பது தேர்ந்த காரணமாகும்.

இது பாலகாண்டம் அறுபத்தேழாம் ஸர்க்கத்தில் *ரகுநந்தனனாகிய இராமபிரான் விஸ்வாமித்ரமுனிவர் கூறியதைக் கேட்டு அந்த - சரிவவில்லை நடுவில் பிடித்தார். பல்லாயிர மக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, தர்மத்தில் மனம் ஊன்றப் பெற்றவரும்

மனிதர் தலைவரும் பெரும் புகழை உடையவருமான அப்பெருமான் அவ்வில்லை நானேற்றி வளைத்தார். அதனை நடுவில் உடைத்தார்* (15,16) என்றவிடத்தில் கூறப்பட்டது.

இராமன் முறித்த இவ்வில் சிவனுடையதுதான் என்பது “முன்பு தகூட யாகத்தை நாம் செய்த ஸமயத்தில் பராக்ரமம் மிக்க சிவபெருமான் வில்லை வளைத்து, *தேவர்கள்! எதனால் யாகத்தில் ஹவிஸ்ஸின் பகுதியை விரும்பிய எனக்கு அதைத் தராமலிருந்தீர்களோ அதனால் பூஜிக்கத்தகுந்த உங்கள் தலைகளை இவ்வில்லால் அறுத்துவிடுகிறேன்* என்று தேவர்களைக் குறித்து கோபத்தோடு அநாயாஸமாகக் கூறினார். அதனால் துயரமடைந்த தேவர் அனைவரும் தேவேஸனாகிய சிவபிரானை வணங்கியும் வேண்டியும் அக்கோபம் தணியும்படிச் செய்தனர். அது காரணமாக அவர் தேவர்களிடம் அன்புண்டாகப் பெற்றார். பிறகு அவர் அவ்வில்லை மஹாத்மாக்களான அத்தேவர்களுக்குக் கொடுத்தார். பெருமை படைத்த விஸ்வாமித்ர முனிவரே! மஹாத்மாவாய்த் தேவதேவனாகிய சிவபிரானது இவ்வுயர்ந்த வில் எங்கள் முன்னோனான தேவராதனிடம் அத்தேவர்களால் ந்யாஸமாக (அடைக்கலப் பொருளாக) வைக்கப்பட்டது” என்று பாலகாண்டம் அறுபத்தாறாம் ஸர்க்கம் 10-13 லோகங்களில் இவ்வில் தமது குலத்திற்கு வந்து சேர்ந்தபடியைப் பற்றி வர்ணிக்கும் ஜநகருடைய வாக்யங்களால் மிகவும் ஸ்பஷ்டமாயிற்று.

மேல் எழுபத்தைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் ‘மிக உயர்ந்தவையும் உலகில் மிக ப்ரஸித்தமானவையும் உறுதியானவையும் பகைவரை அழிப்பதில் ஆற்றலுடையவையும் விற்களில் முதல் தரமானவையுமான இவ்விரண்டு விற்களும் தேவதச்சனான விஸ்வகர்மாவினால் மிக முயன்று செய்யப்பட்டன. இவற்றில் ஒன்றினைத் தேவர்கள் திரிபுராஸூரரோடு போர் புரிய விரும்பிய முக்கண்ணனுக்குத் தந்தனர். ககுத்ஸ்த வம்ஸத்தில் தோன்றிய மனிதர் தலைவனே! ராமபிரானே! திரிபுராஸூரரை அழித்த அந்த சிவனுடைய வில்தான் இப்போது உன்னால் முறிக்கப்பட்டது’ (11,12) என்று பரசுராமராலும் இவ்விஷயம் ஸ்பஷ்டமாக்கப்பட்டது. ராமபிரானால் முறிக்கப்பட்ட வில் திரிபுராஸூரவதம் முதலியவற்றைச் செய்யும் ஆற்றல் படைத்ததென்னும் விஷயம் பரசுராமர் வாக்கியத்திலுள்ள ‘திரிபுராஸூரரை அழித்த’ என்ற பகுதியினால் விளக்கப்பட்டது.

இவ்விடத்தில் சிவதநுஸ்ஸை முறித்த செயல் ராமனுக்கு உள்ளதாகவே கூறப்பட்டிருந்தாலும், விஷ்ணுவே ராமனாக அவதரித்தார் என்று முன்னமே மூதலிக்கப்பட்டுள்ளதனால், இக்காரணம் விஷ்ணுவிடம் சிவனைவிட உயர்த்தியை ஸாதிக்க வல்லது என்பது சாலப்பொருந்தும்.

இனி இரண்டாவது காரணம் கூறுகிறார் *ஏவம்* என்று தொடங்கி. யுத்தே = தகூடியாகத்திற்குப் பிறகு தேவர்களின் ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காகப் பிரமதேவனால் விஷ்ணுவுக்கும் சிவனுக்கும் உண்டாக்கப்பட்ட போரில். ஹுங்காரமாத்ராத் = ஹும் என்று அதட்டுவதனால் மட்டும், த்ரிணயந ஜடதா ஆபாதகத்வாத் = முக்கண்ணனான

ருத்ரனுக்கு உணர்ச்சி இன்மையை உண்டாக்குவதானால் என்பதே அது. இக்காரணம் - பாலகாண்டம் எழுபத்தைந்தாம் ஸர்க்கத்தில், 'விஷ்ணுவுக்கும் நீலகண்டனான சிவனுக்கும் பகைமை உண்டானபோது, ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்ல விரும்பி அவ்விருவர்க்கும் பெரும் போரொன்று, கண்டவர்கள் அஞ்சி மயிர்க்கூச்செறியும்படியாக உண்டாயிற்று. அப்போது விஷ்ணுவின் ஹுங்காரத்தினால், அச்சுறுத்தும் பராக்ரமமுடைய - சிவதநுஸ்ஸு முறியடிக்கப்பட்டது. பின்பு முக்கண்ணுடைய மஹாதேவனும் ஜடனாக - அறிவிழந்தவனாக ஆக்கப்பட்டான்' (15,16) என்ற பரசுராம வாக்யத்தில் விளக்கப்பட்டது. இவ்வாறு ஹுங்காரத்தினாலேயே சிவனை ஜடனாக்கிய விஷ்ணுவுக்கு சிவபிரானைவிட உயர்த்தியை அவசியமாக இசைய வேண்டுமென்றோ என்று கருத்து.

இனி மூன்றாம் காரணம் கூறுகிறார் 'நிர்ணீதத்வாத்' என்பது முதலாக. பஸுபதி தநுஷ: ஜ்ரும்பணம் த்ருஷ்டவத்பி : தேவை: ஸ்ரேஷ்டத்வேந நிர்ணீதத்வாத்' என்பதே அது. ருத்ரனுடைய வில்லின் முறிதலைக் கண்ட தேவர்களால் உயர்ந்தவராகக் காரணத்தோடு நிர்ணயிக்கப்பட்டபடியால் என்று பொருள். நம்மைவிட அறிவுமிக்க தேவர்கள், விஷ்ணுவின் ஹுங்கார மாத்ரத்தால் ருத்ர தநுஸ்ஸு முறிந்ததைக் கண்டு ருத்ரனைவிட விஷ்ணுவே அறிவாற்றல்களால் உயர்ந்தவரென்று நிச்சயம் செய்தபடியினால் என்பது தேர்ந்த பொருள்.

பாலகாண்டம் எழுபத்தைந்தாம் ஸர்க்கத்தில், 'விஷ்ணுவுக்கும் சிவபிரானுக்கும் இடையில் யார் அறிவாற்றல் மிக்கவர் என்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் கருத்தை அறிந்து நான்முகக் கடவுள் அவர்களின் ஐயத்தை நீக்குவதற்காக அவ்விருவருக்கும் (ஒருவர் மற்றொருவரை இகழ்ந்ததாகக் கோள் சொல்லிப்) போரை உண்டாக்க, அவ்விருவர்க்கும் காண்போர் மயிர்க் கூச்செறிந்து அஞ்சும்படியான பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. அப்போது ஸர்வேஸ்வரனான விஷ்ணுபகவான் ஹும் என்று அதட்டியே சிவன் கையில் இருந்த வில்லை முறித்து அப்பிரானையும் அசையமுடியாமல் உணர்ச்சியறும்படிச் செய்தார். இங்ஙனம் திருமாலின் ஹுங்காரத்தால் மட்டுமே சிவன் ஜடனானதையும் அவன் வில் முறிந்ததையும் கண்டு தேவர்கள் சிவனைக் காட்டிலும் விஷ்ணுவே உயர்ந்தவர் என்று அறுதியிட்டனர்* என்று தகூயாகத்திற்குப் பிறகு நடந்த செய்தி பரஸுராமரால் வர்ணிக்கப்பட்டதாக காண்கிறது.

**திரிபுராஸூர வதத்திற்குப் பின்பு நீலகண்டனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் உள்ள பலாபலங்களை அறிய விருப்பத்தினால் தேவர்கள் அனைவரும் *இவ்விருவரில் அதிக பலமுடையவர் யார்?* என்று பிரமனை வினவினர். உண்மை உரைப்பவரில் தலைவராகிய அப்பிரமதேவன் அத்தேவரின் கருத்தை அறிந்து (உபதேத்தினாலன்றிச்) செய்கையின் மூலமாகவே அவர்களைத் தெளிவிக்க விரும்பி அவ்விருவருக்கும் பகைமையை உண்டாக்கினர். பகைமை உண்டாகவே ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க விரும்பிய அவ்விருவர்க்கும், அனைவருக்கும் அச்சத்தினால் மயிர்க்கூச்செறிதலை உண்டாக்குமதான போர் உண்டாயிற்று.

அப்போது விஷ்ணுவின் ஹுங்காரத்தினால் பயங்கரமான பராக்கரமமுள்ள சிவன் வில் முறியடிக்கப்பட்டது. முக்கண்ணனான மஹாதேவனும் ஜடனாக்கப்பட்டான். அப்போது தேவரும் முனிவரும் சாரணரும் ஒன்றுகூடி தேவர் தலைவர்களான விஷ்ணு சரிவர்களை வேண்டிக்கொள்ள அவ்விருவரும் போரில் நின்றும் ஓய்வு பெற்றனர். அப்போது விஷ்ணுவின் பராக்கரமத்தால் அந்த சரிவ தநுஸ்ஸு ஒடிந்ததைக் காணலுற்ற தேவர்களும் ரிஷி கணங்களும் சரிவனைக் காட்டிலும் விஷ்ணுவை அறிவு ஆற்றல் வீரம் ஆகியவற்றால் உயர்ந்தவராக நிச்சயித்தனர்** என்று (பாலகாண்டம் 75-14-19) கூறப்பட்டமை காண்க.

இங்ஙனம் முற்கூறிய மூன்று காரணங்களால் வால்மீகி முனிவர் விஷ்ணுவின் பரத்வத்தை ஸாதிக்கிறார் என்கிறார் *அப்ஜநாபம்* என்று தொடங்கி. அப்ஜநாபம் = தாமரை உந்தியோனை - ப்ரஹ்மாவைத் தன் உந்தித் தாமரையில் படைத்த பகவானான நாராயணனை, முநிரபி = வால்மீகி முனிவரும், சரிவாத் உத்தமம் = சரிவனைக் காட்டிலும் மிக உயர்ந்தவராக, நிஸ்சிகாய = நிஸ்சயித்தார். கீழ்க்கூறிய மூன்று காரணங்களை விளக்கிய வால்மீகி முனிவருக்கு இதுவே கருத்து என்றபடி.

இனி, இவ்விதமாக தக்ஷ யாகத்திற்குப் பின்பு தேவர்கள் விஷ்ணுவை - சிவபிரானைவிட உயர்ந்தவர் என்று நிஸ்சயித்தனர் என்று கூறிய பரசுராமருடைய வாக்யத்தின் மூலமாக வால்மீகி முனிவர் முன்பு நடந்த செய்தியைக் கூறியதனால், வேறொரு விஷயமும் அவரால் தன்னடையே குறிப்பாகக் காட்டப்பட்டதாகிறது என்கிறார் 'இத்தம்' என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தினால்.

ஸ்லோகம் - 6

இத்தம் ப்ரஹ்மாதி₃ தே₃வைர் ஹரி₄ரதி₄கதயா நிஸ்சிதோ₅ஸ்யு₄த் புரேதி
ப்ரா₃க்₃வ்ருத்தாந்தம் ப்ருவா₃ணோ முநிரயமகி₂லாந் முகயத்யர்த்த₂தஸ் தாந் |
லக்ஷமீகாந்தஸ்ய த₃க்ஷாத்₄வரவிஹதி க்ருதா வீர₄த்₃ரேண பும்ஸா
ப்ராஹூர்யே நிர்ஜிதத்வம் ஜகு₃ரபிச ததோ ந்யூநதாம் பார்வதீஸாத் ||

பதவுரை

இத்தம் = முன் ஸ்லோகத்தில் கூறியபடி, புரா = முற்காலத்திலே - அதாவது தக்ஷயாகம் நடந்த பிற்காலத்திலே, ப்ரஹ்மா ஆதி தேவை: = பிரமன் முதலான தேவர்களாலே, ஹரி : = விஷ்ணு, அதிகதயா = மிக உயர்ந்தவராக, நிஸ்சித : அபுத் = நிஸ்சயிக்கப்பட்டவரானார், இதி ப்ராக் வ்ருத்தாந்தம் = என்ற முன் நடந்த செய்தியை, ப்ருவாண: = (பரசுராமரது பேச்சின் மூலமாகச்) சொல்லா நின்ற, அயம்முநி: = இவ்வால்மீகி முனிவர், யே = சரிவபிரானைப் பரம்பொருள் என்று மருள் கொண்ட) யாவர், லக்ஷமீ காந்தஸ்ய = திருமகள் நாதனான விஷ்ணுவுக்கு, தக்ஷ அத்வர விஹதி க்ருதா = தக்ஷன் செய்த யாகத்தின் அழிவை உண்டாக்கிய, வீரபத்ரேண = வீரபத்ரன் என்று பெயர் பெற்ற, பும்ஸா = சரிவனால் படைக்கப்பட்ட புருஷனாலே, நிர்ஜிதத்வம் =

வெல்லப்பட்டமையை, ப்ராஹு: = சொல்லுகிறார்களோ, தத: =அந்தக் காரணத்தினால் - அதாவது சரிவனடியார் கூட்டத்தில் சேர்ந்தவனாகிய வீரபத்ரனால் வெல்லப்பட்டமை என்னும் காரணத்தால், (விஷ்ணுவுக்கு) பார்வதீ ஈஸாத் == மலைமகளின் நாதனாகிய சரிவபெருமானைவிட, ந்யூந்தாம் == தாழ்ச்சியை, ஜகுரபி == சொல்லவும் செய்கிறார்களோ, தாந் = அவர்களை, அர்த்தத: = தன்னடையே - அதாவது தனிப்பட ஒன்றும் சொல்லாமல் முன் ஸ்லோகத்தில் கூறிய மூன்று காரணங்களாலேயே, மூகயதி = ஊமையாக ஆக்குகிறார்.

விசேஷவுரை

சரிவபெருமானுக்கு விஷ்ணுமூர்த்தியைவிட உயர்த்தியை ஸாதிப்பதற்காக வீரபத்ரனார் 'தக்ஷ ப்ரஜாபதி செய்த யாகத்தில் அவன் தனக்கு ஹவிஸ்ஸின் பங்கைத் தராதபடியினாலும், (தக்ஷனின் மகளும் சரிவபெருமானின் மனைவியுமான) தாக்ஷாயணி தன் தகப்பனால் அவமதிக்கப்பட்டுத் தன் தேஹத்தை (யாகாக்நியில் குதித்து) விட்டபடியினாலும் கோபங்கொண்ட மஹாதேவன் (சரிவபெருமான்) தக்ஷயாகத்தை அழித்தற் பொருட்டு வீரபத்ரன் என்னும் பிரமதகணத் தலைவனை அனுப்பினான். அவனும் பிரமதகணங்கள் பலவற்றுடன் சூழப்பெற்று தக்ஷ யாகசாலைக்குச் சென்று அங்கிருந்த எல்லா முனிவர்களையும் தேவர்களையும் பாணங்கள் பல கொண்டு அடித்துப் புண்ணாக்கினான். இவ்வாறு வீரபத்ரன் அம்புமழையைப் பொழியுமளவில் அதனைப்பொறுக்க முடியாத தேவர்கள் விலங்கு முதலியவற்றின் உருவங்கொண்டு ஓடிவிட்டனர். விஷ்ணுவும் மானுருவம் தரித்து ஓடிவிட்டார். இங்ஙனம் சைவகணத்தில் சேர்ந்த ஒருவனான வீரபத்ரனால் வெல்லப்பட்ட இவ்விஷ்ணு சிவபிரானைவிடத் தாழ்ந்தவன்தான். அவனது அடியார் கணத்தைச் சேர்ந்தவனால் ஜயிக்கப்பட்டவன் அவனைவிடத் தாழ்ந்தவன் என்பது தகுதியுடையதாகையால்' என்றிப்படிக் கூறுகின்றனர்.

அவர்கள் இப்படி கூறுவது பொருந்தாது. எந்த தக்ஷ யாகத்தில் விஷ்ணு வீரபத்ரனால் வெல்லப்பட்டமை கூறப்படுகின்றதோ அதற்குப் பின்பே, விஷ்ணு சரிவர்களில் யார் உயர்ந்தவர் என்று ஸந்தேஹம் கொண்ட தேவர்களின் அந்த ஸந்தேஹத்தைப் போக்க விரும்பிய பிரமதேவன் அவ்விருவருக்கும் பகைமை உண்டாக்கப் பின்பு அவர்களுக்குப் போர் நிகழ அப்போது விஷ்ணு ஹங்காரமாத்ரத்தால் சரிவதநுஸ்சை உடைத்ததையும் சிவபிரானை ஜடனாக ஆக்கியதையும் பார்த்து அறிவிற்சிறந்த தேவர்களால் சிவபிரானைவிட விஷ்ணு உயர்ந்தவராக நிச்சயிக்கப்பட்டார் என்று முன்பு நடந்த செய்தி சைவர்கள் கூற்றுக்கு முரணாகப் பரசுராமரால் வர்ணிக்கப்பட்டபடியால் என்க. தக்ஷ யாகத்தில் வீரபத்ரன் விஷ்ணுவை வென்றது உண்மையாய் இருக்குமானால், அவ்விஷ்ணுவுக்கு ஹங்கார மாத்ரத்தால் சிவனை ஸ்தம்பிக்கச் செய்யும் சக்தி உண்டு என்று பரசுராமர் கூறியது பொருந்தாதன்றோ? ஆகையால் தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்ரன் விஷ்ணுவை வெற்றி கொண்டது ப்ரமாணத்திற்கு முரணானதும் சக்தியற்றதுமாகையால் பொருந்தவே

பொருந்தாது. ஆக இவ்வாறு முன்பு நடைபெற்ற சரிதத்தை (பரசுராமர் மூலமாகக்) கூறாநின்ற இவ்வால்மீகி முனிவர், முரணாகச் சொல்லும் ஸைவர்களை, தாம் கூறுவதற்கு முரணாக வேறொன்றும் சொல்லவல்லமை இல்லாதவர்களாக ஆக்குகிறார் என்பது இந்த சுலோகத்தின் கருத்து.

விஷ்ணு சிவர்களின் பலாபலங்களைப் பரீசைஷ செய்வதற்காகத் தேவர்கள் அவ்விருவர்க்கும் மூட்டிய போரானது தசூயாகத்திற்குப் பின்பு நடைபெற்றது. தசூயாகமோவெனில் திரிபுராஸூர வதத்திற்குப் பின்பு நடந்தது. எப்படியென்றால் - 'பெரும்புகழ் படைத்த சிவபெருமான் மிகவும் சினம் கொண்டவராய் விதேஹ தேஸத்திலுள்ள ராஜ ருஷியான தேவராதன் கையில் பாணங்களுடன் வில்லைக் கொடுத்தார்' (பாலகாண்டம் 75-20) என்று விஷ்ணுஸிவர்களுக்குப் போர் நடந்தபிறகு ஸிவனால் தேவராதன் கையில் கொடுக்கப்பட்டதாகப் பரசுராமரால் கூறப்பட்டதும் ராமபிரானால் (ஸீதா கல்யாணத்திற்கு முன்பு) முறிக்கப்பட்டதுமான வில்லையே, 'முன்பு பராக்ரமஸாலியான சிவபெருமான் தசூயாகத்தை நாசம் செய்த ஸமயத்தில் வில்லை வளைத்து' (பாலகாண்டம் 66-10) என்று தொடங்கி ஜநகர் தமக்கு ஸிவதநுஸ்ஸூ கிடைத்த வழியை வர்ணிக்கும்போது, தசூயாக நாசகாலத்தில் ஸிவபெருமான் தன் கையில் தரித்திருந்ததாகக் கூறியதனால், தசூயாக நாசம் நடந்த ஸமயத்தில் ஸிவபெருமான் கையில் இருந்த வில்லானது, அதற்குப் பின்பு நடைபெற்ற விஷ்ணுஸிவர்களின் யுத்தத்திற்குப் பிறகு தேவராதனிடம் வைக்கப்பட்டதென்று நிச்சயிக்க வேண்டியிருப்பதனால் விஷ்ணு ஸிவர்களின் யுத்தம் தசூயாகத்திற்குப் பின்பு நடந்தது என்று பெறப்படுதலாலும், அந்த வில்லே 'மிகஉயர்ந்தவையும் உலகமெங்கும் ப்ரஸித்தமானவையும் உறுதியானவையும் பகைவரை அழிப்பதில் ஆற்றல் படைத்தவையும் விற்களில் முக்யமானவையுமாகிய இவ்விரண்டு விற்களும் தேவதச்சனான விஸ்வகர்மாவினால் மிகவும் முயன்று செய்யப்பட்டன. அவற்றில் ஒன்றினைத் தேவர்கள் திரிபுராஸூரருடன் போர்புரிய விரும்பிய முக்கண்ணனுக்குக் கொடுத்தனர். காகுத்தா! மனிதர் தலைவா! ராமா! திரிபுராஸூரர்களை அழித்த அந்த ஸிவதநுஸ்ஸூ இப்போது உன்னால் முறியடிக்கப்பட்டது' (பாலகாண்டம் 75-11, 12) என்று திரிபுராஸூர வதத்திற்குக் கருவியாய் இருந்ததென்று பரசுராமர் கூறியதனால், திரிபுராஸூரவதம் தசூயாகத்திற்குப் பின்பு நடந்திருந்தால் - தசூயாக நாசம் நிகழ்ந்த பிறகே வில்லைத் தேவராதனிடம் கொடுத்தாக ஜநகர் வர்ணித்தது பொருந்தாமற் போய் விடுமாகையால், திரிபுராஸூரவதம் நடந்தபிறகே தசூயாகம் நடந்ததாகப் பெறப்படுவதாலும், முதலில் திரிபுராஸூரவதம், பிறகு தசூயாகம், அதற்கும் பின்பு விஷ்ணு ஸிவயுத்தம் என்று இந்த முறையில் நடைபெற்றனவாகக் கொள்வது தகுதி உடையது. இதுகொண்டு தசூயாகத்தில் வீரபத்ரனால் விஷ்ணு வெல்லப்பட்டார் என்று சைவர் கூறுவது யுத்திக்கு முரண்பட்டது என்று காட்டப்பட்டது.

தசூயாகத்தில் விஷ்ணு வீரபத்ரனால் வெல்லப்பட்டாரென்று கூறுவது ப்ரமாணத்திற்கும் முரண்பட்டதாகும். தசூயாகநாசம் உண்டாவதற்கு முன்பு விஷ்ணு அந்த யாகசாலைக்கே வராமையால் வராதவர் வெல்லப்பட்டதாகக் கூறுவது

பொருந்தாமையால் என்க. ஸ்ரீபாகவதம் நான்காம் ஸ்கந்தம் ஆறாம் அத்யாயத்தில் 'பூஜிக்கத்தக்க பிரமதேவனும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவான நாராயணனும் தக்ஷயாகம் நாசமடையப் போவதை முன்னதாகவே அறிந்து தக்ஷனது யாகத்திற்குச் செல்லவில்லை' (3) என்று கூறப்பட்டிருப்பது காண்க. அதனால்தான், வீரபத்ரனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட தேவர்கள் பிரமனிடம் சென்று தக்ஷயாகநாசம் உண்டானதைப் பற்றி, *யாகம் செய்விக்கும் புரோஹிதர்கள் யாகத்தைக் காண்பதற்காக வந்து சபையில் இருந்தவர்கள் ஆகிய இவர்களோடு கூடிய தேவர்கள் அனைவரும் ருத்ரனுடைய ஸேனைகளினால் சூலம் பட்டாக்கத்தி கதை இரும்புத்தடி இரும்புலக்கை கத்தி ஆகியவற்றின் மூலம் கிழிக்கப்பட்டவையும் உடைக்கப் பட்டவையுமான தம் உறுப்புகளை உடையவர்களாய் மிகவும் அஞ்சிச் சென்று பிரமதேவனை வணங்கி நடந்த இச்செய்தியை எல்லாம் விண்ணப்பம் செய்தனர்* (ஸ்ரீபாகவதம் 4-6-1, 2) என்று விண்ணப்பித்ததாகக் கூறப்படுவது பொருந்துகிறது. அதே காரணத்தினால்தான், தக்ஷன் பிழைத்தபிறகு பிரமதாதி வீரர்களின் ஸம்பந்தத்தால் உண்டான தோஷத்தைப் போக்குவதற்காக வைஷ்ணவ த்ரிகபால புரோடாச ஹோமம் (விஷ்ணுவை தேவதையாகவும் மூன்று கபாலங்களில் - மண் பாத்ரங்களில் வைத்துப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட புரோடசமென்னும் மாவுணவை ஹவிஸ்ஸாகவும் கொண்டதொரு ஹோமம்) செய்யப்பட்டவளவில் விஷ்ணுவின் தோற்றம், *ஹே விதுரரே! ஹவிஸ்ஸை எடுத்த யாக புரோகிதரோடுகூட யாகம் செய்யும் தக்ஷன் ஸூத்தமான எண்ணத்துடன் த்யாநம் செய்தான். அப்போது விஷ்ணு தோன்றினார்* (ஸ்ரீபாகவதம் 4-7-18) என்று கூறப்படுவதும் பொருந்துகிறது. ஆக தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்ரன் விஷ்ணுவை வென்றான் என்று கூறுவது யுக்திக்கும் ப்ரமாண நூலுக்கும் முரண்பட்டதாகையால் சைவர்கள் பரம்பரையாகக் கூறும் அக்கூற்று ப்ரமாண நூல்களை இசையும் ஸத்வகுணமுடைய மக்களால் ஆதரிக்கத் தக்கதல்ல என்பது இங்கு அவசியமாக அறியத்தக்கது.

இனி சிவபிரானைவிட உயர்த்தியை மட்டுமே விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லவில்லை; பின்னையோவெனில் எல்லோரையும் விட உயர்த்தியையும், வால்மீகி முனிவர் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்கிறார் - 'நிஸ்சித்யைவம்' என்று தொடங்கும் சுலோகத்தினால்.

ஸ்லோகம் - 7

நிஸ்சித்யைவம் முராரேர் ஹரஸமதி₄கதாம் ஹேதுபி₄ஸ் த்வப்ரகம்பயை :
 ஸ்ரைஷ்ட₂யம் பாதே₂ஜயோநேரபிச முநிவரஸ் ஸூசயம்ஸ் தத்ர ப₄ங்க்யா |
 லக்ஷமீகாந்தோ முகுந்த₃ஸ் ஸகலஸமதி₄க: ஸ்ரைஷ்ட₂ய ஸம்ப₄வநார்ஹ -
 ப்₃ரஹ்மேஸாநோத்தமத்வாதி₃தி விஸத₃யதி ஸ்வாஸயம் பாரிஸேஷ்யாத் ||

பதவுரை

முனிவர்: = முனிவர் பெருமானாகிய வால்மீகி, ஏவம் = முற்கூறியவாறு, அப்ரகம்ப்யை: = போலியுத்திகளினால் அசைக்க முடியாத, ஹேதுபி: = முற்கூறியவையும் அத்தகைய பிறவுமான காரணங்களால், முராரே: = முராஸூரனைக் கொன்ற விஷ்ணு பகவானுக்கு, ஹர ஸமதிகதாம் = ருத்ரனைவிட மிக உயர்த்தியை, நிஸ்சித்ய = நிச்சயம் செய்து, தத்ர = அந்த ஸந்தர்ப்பத்திலேயே, பாதோஜயோநே:அபி = திருமாவின் நாபிக்கமலத்திலிருந்து தோன்றிய பிரம தேவனை விடவும், ச்ரைஷ்ட்யம் = பரத்வத்தை, பங்க்யா ஸூசயந் = (நேராகப் பேசாமல்) சுற்றி வளைத்துப் பேசுவதன் வாயிலாகக் குறிப்பிடுமவராய், லக்ஷ்மீகாந்த: = திருவின்மணாளனாக வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தனான, முகுந்த : = வீடளிக்கும் விஷ்ணுபகவானே, ச்ரைஷ்ட்ய ஸம்பாவநார்ஹ = (படைப்புக்கும் அழிப்புக்கும் முறையே காரணமாகையால்) உயர்ந்தவர்களென்று ஊகிக்கத்தக்க, ப்ரஹ்மா ஈஸாந உத்தமத்வாத் = பிரமன் சிவன் ஆகியோரைவிட உத்தமனாய் இருக்கையால், பாரிஸேஷ்யாத் = ஒழிபு என்னும் ப்ரமாணத்தினால் (=பிரமன் சிவன் ஆகிய இவர்களை யொழிந்த மற்றவர்க்கு உயர்த்தி உள்ளதாக ஊகிக்கவும் முடியாமையால்) ஸகல ஸமதிக: இதி = எல்லோரையும்விட உயர்ந்தவர் என்கிற, ஸ்வ ஆஸயம் = தமது கருத்தை, விஸதயதி = விளக்குகிறார். (மற்ற எல்லோரையும் விட உயர்ந்தவர்கள் என்று ஊகித்தற்கு இடமளிக்கும் பிரமனையும் சிவனையும்விட விஷ்ணுவுக்கு உயர்த்தியைக் கூறும் முகத்தால் வால்மீகி எல்லோரைக் காட்டிலும் விஷ்ணு உயர்ந்தவர் என்னும் தமது கருத்தைத் தெளிவாக்கினார் என்றபடி)

விசேஷவுரை

விஷ்ணுவின் ஹுங்காரத்தினால் மட்டுமே சிவனுக்கு ஜடத்வம் உண்டானதையும் தேவர்கள் விஷ்ணுவே உயர்ந்தவர் என்று நிச்சயித்ததையும் சொல்லுகிற முனிவர் விஷ்ணுவுக்கு சிவனைவிட உயர்த்தியைக் குறிப்பால் உணர்த்தினார். மேலும் 'அழிவற்றவரும் மதுவென்ற அரக்கனை அழித்தவருமான உம்மை தேவர்களுக்குள் உயர்ந்தவராக அறிகிறேன்' (பாலகாண்டம் 76-19) என்ற பரசுராமரது பேச்சின் வாயிலாக, விஷ்ணு மதுகைடபர்களை அழித்தார் என்று கூறும் பாவனையினால் பிரமனது ஆபத்தைப் போக்கியதைக் கூறிப் பிரமனைவிட விஷ்ணுவுக்கு உயர்த்தியைக் குறிப்பாக உணர்த்தினார். இங்ஙனம் சிவனையும் பிரமனையும்விட விஷ்ணுவுக்கு உயர்த்தியைக் கூறும் இம்முனிவர்க்கு, ஸகலதேவ அஸூர மநுஷ்யர்களைவிட உயர்ந்தவராக எண்ணுதற்கு உரியவரான பிரமசிவர்களைக் காட்டிலும் விஷ்ணு உயர்ந்தவராகையால், அவ்விருவர்க்கும் எல்லோரையும்விட உயர்த்தியைக் கூறுதல் பொருந்தாமையால் கடைசியாக விஷ்ணுவே எல்லோரையும்விட உயர்ந்தவர் என்பது கருத்தாகும். இவ்விஷயத்தை மனத்தில் வைத்தே, அவ்விருவரைக் காட்டிலும் விஷ்ணுவுக்குப் பரத்வத்தைச் சுற்றி வளைத்துப் பேசிக் குறிப்பிட்டார் என்பது இங்குக் கருத்தத்தக்கது.

'தத்ராதௌ பாலகாண்டே' என்ற இரண்டாவது ஸ்லோகம் தொடங்கி நிஃசித்யைவம் முராரே:' என்ற ஏழாவது ஈலோகம் ஈறாகவுள்ள நூற் பகுதியினால் விஷ்ணுவுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை நிலைநாட்டுமவையாக பால காண்டத்திலுள்ள காரணங்களைத் தொகுத்துக்கூறி, இனிமேல் அயோத்யா காண்டத்திலுள்ள காரணங்களை ஸ்ருத்வா (8) என்று ஆரம்பித்து, 'இத்தம் ஸ்லோகே' (11) என்ற ஈலோகம் முடிவாகத் தொகுத்துக் கூறுகிறார்.

ஸ்லோகம் - 8

ஸ்ருத்வா ராமாபி₄ஷேகம் ஸ்ரியமபிலஷிதாம் ப்ரார்த்தயந்தீ ஸுதஸ்ய
ப்ராணாயாமேந த₃த்₄யௌ ஸஹ நியமப₄ரை: பூருஷம் ராமமாதா |
இத்த₂ம் ஸ்பஷ்டம் ப்₃ருவாண: ப்ரகடயதி முநி: ஸ்ரீபதிம் காரணத்வ-
வ்யாப்த த₄யேயத்வயோக₃ாத₃பி கில பரமம் ப்₃ரஹ்ம காண்டே₃ த்₃விதீயே ||

பதவுரை

ராமமாதா = ராமனது தாயான கௌஸல்யை, ராம அபிஷேகம் = நடக்கவிருக்கும் ராமனது யுவராஜபட்டாபிஷேகத்தை, ஸ்ருத்வா = கேட்டு, ஸுதஸ்ய = தன் மகனாகிய ராமசந்த்ரனுக்கு, அபிலஷிதாம் ஸ்ரியம் == இஷ்டமான செல்வத்தை, ப்ரார்த்தயந்தீ = யாசிக்கின்றவளாய்க் கொண்டு, ப்ராணாயாமேந = ப்ராணாயாமத்தோடும் = மூச்சை அடக்குதலோடும், நியமபரை:ஸஹ = உயர்ந்த நியமங்களோடும் கூட, பூருஷம் = புருஷ பதத்தினால் சொல்லப்படுகின்ற அந்தர்யாமியான நாராயண பகவானை, தத்யௌ = த்யாநம் செய்தாள். இத்தம் = என்று இவ்வாறாக, ஸ்பஷ்டம் ப்ருவாண: முநி: = தெளிவாகச் சொல்லுகிற வால்மீகி முனிவர், ஸ்ரீபதிம் = = திருமகள் கேள்வனான நாராயணனை, காரணத்வ வ்யாப்த த்யேயத்வ யோகாத் = உலகத்திற்குக் காரணமாய் இருத்தல் என்பதை விட்டுப் பிரியாத த்யேயத்வத்தின் (=த்யாநம் செய்யத் தகுதி பெற்றமை என்னும் தன்மையின்) ஸம்பந்தத்தினால், பரமம் = எல்லாவற்றையும்விட உயர்ந்த, ப்ரஹ்ம = ப்ரஹ்மமாக (தானும் பெரிதாய்த் தன்னைப் பற்றினார்க்கும் பெருமையை அளித்தல் என்று ப்ரஹ் ஸப்தத்தின் பொருளாவதற்குக் காரணமாகக் குறிக்கப்படுகின்ற தன்மையோடு கூடியதாக) த்விதீயே காண்டே அபி = இரண்டாவதான அயோத்யா காண்டத்திலும், ப்ரகடயதி கில = வெளிப்படுத்துகிறாரன்றோ?

விசேஷவுரை

ஸ்ரீராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் *ஸ்ரீராமபிரான் தாயின் அந்தப்புரத்தில் தேவபூஜை அறையில், பட்டாடை அணிந்து மௌனமாய் இஷ்டதேவதையிடம் மனம் செலுத்தித் தனக்காகச் செல்வத்தை வேண்டிக் கொண்டிருக்கிற தன் தாயாகிய கௌஸல்யா தேவியைக் கண்டான். அதற்கு முன்பாகவே ஸுமித்ரையும் லக்ஷ்மணனும் அங்கு வந்திருந்தனர். ஸீதையும் அங்கு அழைத்து வரப்பட்டாள். அப்போது கோசலை தன் மைந்தனுக்கு மறுநாள் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் யுவராஜ பட்டாபிஷேகம் நடக்கப் போவதைக் கேட்டு, ஸுமித்ரை

ஸீதை லக்ஷ்மணன் ஆகியோர் அருகிலிருந்து பணிவிடை செய்யப் பெற்றவளாய் ப்ராணாயாமம் செய்து (மூச்சையடக்கி) ஜநார்த்தனனும் பரமபுருஷனுமான நாராயணனை த்யாநம் செய்து கொண்டிருந்தாள்* (30-33) என்று மறுநாள் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்ரீராமனுக்கு இளவரசு பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போகிற விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்ட கௌஸல்யை தன் மகனுக்காகச் செல்வத்தை வேண்டித் தேவபூஜையறையில் பட்டுப்புடவை உடுத்து மௌனமாய் இருத்தல் முதலிய நியமங்களோடு கூடி ப்ராணாயாமம் செய்து புருஷ பதத்தின் பொருளான தேவதையை த்யாநம் செய்து கொண்டு கண்ணை மூடியபடியே இருந்தாள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்கு கோஸலையினால் த்யாநிக்கப்பட்டவன் புருஷ பதத்தினால் கூறப்பட்ட நாராயணனே ஆவான். *அவன் எதனால் இவ்வெல்லாப் பொருள்களுக்கும் முந்தியவனாகவும் எல்லாப்பாவங்களையும் கொளுத்துமவனாகவும் உள்ளானோ அதனால் புருஷனாகிறான்* (பு:ருஹ.உப.3-4-1) என்ற வேத நிர்வசநத்தாலும், 'பூ: (புர்) எனப்பட்ட இந்த சரீரத்தில் ஸயநிப்பதனாலே ஹரியானவர் புருஷனாகிறார். 'புரு-ஸ: என்ன வேண்டியவிடத்தில் புருஷ : என்று ஸகாரத்தின் ஸ்தாநத்தில் ஷகாரமாக மாற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. அல்லது புரமாகிற சரீரத்தில் இருப்பதினாலே ஹரி புருஷனாகிறார். அல்லது புரத்தில் வசிப்பதனால் ஹரி புருஷனென்று கூறப்படுகிறார். அல்லது 'முன்னமே இங்கு நான் இருக்கிறேன்' என்று (கூர்ம பகவான்) கூறியதனால் அப்பெருமானைப் புருஷனென்று பெரியோர் கருதுகின்றனர்* என்றிது முதலான ஸ்ம்ருதி (பாத்ம்) நிர்வசநங்களாலும் புருஷ ஸப்தம் காரணப் பெயராகவும் இடுகுறிப்பெயராகவும் இருந்து நாராயணனையே கூறுவதனால் என்க. (நிர்வசநமாவது - ஒரு சொல்லைப் பல உறுப்புகளாகப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளும் வகை) அத்தகைய இந்தப் புருஷ பதத்திற்குப் பொருளாமவனும் விஷ்ணுவுமான நாராயணன் த்யாநிக்கத்தக்கவனாக இங்குக் கூறப்பட்டான்.

த்யாநிக்கத்தக்க தன்மையோவெனில் - 'காரணமான வஸ்துவே த்யாநிக்கப் படவேண்டும்' (2-17) என்று அதர்வஸிகோபநிஷத்தில் ஜகத்திற்குக் காரணமான பொருளையே த்யாநிக்க வேண்டும் என்ற கட்டளை செய்யப்பட்டுள்ளதனால் உலகிற்குக் காரணமாக இருக்கும் பொருளில் மட்டுமே இருப்பதொரு தன்மையாகும்.

உலகிற்குக் காரணமாய் இருக்கும் தன்மையோவென்றால் - *எதிலிருந்து இந்த ப்ராணிகள் உண்டாகின்றனவோ, (உள்ளே உயிராக நின்ற) எதனால், உண்டானவை உயிருடன் வாழ்கின்றனவோ, வாழ்கின்றவை உடலை விட்டுப் பிரியும்போது அல்லது அழியும்போது எதனில் ஒன்றுபட்டு லயமடைகின்றனவோ - மறைகின்றனவோ - அதுவே ப்ரஹ்மமென்று அறியக்கடவாய்' (தைத். ப்ருகுவல்லி - 1) என்ற ஸ்ருதியினால் ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணமாக (அடையாளமாக) அறியப்பட்டது. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் பணித்த வ்யாஸ பகவானும் 'ஜந்மாதி அஸ்ய யத:' (1-1-2) இவ்வுலகிற்குப் பிறப்பு முதலியவை எதனால் உண்டாகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம் - என்ற ஸூத்ரத்தில் உலகின் உத்பத்தி முதலானவற்றிற்குக் காரணமாக இருத்தலை ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணமாகக் குறித்தருளினர். ஆக ப்ரஹ்ம லக்ஷணமான ஜகத் காரணத்வத்தை விட்டுப்பிரியாத -

த்யாநிக்கத்தக்க தன்மையானது இங்குச் சொல்லப்படுமளவில், அத்தகைய த்யாநிக்கத்தக்க தன்மையை விட்டுப் பிரியாத ஜகத்காரணத்வத்தைக் கொண்டு விஷ்ணுவே பரப்ரஹ்மம் என்று வால்மீகி முனிவரால் ஸாதிக்கப்பட்டது என்றதாயிற்று.

இனி - 'தர்மம் அறிந்த பெரியோர்களின் அநுஷ்டாநம் நமக்கு அத்தாட்சி, வேதங்களும் அத்தகையன' (ஆபஸ்தம்பதர்ம ஸூத்ரம் -1) என்றும், 'வேதம் முழுவதும் தர்மத்தைப் பற்றிய உண்மை அறிவைப் புகட்டும் சான்றாகும். அவற்றை அறிந்தவர்கள் இயற்றிய தர்ம ஸாஸ்த்ரங்களும் அவர்களின் நற்பண்புகளும் நல்லோர்களின் அநுஷ்டாநங்களும் (ஸாஸ்த்ரங்களில் இப்படியும் செய்யலாம், அப்படியும் செய்யலாம் என்று விகற்பமாக (உறழ்ச்சியாக) விதிக்கப்பட்ட இடங்களில் ஏதாவதொன்றைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு, அநுஷ்டிக்கின்ற தனது த்ருப்தியும் அத்தாட்சியாகும்* (மநுஸ்ம்ருதி 2-6) என்றும், 'வேதமும் தர்ம ஸாஸ்த்ரமும் ஸத்துக்களின் ஆசாரமும் தனது இஷ்டமும் தர்மத்துக்குச் சான்றுகளாகும்' (யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி) என்னும் இத்தகைய ப்ரமாணங்களில் கூறப்பட்ட தர்மம் அறிந்தவர்களின் அநுஷ்டானமாகிய அத்தாட்சியைக் கொண்டு விஷ்ணுவுக்குப் பரத்வத்தைப் பேசப் புகுந்து, தர்மமறிந்தவர்களுக்குள் - ஸிரோமணியான (அவர்களால் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடத்தக்க) ஸ்ரீராமசந்த்ரனுடைய ஒரு வகை அநுஷ்டானத்தைக் கூறுகிறார் 'ராம: ஸ்ரீமாந்' என்று தொடங்கும் சுலோகத்தினால்.

ஸ்லோகம் - 9

ராம: ஸ்ரீமாந் மஹிஷ்யா ஸஹ ஜநகபுவா ப₄ாவிநி ஸ்வோஸி₄ஷேகே
ப₄க்த்யா நாராயணம் தம் விதி₄வது₃பஜக₃ாமாத்மந : ஸ்ரேய இச்ச₂ந் |
அக்₃நாவாஜ்யம் ஜஹாவ ஜ்வலதி ச மஹதே தை₃வதாயாத₂ ஸிஸ்யே
தம் த்யாயந்நாலயேஸ்யேத்யபி₄த₃த₃வத₃த் ஸர்வஸேவ்யம் முராரிம் ||

பதவுரை

ஸ்ரீமாந் ராம : = திருவாளனான ராமன், மஹிஷ்யா ஜநகபுவா == மனைவியாம் ஜநகர் மகளோடு, அபிஷேகே ஸ்வ:பாவிநி ஸதி = பட்டாபிஷேகம் நாளை நடைபெறவிருக்கையில், தம் நாராயணம் = வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தனான நாராயணனை, ஆத்மந : ஸ்ரேய: இச்சந் = தனது நன்மையை விரும்பியவனாய், விதிவத் = முறைப்படி, பக்த்யா = அன்போடு, உபஜகாம = வழிபட்டான். மஹதே தைவதாய = *நான் இந்தப் பெரிய புருஷனை அறிகிறேன்* (புருஷஸூக்தம் - 16) என்று ப்ரஸித்தனான நாராயணனைக் குறித்து, ஜ்வலதி அக்நேள = கொழுந்துவிட்டு எரிகிற நெருப்பில், ஆஜ்யம் ஜஹாவ = நெய்யை ஹோமம் செய்தான். அத = பின்பு, அஸ்ய ஆலயே == இந்நாராயணனுடைய கோவிலில், தம் த்யாயந் = அப்பெருமானையே த்யாநம் செய்து கொண்டு, ஸிஸ்யே = படுத்தான், இதி = என்றிவ்வாறாக, அபிததத் (முநி:)

= சொல்லுகிற வால்மீகி முனிவர். முராரிம் = முராஸூரனை அழித்த விஷ்ணுவையே, ஸர்வ ஸேவ்யம் = அனைவராலும் வணங்கத்தக்கவராக, அவதத் = கூறினர்.

விசேஷவுரை

ஸ்ரீராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் ஆறாம் ஸர்க்கத்தில் - பகவான் ஸ்ரீராமசந்த்ரன் மறுநாள் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் தனக்கு யுவராஜ பட்டாபிஷேகம் செய்ய அரசன் விரும்பியிருப்பதை அறிந்து, அவ்வரசனால் அனுப்பப்பெற்ற குல புரோஹிதரான வஸிஷ்டர் வந்து பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பூர்வாங்கமாக அநுஷ்டிக்க வேண்டிய உபவாஸம் முதலிய பல சடங்குகளை முறைப்படியே செய்வித்துவிட்டுச் சென்றபின்பு, தனது நன்மையை விரும்பி, வேறொரு தேவதையையும் பொருட் படுத்தாமல் நாராயண பகவானையே முறைப்படி வழிபட்டான் என்பது 'புரோஹிதர் சென்றபிறகு ராமன் நீராடி மனத்தை அடக்கியவனாய், தடங்கண்ணியான தன் மனைவி ஸீதையுடன் நாராயணனை வழிபட்டான்' (1) என்றிது தொடங்கிய நூற்பகுதியினால் கூறப்பட்டுள்ளது.

தடங்கண்ணியான தன் மனைவியுடன் நாராயணனை வழிபட்டான் (1) என்றும், *வாக்கையும் மனத்தையும் அடக்கி வைதேஹியுடன் அப்பெருமானுடைய கோவிலில் ஸயநித்தான்* (4) என்றும் உள்ள இரண்டு வசநங்களின் பொருளைக் கருதி *மஹிஷ்யா ஸஹ ஜநகபுவா* (ஜநகர் மகளான தன் மனைவியோடு) என்று இந்த ஒன்பதாம் சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது.

இன்று புநர்வஸூ நக்ஷத்திரம். இன்று தோன்றிய சந்த்ரன் நாளை புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தோடு சேரும் சேர்த்தியைப் பட்டாபிஷேகத்திற்கு உரிய ஸமயமாக க்ரஹஸஞ்சாரம் அறிந்த சோதிடர்கள் கூறுகின்றனர். ஆகையால் நாளைக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள். என் மனம் என்னை விரையவே செய்கின்றது. பகைவரைத் தபிக்கச் செய்பவனே! நாளை உன்னை இந்த இளவரச பட்டத்தில் அபிஷேகம் செய்கிறேன் (4-21,22) என்று தசரதன் ராமனிடம் கூறியதையும், *அம்மா! மக்களைக் காக்கும் பணியில் நான் தகப்பனாரால் ஏவப்பெற்றிருக்கிறேன். அவர் கட்டளைப்படி எனக்குப் பட்டாபிஷேகம் நாளை நடைபெறும்* (4-35) என்று கௌஸல்யையிடம் ராமன் கூறியதையும், *தசரத மன்னவன் நாளை நடை பெறவிருக்கும் பட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றி ராமனுக்குக் கட்டளையிட்டுப் புரோஹிதரான வசிஷ்ட முனிவரை அழைத்து இங்ஙனம் கூறினான்* (5-1) என்ற வாக்யத்தையும் *உன் தகப்பனான தசரதன் நாளைக் காலையில் உனக்கு - யயாதி நஹூஷனுக்குச் செய்ததுபோல் இளவரச பட்டாபிஷேகம் செய்யப்போகிறான்* (5-10) என்ற வஸிஷ்டர் ராமனைக் குறித்துக் கூறியதையும் கருதி 'ஸ்வ:பாவிநி அபிஷேகே' (நாளை நடக்கவிருக்கும் பட்டாபிஷேகத்தில்) என்று கூறப்பட்டது.

நாராயணம் உபாகமத் - (நாராயணனை வழிபட்டான்) (6-1) என்ற விடத்திலுள்ள நாராயண ஸப்தத்தையும், உபாகமத் என்றதையும் அவையே இவையென் நினைவுபடுத்துகைக்காக 'நாராயணம் உபஜகாம' என்று கூறப்பட்டது.

'புரோஹிதர் சென்றபிறகு ராமன் நீராடி மனத்தை அடக்கி' (6-1) என்றவிடத்தில் கூறப்பட்ட மனத்தை அடக்குதலை நினைத்து (மனவடக்கமாவது வேறிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் நாராயணனிடமே செலுத்தி பக்தி செய்தலேயாதலால்) 'பக்த்யா' என்றும், ஹவிஸ் (ஹோமம் செய்யப்படும் நெய்) வைத்திருக்கும் தொன்னையை விதிப்படி (முறைப்படி) மேற்புறத்தில் பிடித்துக் கொண்டு' (6-2) என்றவிடத்தில் விதிவத் என்றதனை நினைத்து *விதிவத்* என்றும், 'ஜ்வலிக்கின்ற நெருப்பில் மஹத்தான தேவதையைக் குறித்து நெய்யை ஹோமம் செய்தான்' (6-2) என்றதை நினைத்து 'மஹதே தைவதாய' என்றும் 'ஹோமம் செய்து மிச்சப்பட்ட அந்நெய்யைத் தனது நன்மையை விரும்பி (ப்ரஸாதமாக) உட்கொண்டு' (6-3) என்றதை நினைத்து 'ஆத்மந : ஸ்ரேய : இச்சந்' (தன் நன்மையை விரும்பியவனாய்) என்றும், 'தசரத மன்னனது மகன் விஷ்ணுவின் உயர்ந்த ஆலயத்தில் படுத்தான்' (6-4) என்றதை நினைத்து 'அஸ்ய ஆலயே ஸிஸ்யே' (இப்பெருமானுடைய ஆலயத்தில் படுத்தான்) என்றும், * நன்றாகப் பரப்பப்பட்ட தர்ப்பப் புற்பாயில் இருந்து நாராயணப் பெருமானை த்யாநம் செய்து கொண்டிருந்தான்* (6-3) என்றதனை நினைத்து 'தம் த்யாயந்' என்றும் இந்த ஒன்பதாம் ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்டது.

இங்ஙனம் நாராயணனை வழிபட்டதும் த்யாநித்ததும் அவனைக் குறித்து நெய்யால் ஹோமம் செய்ததும் - 'மதுகூதனைத் துதித்தான், தலையால் அவனை வணங்கினான்' (6-7) என்ற விடத்தில் கூறப்பட்ட துதி வணக்கங்களையும் தழுவி நிற்கிறது.

ஆதலால் இவ்வாறு தர்மத்தை நிலைநாட்ட அவதாரம் செய்தவனும் தர்மம் அறிந்தவர்களில் தலையானவனுமான ஸ்ரீராமசந்த்ரன் தன் நன்மையை விரும்பி நாராயணனையே வழிபட்டதனால் பிறராலும் அவனே வழிபடப்பட வேண்டுமென்று தேறியதாகின்றது. தர்மம் அறிந்தவர்களில் சிறந்தவனான ராமனால் நாராயணனே பரம்பொருள் என்று அறிந்து அர்ச்சிக்கப்பட்டபடியினால் தர்மம் அறிந்த பெரியோர்களின் அநுஷ்டானமென்னும் ப்ரமாணத்தினாலும் (அத்தாட்சியினாலும்) நாராயணனே பரம்பொருள் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டதாகிறது. ஆக - நம் போல்வாருக்கு தர்மம் அறிந்தவர்களின் அநுஷ்டானமே அத்தாட்சி என்று கூறியபடியால் விஷ்ணுவே எல்லோராலும் ஸேவிக்கத்தக்கவர் என்பது இந்த ப்ரமாணத்தினால் அறிவிக்கப்பட்டதாகிறது என்று கருத்து.

இனி ஸ்ரீராமசந்த்ரனுடைய மற்றோர் அநுஷ்டானத்தையும் காட்டுகின்ற வால்மீகி முனிவரால் காயத்ரீ மந்திரத்தின் பொருளாய் இருப்பதும் விஷ்ணுவுக்கே என்று ஸூசிக்கப்பட்டதாகிறபடியால் அதன் மூலமாகவும் விஷ்ணுவுக்குப் பரத்வம் ஸித்திக்கிறது என்கிறார் *த்யாயந் என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தினால்.

த்யாயந் ஸந்த்யாதி₄தே₃வம் ரகு₄பதிரஜபத் ஸம்யகே₃காக்₃ரசேதா :
 காயத்ரீம் துஷ்டுவே ச ப்ரணதநிஜஸிரா : வாஸுதே₃வம் ஸுரே₃யம் ।
 இத்த₂ம் வல்மீகஜந்மா முநிரிஹ கத₂யந் ஸ்பஷ்டமேவாபி₄ஷ்டே
 காயத்ரீவே₃யமா₃த்யம் மது₄ரிபு₃மகி₂லோபாஸிதம் தத்த்வமக்₃ர்யம் ॥

பதவுரை

ரகுபதி : = ரகுகுலபதியான ராமன், ஸந்த்யா அதிதேவம் = ஸந்த்யாவந்தனத்திற்கு உரிய தேவதையை, த்யாயந் = த்யாநம் செய்து கொண்டே, ஏக அக்ர சேதா : ஸந் = ஒரு பொருளையே இலக்காகக் கொண்ட மனத்தை உடையவனாய், காயத்ரீம் = காயத்ரீ மந்த்ரத்தை, அஜபத் = ஜபம் செய்தான். ப்ரணத நிஜஸிரா: ஸந் = மிகவும் வணங்கிய தனது தலையை உடையவனாய், ஸுர ஈ₃யம் = தேவர்களால் துதிக்கத்தக்க, வாஸுதேவம் = வாஸுதேவனான திருமாலை, துஷ்டுவே ச = துதிக்கவும் செய்தான். இதீத்தம் = என்று இவ்வாறாக, கதயந் = கூறுகிற, வல்மீக ஜந்மா முநி : = புற்றில் உதித்த (வால்மீகி) முனிவர், மதுபுரிபும் = மதுவென்னும் அஸுரனை அழித்த நாராயண பகவானை, காயத்ரீவே₃யம் = காயத்ரீ மந்திரத்தால் கூறப்படுவதும், ஆத்யம் = தனக்கு ஒரு காரணம் இல்லாததும், அல்லது உலகிற்கெல்லாம் காரணமானதும், அகில உபாஸிதம் = அனைவராலும் உபாஸநம் செய்யப்பட்டதுமான, அக்ர்யம் தத்த்வம் = மிக உயர்ந்த தத்வமாக (பரம்பொருளாக), ஸ்பஷ்டம் ஏவ = விளக்கமாகவே, அபி-சஷ்டே = கூறுகிறார். மதுரிபுவான நாரயணனே காயத்ரீ மந்த்ரத்தால் கூறப்படுகின்ற பரதத்வமென்று முனிவர் விளக்கமாகவே குறிப்பிடுகிறார் என்றபடி.

விசேஷவுரை

ஒவ்வொரு நாளும் எல்லா ப்ராஹ்மணர்களாலும் ஸந்த்யாவந்தனங்களில் ஜபிக்கப்படுகிற காயத்ரீ மந்த்ரத்திற்கு உள்ளீடான தேவதை பரப்ரஹ்மமே என்பது அனைவரும் இசைந்த விஷயமாகும். *ஸூர்ய மண்டலத்திலுள்ள ப்ரஸித்தமான பரப்ரஹ்மம் காயத்ரீ மந்த்ரத்திற்கு உள்ளீடான பெரிய தேவதையாகும். அந்த நித்யமான தேவதை எதனால் அறிவிக்கப்பட்டதோ, அந்த காயத்ரீ ச்சந்தஸ்ஸானது (இருபத்துமூன்று எழுத்துக்களைக் கொண்டதனால்) ணிச்ருத்து எனப்படும்* என்றிது முதலிய - காயத்ரியின் தேவதையைக் கூறுகின்ற - விச்வாமித்ரர் முதலியோரின் வசநங்களாலும், காயத்ரிக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவிக்கும் தன்மை குறிப்பாலன்றி நேராகச் சொல்லாலே சொல்லப்பட்டது. இங்ஙனம் பரப்ரஹ்மத்தை அறிவிக்குமதாக நிர்யிக்கப்பட்ட காயத்ரீ மந்த்ரத்திற்கு ஏதாவது ஒரு ப்ரமாணத்தில் ஒரு தேவதையை அறிவிக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டதாகில், அந்தத் தேவதையே பரப்ரஹ்மமென்று சுற்றி வளைத்துச் சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். பரப்ரஹ்மம் தவிர வேறொருவர்க்கும் காயத்ரியினால் அறிவிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்ட வ்யக்திக்குப் (நபருக்கு)

பரப்ரஹ்மமாந்தன்மை அவசியமாக இருக்கவேண்டுதலால் என்க. ஆகையால் ஸ்ரீராமாயணம் அயோத்யா காண்டத்தில் நாராயண பகவானுக்கு காயத்ரியினால் அறிவிக்கப்படும் தன்மை கூறியது அப்பிரானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவிக்கின்றது என்று இங்கு அறியத்தக்கது.

அவ்வாறேயன்றோ ஸ்ரீராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் ஆறாம் ஸர்கத்தில் - 'பூர்வாம் ஸந்த்யாமுபாஸீந : ஜஜாப யதமாநஸ:| துஷ்டாவ ப்ரணத : சைவ ஸிரஸா மதுஸூதநம் || (ஸ்ரீராமன் காலையில் செய்யத்தக்க ஸந்த்யாவந்தனத்திற்குரிய தேவதையை த்யாநம் செய்து கொண்டே மனத்தையடக்கி காயத்ரீ மந்த்ரத்தை ஜபித்தான். தலையினால் வணங்கியவனாய் மதுஸூதநனைத் துதித்தான் = உபஸ்தாநம் செய்தான் (6)* என்னும் இந்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீராமசந்த்ரன் ஸந்த்யாவந்தனத்திற்குரிய ஏதோவொரு தேவதையை த்யாநித்துக்கொண்டு காயத்ரீ ஜபம் செய்ததும் அந்த ஜபத்திற்குப் பிறகு மதுஸூதநனைத் துதித்ததும் அவனை வணங்கியதும் கூறப்படுகிறது. பொதுவாக உலகில் எந்த மந்த்ரமானாலும் ஜபிக்கப்படும்போது ஜபகாலத்தில் ஜபிக்கப்படும் மந்த்ரத்திற்கு உள்ளீடான தேவதையின் த்யாநமும் ஜபம் முடிந்த பிறகு அந்த தேவதையின் ஸ்தோத்ரமும் (உபஸ்தாநமும்) பெரியோர்களின் தொன்றுதொட்ட அநுஷ்டானத்தாலும் ஸாஸ்த்ரங்களாலும் அறியப்பட்டதாகும். இந்த நியமத்தை ஒட்டியே காயத்ரீ ஜபகாலத்திலும் காயத்ரியின் உள்ளீடான தேவதையின் த்யாநமும் ஜபமுடிவில் அந்த தேவதையின் ஸ்தோத்ரமும் செய்தல் தகும். ஸ்ரீராமசந்த்ரன் காலையில் ஸந்த்யாவந்தன ஸமயத்தில் காயத்ரீ ஜபம் செய்யும் போது அதன் உள்ளீடான தேவதையை த்யாநம் செய்தமையும் அதன்பின்பு அத்தேவதையை ஸ்தோத்ரம் செய்தமையும் 'ஸந்த்யாம் உபாஸீந:' என்றும் 'துஷ்டாவ ப்ரணத:' என்றும் முறையே முனிவரால் கூறப்பட்டன. அங்கு ஸ்தோத்ர (உபஸ்தாந) ஸமயத்தில் மதுஸூதநனாகிய நாராயண பகவானையே உபஸ்தாநம் செய்தமை 'துஷ்டாவ மதுஸூதநம்' என்பதனால் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டது. 'ஸந்த்யாம் உபாஸீந' என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருந்தாலும் மேலே 'மதுஸூதநம்' என்று குறிப்பிட்ட ஒரு தேவதையைக் கூறும் பதத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதனால் *ஸந்த்யா* என்னும் சொல்லும் அத்தேவதையைக் கூறுவதிலேயே முடிவடைகிறபடியினால் த்யாநம் செய்வதும் அம்மதுஸூதநனுக்கு காயத்ரீ மந்த்ரத்தின் உள்ளீடான பொருளாந்தன்மை இல்லாமற் போனால் பொருந்தாததாய்க் கொண்டு அப்பிரானுக்கு காயத்ரியின் பொருளாய் இருக்கும் தன்மையைக் குறிப்பாகக் காட்டுகிறது. ஆக விஷ்ணுவிடம் காயத்ரியின் உள்ளீடான தன்மையைக் கூறும் வாயிலாக முனிவரால் விஷ்ணுவுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வமே கூறப்பட்டதாயிற்று.

இந்த இரண்டு சுலோகங்களினால் கூறப்பட்ட பரத்வம், ஸேவிக்கப்படும் தன்மை முதலியவை தர்மம் அறிந்தவர்களின் அநுஷ்டானத்தினாலும் தேறுகின்றன என்பதைக் கூறி முடிக்கிறார் 'இத்தம்' என்ற ஸ்லோகத்தினால்.

இத்த₂ம் லோகே₃த்ர மாயாத்₄ருதநரவபுஷம் த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபநார்த்தே₂
ஸாக்ஷாந் மூர்த்தஞ்ச த₄ர்மம் ரகு₄குலதிலகம் மாத₄வைகாந்தப₄க்தம் ।
வ்யாசக்ஷாணோ முநீந்த்₃ர : ஸ்பு₂டயதி ஸுதி₄யாம் ஸ்ரீபதிம் ஸேவநீயம்
ஸித்₃த₄ம் த₄ர்மப்ரமாணே முநிபரிக₃ணிதேஷ்வாதி₃மே ஸர்வமாந்யே ॥

பதவுரை

இத்தம் = கீழிரண்டு சுலோகங்களில் கூறியபடி, அத்ர லோகே = இந்த மனிதவுலகில், தர்ம ஸம்ஸ்தாபந அர்த்தே = தர்மத்தை நிலைநாட்டுதலாகிய பயனுக்காக, மாயா த்ருத நரவபுஷம் = தனது ஸங்கல்பத்தால் தாங்கப்பெற்ற மனிதவுடலை உடையவனும், ஸாக்ஷாத் மூர்த்தம் ச தர்மம் = நேராக உருக்கொண்ட தர்மமானவனும், ரகுகுலதிலகம் = ரகுவின் குலத்திற்குத் திலகம் போன்றவனுமான ராமனை, மாதவ ஏகாந்த பக்தம் = திருவின் மணாளன் ஒருவனிடமே பக்தியை உடையவனாக, வ்யாசக்ஷாண : = சொல்லுகிற, முநீந்த்ர : = வால்மீகியாகிய முனிவர் பெருமான், ஸ்ரீபதிம் = திருவின் மணாளனாகிய விஷ்ணுவை, முநிபரிகணிதேஷு = ஆபஸ்தம்ப முனிவரால் எண்ணப்பட்டவற்றில், ஆதிமே = முதலானதும், ஸர்வ மாந்யே = அனைவராலும் மதிக்கத்தக்கதும், தர்ம ப்ரமாணே = தர்ம விஷயத்தில் அத்தாட்சியுமான ஸிஷ்டாசாரத்தில், ஸித்தம் = தேறின, ஸுதியாம் ஸேவநீயம் நல்ல அறிவை உடையோர்க்கு வணங்கத்தக்கவனாக, ஸ்புடயதி = ஸ்பஷ்டமாக்குகிறார்.

விசேஷவுரை

தர்ம ஸம்ஸ்தாபநமாவது தாய் தந்தையர்களின் சொல்லைக் கேட்டல் முதலிய பொதுவான தர்மத்தையும், தஞ்சம் புகுந்தாரைக் காத்தல் முதலான விசேஷ தர்மத்தையும் நிலைநாட்டுதலாகும். இதனால் நல்லோரைக் காப்பதற்காகவும் தீயோரை அழிப்பதற்காகவும் தர்மத்தை நன்கு நிலைநாட்டுவதற்காகவும் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நான் பிறக்கிறேன்' (4-8) என்ற பகவத்கீதா வசநம் நினைவூட்டப்படுகிறது. மாயாத்ருத நரவபுஷம் - *மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்* (யாஸ்க நிருக்தம் - தர்மவர்க்கம் 22) மாயா, வயுநம் என்ற சொற்கள் ஜ்ஞாநத்தைக் குறிப்பன - என்று மாயா ஸப்தம் ஜ்ஞாநத்தைக் கூறுமதாகப் படிக்கப்பட்டுள்ளதனால், ஜ்ஞாநத்தில் ஒரு வகையான ஸங்கல்பமே இங்கு மாயா என்ற சொல்லால் கருதப்பட்டது. அத்தகைய ஸங்கல்பத்தாலே மனிதவுடலோடு ஒத்ததாக மாற்றப்பட்ட (தனது) திவ்யமான திருமேனியை உடையவன் என்று பொருள். தனது ஸங்கல்பம் ஒன்றுக்கே வசப்பட்டதாய் நல்வினை தீவினைகட்கு வசப்படாததான மனித உடலைக் கொண்டவன் என்பது தேர்ந்த கருத்து. இதனால் *எனக்கே உரியதான அப்ராக்ருத திருமேனியை மேற்கொண்டு எனது மாயையினால் (ஸங்கல்பத்தினால்) பிறக்கிறேன்* கீதை (4-6) என்ற ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருள் குறிப்பாகக் காட்டப்பட்டது. ஸாக்ஷாத் மூர்த்தம் ச தர்மம் - *ஸ்ரீராமபிரான் உருவம் கொண்ட தர்மமாவான்*

(ஸ்ரீராமாயணம் ஆர. 37-13) என்று கூறியபடி உடலோடு கூடிய தர்ம ஸ்வரூபனானவன் என்று பொருள். *க்ருஷ்ணனை நித்யமான தர்மமாக அந்தணர்கள் கூறுகிறார்கள்* (பாரதம் - வன 48-26) என்பதுபோல, உலகத்திலுள்ள செல்வம் மக்கள் மழை மாடு முதலிய பயனல்லாத - வேதத்தில் கூறிய ஸ்வர்க்கம் கைவல்யம் மோகூழ் முதலான எல்லாப் பயனுக்கும் கருவியாகையாலே தர்ம பதத்தினால் கூறப்படுகின்ற பரப்ரஹ்மமே ராமபிரானாக அவதரித்துள்ளது என்று கருத்து. இவ்வடை மொழிகள் இரண்டினால் - ஸாக்ஷாத் தர்மஸ்வரூபனாகவும் உபதேச அநுஷ்டானங்களின் மூலம் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக அவதாரம் செய்தவனாக இருப்பதனால், *உனக்கு வைதிக கர்மத்திலோ, வேதத்தில் காணாதவையாய்ப் பெரியோர்களின் ஆசாரத்தில் உள்ள வஸந்தோத்ஸவம் முதலியவற்றிலோ ஸந்தேஹம் உண்டானால், அவ்விரண்டிலும் ஆராய்ச்சி செய்ய வல்லவர்களும் வேத ஸாஸ்த்ரங்களில் ப்ரீதி உடையவர்களும் லௌகிக கார்யங்களில் வல்லவர்களும் கோபம் உலோபித்தனம் முதலிய கெட்ட குணங்கள் இல்லாதவர்களும் தர்மத்தில் ஆசை உடையவர்களுமான வேதமோதிய ப்ராஹ்மணர்கள் முற்கூறிய இரண்டினுள் எப்படி இருக்கிறார்களோ அப்படியே நீயும் இருக்கக்கடவாய்* (தைத். ஸீக்ஷா 11) என்று கூறியபடியே ஸ்ரீராமசந்த்ரனுடைய அநுஷ்டானத்தில் தேறிய செயல்களே வைதிக தர்மத்தில் ஊன்றிய அனைவராலும் பின்பற்றத்தக்கன என்பது நன்கு அறியப்பட்டதாகிறது. ரகுசுலதிலகம் - ரகு மஹாராஜாவின் குலத்தில் உதித்தவர்கள் தர்மத்தையே முக்யமாகக் கொண்டவர்கள் ஆகையால் அக்குலத்தில் உதித்த ஸ்ரீராமபிரானால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட செயல் மிகவும் நம்பத்தகுந்தது என்று கருத்து. முநிபரிகணிதேஷு ஆதிமே தர்ம ப்ரமாணே - ஆபஸ்தம்ப முனிவர் *தர்மம் அறிந்தவர்களின் அநுஷ்டானமே (நமக்கு) அத்தாட்சியாகும், வேதங்களும் அங்ஙனமே* (ஆபஸ்தம்ப தர்ம ஸூத்ரம் 1-1) என்று தர்மத்தில் அத்தாட்சியாக உள்ளவற்றை எண்ணும்போது தர்மமறிந்தவர்களின் அநுஷ்டானத்தையே முதன்முதலாகக் குறிப்பிட்டு, பின்பு வேதங்களைக் குறிப்பிட்டார். இங்ஙனம் குறிப்பிடுகின்ற அம்முனிவர் - வேதப்பொருளை இன்னது என்று நிச்சயிக்க வல்லமையில்லாத நம் போல்வார்க்கு மநு முதலான தர்மமறிந்த பெரியோர்களின் அநுஷ்டானமே தர்மத்தை நிச்சயிப்பதில் தஞ்சமென்று கருதுவதாகத் தெரிகிறது. இல்லையேல் வேதங்களையே முதன்முதலாக அவர் குறிப்பிட்டிருப்பர் அல்லவா? ஸர்வமாயே - முற்காட்டிய தைத்திரீய ஸ்ருதியாலும் மற்றுமுள்ள ஸ்ம்ருதிகளாலும் பின்பற்றத்தக்கதென்று உபதேசிக்கப்படுகிறதன்றோ? ஸ்புடயதி - ஸிஷ்டாநுஷ்டானத்தாலும் திருமாலின் மணவாளனான விஷ்ணுவே நல்லோர்களால் வணங்கத்தக்கவன் என்று தேறியதாக வால்மீகி முனிவர் ஸ்பஷ்டமாக்குகிறார் என்று கருத்து. தாய்தந்தையர்களின் சொல்லைக் கேட்டல் முதலிய ஸாதாரண தர்மங்களிலும் ஸரணம் புகுந்தவர்களைக் காத்தல் முதலிய சிறந்த தர்மங்களிலும் ஊற்றமுள்ளவனும் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகவே அவதாரம் செய்தவனும் தனது அநுஷ்டானத்தால் தர்மத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டிய விதத்தை வெளிப்படுத்த விருப்பம் உள்ளவனும் தர்மத்தையே முக்யமாகக் கருதும் ரகுசுலத்தில் உதித்தவனுமான ஸ்ரீராமசந்த்ரனுக்கு பகவானான

நாராயணனிடத்திலேயே நிறைந்த பக்தி உள்ளதாகத் தெரிவதனால், மற்ற எல்லோராலும் அப்பெருமானே ஸேவிக்கத்தக்கவன் என்பது முடிந்ததென்று கருத்து. இவ்வாறாக அயோத்யா காண்டத்திலுள்ள காரணங்களைக் கூறி, இனி ஆரண்ய காண்டத்தில் உள்ள காரணங்களைக் கூறுகிறார் - *க்ருத்ராதிஸாய* என்று ஆரம்பிக்கும் ஸ்லோகத்தினால்.

ஸ்லோகம் -12

க்ருத்ராதிஸாய லோகாநதிஸுதபுநராவர்த்தினோ ராகவாத்மா
 ஸார்ங்கீத்யாரண்யகாண்டே முநிரநுகதயந் மோகூதத்வம் முராரே : |
 பசேஷ வ்யாப்யஸ்ய ஸத்த்வம் கமயதி நியதம் வ்யாபகஸ்யாபி ஸத்தாம்
 இத்யேதந்நயாயத: ஸம் ஸ்புடயதி பரமம் ப்ரஹ்ம நாராயணம் தம் ||

பதவுரை

ராகவாத்மா = ரகுலராமனுருவம் கொண்ட, ஸார்ங்கீ = ஸார்ங்க வில் ஏந்தும் விஷ்ணு, க்ருத்ர அதீஸாய = கமுகரசனான ஜடாவுக்கு, அபுநராவர்த்திந: லோகாந= முக்தி பெற்றவன் மறுபடியும் திரும்பி வருதலில்லை' (ச்சாந்தோக்யம் 8-15-1) என்பது முதலியவற்றால் கூறப்பட்டபடி திரும்பி வருதல் இல்லாத - பரமபதம் பரந்தாமம் என்றிது முதலான சொற்களால் குறிக்கப்பட்ட - வைகுண்டமென்னும் லோகங்களை, அதிஸத் = கொடுத்தார், இதி என்றிவ்வாறாக, முராரே: = முராஸுரனைத் தொலைத்த விஷ்ணுவுக்கு மோகூதத்வம் = முக்தி அளிக்கும் தன்மையை, ஆரண்ய காண்டே = ஆரண்ய காண்டத்தில், அநுகதயந் = சொல்லுகிற, முநி: = வால்மீகி முனிவர், பசேஷ = பொருளின் ஸந்தேஹம் உள்ள இடத்தில், வ்யாப்யஸ்ய ஸத்த்வம்= அப்பொருளோடு இன்றியமையாத ஹேதுவின் (காரணத்தின்) உண்மையானது, வ்யாபகஸ்ய ஸத்தாம் = ஹேது இருக்குமிடத்தில் இருந்தே தீரவேண்டிய பொருளின் உண்மையை, நியதம் ஜ்ஞாபயதி = நிச்சயமாக அறிவிக்கின்றது, இதி ஏதத் ந்யாயத: = என்கிற இந்த தர்க்க நூல் சட்டத்தின்படி, தம் நாராயணம் = ப்ரஸித்தனான நாராயணனை, பரம்ப்ரஹ்ம = பரப்ரஹ்மமாக, ஸ்புடயதி = வெளிப்படுத்தினார்.

ஓரிடத்தில் நிச்சயிக்க வேண்டிய பொருளை விட்டுப் பிரியாததொரு தர்மத்தில் உண்மையை அறிதல் என்பது அந்தத் தர்மம் உள்ள இடத்தில் இருந்தே தீர வேண்டிய பொருளின் உண்மை அறிதலை உண்டாக்கும் என்னும் நூல் வழக்கின்படி, பரப்ரஹ்மத்வத்தை விட்டுப் பிரியாத தர்மமாகிய முக்தி அளிக்கும் தன்மை விஷ்ணுவினிடம் கூறப்படுவதனால், அவ்விஷ்ணுவுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வம் சொல்லப்பட்டதாகவே ஆகும் என்பது கருத்து.

விசேஷவுரை

இந்தப் பரமாத்மா எவனை அருள் செய்யத் தக்கவனாகத் தேர்ந்தெடுக்கிறானோ அவனால் மட்டுமே இவன் அடையத் தக்கவனாகிறான் ((முண்டகோ 3-2-3),

ஆநந்தமயனான இப்பரமாத்மா தான் ஸம்ஸாரநந்தத்தையும் மோகூடநந்தத்தையும் அடைவிக்கிறான் (தைத். ஆந. 2-7), 'பிறவிக்கடலுக்கு அக்கரையான மோகூடத்தை அடைவிக்கும் அணையாகிறான் இப்பரமாத்மா' (முண்டகோ 2-2-5), 'மோகூடத்திற்கு முக்யமான அணையானவன்' (ஸ்வேதா 6-19) என்றிவை முதலிய ஸ்ருதிகளாலும் மற்றுமுள்ள ஸ்ருதிகளாலும் மோகூடமளிக்கும் தன்மை பரப்ரஹ்மத்தினிடமே உள்ளதாக நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது. வ்யாஸ பகவானாலும் 'ப்பலம் அத:உபபத்தே:' (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-2-37) இம்மையும் மறுமையுமான பயனெல்லாம் இப்பரமபுருஷனால் உண்டாகின்றன. எல்லாம் அறியும் தன்மை, எல்லாம் செய்ய வல்லமை முதலிய குணங்களைக் கொண்ட அப்பரமபுருஷனுக்கே பயனளிக்கும் தன்மை பொருந்துமாகையால் - என்று எல்லாப் பயனையும் அளிக்கும் தன்மையை நிலைநாட்டும் வாயிலாக மோகூடமாகிய பலனைத் தரும் பான்மை பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரியதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பரப்ரஹ்மம் ஒழிந்த மற்றொரு பொருளில் இல்லாமையால் பரப்ரஹ்மத்வத்தை விட்டுப் பிரியாத மோகூடமளிக்கும் தன்மையானது ஸ்ரீமத் ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்த விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லப்பட்டதாய்க் கொண்டு அப்பிரானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவிக்கின்றது. ஓரிடத்தில் ஒரு பொருளை விட்டுப் பிரியாத தர்மமொன்று இருந்தால் அது தானிருந்த இடத்தில் இருந்தே தீரவேண்டிய அப்பொருளின் இருத்தலை அறிவிக்கும் என்பது அநுபவத்தில் கண்டதொன்றதாகையால் என்க. (மலையில் நெருப்பை விட்டுப் பிரியாத புகை இருந்தால் அது தானிருந்தவிடத்தில் இருந்தே தீர வேண்டிய நெருப்பின் இருத்தலை அறிவிக்கின்றமை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்க)

அவ்வாரண்ய காண்டத்தில் ராவணன் ஸீதையைக் கவர்ந்த பிறகு அவளைத் தேடிச் சென்று கொண்டிருக்கும்போது ஜடாயுவின் வாயிலாக ஸீதை அபஹரிக்கப்பட்ட விஷயத்தை அறியலுற்ற ஸ்ரீராமசந்த்ரன் * இப்பறவை அரசனான ஜடாயு எனக்காக உயிர் துறந்தான்* (68-23) என்று மோகூடம் அளிப்பதற்கு வேண்டிய பக்தி முதலான உபாயங்கள் ஜடாயுவினிடம் இல்லாமல் இருப்பினும் தனக்காக உயிர்விட்டதையே மோகூடம் அளிப்பதற்குப் போதிய உபாயமாக நினைத்து

***யா கதிர் யஜ்ஞஸீலாநாம் ஆஹிதாக்நே: ச யா கதி : |
அபராவர்த்திநாம் யா ச யா ச பூமிப்ரதாயிநாம் ||**

**மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாத: கச்ச லோகாந் அநுத்தமாந் |
க்ருத்ரராஜ மஹாஸத்த்வ ஸம்ஸ்க்ருத: ச மயா வ்ரஜ || ***

(ஆரண்ய 68 -29,30) என்றிவை முதலியவற்றால், முக்தி பெற்றவன் அடையத் தக்கதாய்த் திரும்பி வருதல் இல்லாத லோகத்தை ஜடாயுவுக்குக் கொடுத்தான் என்று கூறப்பட்டது. இவ்விடத்தில், யஜ்ஞஸீலாநாம் யா கதி : ஆஹிதாக்நே : யா கதி : பூமிப்ரதாயிநாம் யாச கதி: தா:, மயா ஸமநுஜ்ஞாத: கச்ச' = யாகங்களை அநுஷ்டிப்பதில் ஊன்றியவர்களுக்கு அடையத்தக்க உலகம் யாதோ - ஆஹிதாக்கிற்கு (கார்ஹபத்யம்,

ஆஹவநீயம், தசுவிணாக்நி என்னும் மூன்று அக்நிகளை மூன்று குண்டங்களில் ப்ரதிஷ்டை செய்து அணையாமல் காத்து அவற்றில் நித்யாக்நிஹோத்ரம் செய்யுமவனுக்கு) அடையத்தக்க உலகம் யாதோ - பூமிதானம் செய்யுமவர்களுக்கு அடையத்தக்க உலகம் யாதோ அவ்வுலகங்களையும் என்னால் கட்டளையிடப் பெற்றவனாய்க் கொண்டு நடுவில் அப்ரதானமாக அடையக்கடவாய். *மயா ஸம்ஸ்க்ருதஸ்ஸந் அபராவர்த்திநாம் யாகதி : தாந் அநுத்தமாந் லோகாந் வ்ரஜ' = என்னால் தஹநம் செய்யப்பெற்றவனாய்க் கொண்டு முக்தி பெற்றவன் மறுபடியும் திரும்பி வருதலில்லை* (ச்சாந்தோ 8-15-1) என்று சொல்லப்பட்டதாய் முக்தி பெற்றவர்களுக்கு அடையத்தக்க உலகம் யாதோ, 'த்யௌ: என்ற இந்த அப்ராக்ருதமான ஸ்தாநத்தின்மேல் ஜ்யோதி: எனப்பட்ட யாவனொரு பரமாத்மா விளங்குகிறானோ' (ச்சாந்தோ 3-13-7) என்றிது முதலிய ஸ்ருதிகளால் கூறப்பட்டுப் பலவகையாகப் பிரிவுண்டு வைகுண்டமென்று பெயர் பெற்ற மிகவுயர்ந்த அந்த லோகங்களைப் பின்பு அடையக்கடவாய் என்று பொருள் கொண்டால், கருதிய பொருள் கிடைப்பதற்காக - நடுவில் படிக்கப்பட்ட *அபராவர்த்திநாம் யா ச* என்பது கடைசியில் சேர்க்கப்பட்டதாகையால் குற்றமேதுமில்லை. (சொற்கள் படிக்கப்பட்ட முறையில் கருதிய பொருள் கிடைக்காவிட்டால், பொருளுக்கேற்பச் சொற்களை மாற்றியமைத்துப் பொருள்கொள்ளுதல் உற்றதேயன்றோ?)

அல்லது 'யஜ்ஞஸீலாநாம் யா கதி:' - யாகம் அநுஷ்டிக்கும் இயல்பை உடைய இல்லறத்தோர்க்கு அடையத்தக்க உலகம் யாதோ. 'ஆஹிதாக்நே: யா கதி:' = தன்னைச் சுற்றி அக்நியை ஸ்தாபித்து அப்பஞ்சாக்நிமத்யத்தில் இருந்து தவம் செய்வதில் ஊன்றிய வாநப்ரஸ்தர்களுக்கு அடையத்தக்க உலகம் யாதோ. 'அபராவர்த்திநாம் யா கதி:' = 'வனம் செல்லக்கடவன், பிறகு மறுபடியும் திரும்பி வாராதிருக்கக்கடவன்' (?) என்று சொல்லப்பட்ட - துறவிகளுக்கு அடையத்தக்க உலகம் யாதோ. 'பூமிப்ரதாயிநாம் யா கதி:' = பூமியில் அநுபவிக்கத்தக்க ஸுகத்தை விட்ட நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கு (=ஆயுள் முழுவதும் ப்ரஹ்மசர்ய விரதம் பூண்டவர்களுக்கு) அடையத்தக்க உலகம் யாதோ - 'தா : மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாத : கச்ச' = அவ்வுலகங்களை என்னால் கட்டளையிடப்பட்ட நீ செல்லக்கடவாய். *மயா ஸம்ஸ்க்ருதஸ் ஸந் அநுத்தமாந் லோகாந் வ்ரஜ* = (முற்கூறிய உலகங்களின் வழியாக) என்னால் தஹநம் செய்யப்பட்டவனாய்க் கொண்டு *த்யௌ:* என்ற அப்ராக்ருத ஸ்தாநத்தின் மேல் (=அப்ராக்ரு ஸ்தாநத்தில்) வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியான தேவமநுஷ்யாதிகளுக்கும் ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியான மஹாதாதிகளுக்கும் வெளிப்பட்டவையாய்த் தம்மைக் காட்டிலும் உயர்ந்த உலகம் ஒன்றில்லாதவையாய் மிகவும் உயர்ந்த லோகங்களில் ஜ்யோதி: எனப்பட்ட பரமாத்மா யாவனொருவன் விளங்குகிறானோ* (ச்சாந்தோ 3-13-7) என்றிது முதலான ஸ்ருதிகளில் ப்ரஸித்தங்களாய் முக்தி பெற்றவர்களால் அடையத்தக்கவையாய் வைகுண்டமென்று பெயரைப் பெற்ற லோகங்களை அடையக்கடவாய் - என்று பொருள் கொண்டால், சொற்களை மாற்றுதல் முதலிய எக்குற்றத்திற்கும் இடமில்லை.

இங்கு முதற் பக்ஷத்தில் திரும்பிவராதவர்களுடையவையாகச் சொல்லப் படுவதனால், அவ்வுலகங்கள் முக்தி பெற்றவர் அடையத்தக்க வைகுண்டம் என்னும் பெயர் பெற்ற உலகங்களேயாகும். இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் தமக்கு மேற்பட்ட உலகம் ஒன்று இல்லாததாகக் கூறப்படுவதனால் அவ்வுலகங்கள் வைகுண்டமென்று பெயரையுடைய - முக்தி பெற்றவர் அடையத்தக்க உலகங்களேயாம். அப்படிப்பட்ட உலகங்கள் ஸ்ரீராமசந்த்ரனால் கழுமுகரசனான ஜடாயுவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன வாகையால் மோக்ஷமளிக்கும் தன்மையே இங்குக் கூறப்பட்ட விஷயமாகும்.

மோக்ஷமளித்தலோவென்றால் பரப்ரஹ்மமொன்றுக்கே உரிய தன்மையாகும். பரப்ரஹ்மத்வத்தை விட்டுப் பிரியாத அத்தகைய மோக்ஷம் அளிக்கும் தன்மை இங்கு ஸ்ரீராமனாக அவதரித்த விஷ்ணுவினிடம் கூறப்படுவதனால் அதன் வாயிலாக - அத்தன்மை உள்ளவிடத்தில் இருந்தே தீரவேண்டிய பரப்ரஹ்மத்வத்தை விஷ்ணுவினிடம் உள்ளதாகச் சொல்லுவதே வால்மீகி முனிவரால் கருதப்பட்டது. ஆகையால் கூறியது அனைத்தும் தூயதேயாம்.

மேலும் அக்காண்டத்திலேயே வேறு சில காரணங்களையும் தொகுத்துக் கூறுகிறார் - 'கிஞ்ச' என்ற ஸ்லோகத்தினால்.

ஸ்லோகம் - 13

கிஞ்சாபீதிப்ரதாநாத் ஸரணமுபகதேப்ய : ஸரண்யஸ்வபாவாத்
ஸம்ஹாரே ஸ்ருஷ்டிகர்மண்யபி கில ஸகநாத் மூர்த்ததர்மத்வகீர்த்தே :
தேஜஸ் தத்த்யப்ரமேயம் ஜநகதநுபவா யஸ்ய ஸேத்யுக்திரீதே :
ஸக்தேஸ் ஸூர்யாதிரோதே ஸுகதிவிதரணே சாவதத் ப்ரஹ்ம ராமம் ||

பதவுரை

கிஞ்ச = மேலும், சரணம் உபகதேப்ய: = தன்னை ஸரணம் அடைந்த முனிவர்களுக்கு, அபீதிநாத் = அபயமளித்தலாலும், சரண்ய ஸ்வபாவாத் = ஸரணமடையத் தக்க தன்மையினாலும் ஸம்ஹாரே ஸ்ருஷ்டிகர்மணி அபி = அழித்தலிலும் படைத்தல் என்ற தொழிலிலும், ஸகநாத் = ஸக்தி உள்ளமையினாலும், மூர்த்த தர்மத்வ கீர்த்தே: = வடிவு கொண்ட தர்மமாந்தன்மை சொல்லப்படுவதினாலும், ஸா ஜநக தநுபவா=அந்த ஜநகன் மகள், யஸ்ய = எவனுடையவளோ, தத் தேஜ: = அவனாகிய தேஜஸ்ஸானது, அப்ரமேயம் ஹி = அளவிட முடியாததன்றோ? இதி உக்திரீதே: = என்று கூறும் முறைமையினாலும், ஸூர்யாதி ரோதே = ஸூர்யன் முதலானவற்றைத் தடுப்பதிலும், ஸுகதி விதரணே ச = நற்கதி அளித்தலிலும், ஸக்தே : = ஆற்றல் உள்ளமையினாலும், ராமம் = ஸ்ரீராமனை, ப்ரஹ்ம = பரப்ரஹ்மமாக அவதத் = (முனிவர்) கூறினர்.

விசேஷவுரை

‘எல்லோரும் ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸால் அடையப்பட்டவர்கள். முதிர்ந்த அஷ்டாங்கயோகம் உடைவர்கள். அந்த யோகம் ஒன்றிலேயே ஊன்றிய மனம் பெற்றவர்கள்’ (6) என்று கூறப்பட்ட தத்வஜ்ஞாநிகளாய், ‘ஆகையால் எங்களைக் காத்தற்காக, ஸரணமடையத்தக்க உன்னை ஸரணமடைந்தோம்’ (19) என்று ஸரணம் புகுந்த முனிவர்களுக்கு, ‘தர்மத்தில் அசைவற்ற மனம் படைத்த அவ்விராமன் தபோதநர்க்கு அபயமளித்து’ (26) என்று ஆறாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமபிரான் செய்த அபயதாநமும், முனிவர்கள் கூறிய ஸரணமடையத்தக்க தன்மையும் அப்பிரானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவிக்கின்றன.

‘பெரும்புகழ் படைத்தவனும் ஆண்புலியுமான அவ்விராமபிரான் தனது பராக்கரமத்தால் உலகங்களை அழித்து மறுபடியும் படைக்க வல்லவன்’ (26) என்று முப்பத்தோராவது ஸர்க்கத்தில் அகம்பனனின் வார்த்தை மூலமாகக் கூறப்பட்டதும், *ஜந்மாதி அஸ்ய யத : (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-1-2) - இவ்வுலகினுடைய படைப்பு காப்பு அழிவு ஆகியவை எதனால் உண்டாகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம் - என்று ஸூத்ரம் செய்த வ்யாஸ பகவானால் பணிக்கப்பட்டதுமாகிய படைப்பு அழிப்புக்களில் வல்லமையானது ஸ்ரீராமபிரான் பரப்ரஹ்மமாகாவிடில் பொருந்தாதாகையால் அது அப்பெருமானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தைத் தெரிவிக்கின்றது.

‘ஸ்ரீராமன் வடிவெடுத்த தர்மமாவான்’ (13) என்று முப்பத்தேழாம் ஸர்க்கத்தில் மாரீசனது பேச்சினால் ஸ்ரீராமனது தர்மமே வடிவெடுத்த தன்மை கூறியது, யாகாதி நற்கர்மங்கள் எல்லாவற்றாலும் ஆராதிக்கப்படும் தன்மையிலாவது இவ்வுலகப் பயன் அன்றி மறுமைப் பயனாகிய மோகூத்திற்கு உபாயமாகையால் தர்மமாம் தன்மையிலாவது முடிவடைவதாய்க் கொண்டு பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய தன்மையாகையாலும், *அந்த ஜநகராஜன் மகள் எவனைச் சேர்ந்தவளோ அவனாகிய தேஜஸ்ஸு அளவிடற்கு அரியது* (18) என்று அந்த மாரீசனது வார்த்தையாலேயே கூறப்பட்டதான எல்லையில்லாத ஒளியாகும் தன்மையானது ‘த்யெள: என்ற அப்ராக்ருத ஸ்தாநத்தின் மேல் எந்த ஜ்யோதிஸ்ஸு விளங்குகிறதோ* (ச்சாந்தோ 3-13-7) என்றிது முதலிய இடங்களில் பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வபாவமாக ஸ்பஷ்டமாக கோஷிக்கப்படுகையாலும் அவ்விரண்டும் ராமனுருவம் கொண்ட விஷ்ணுவுக்குப் பரமாத்மத்வத்தை உணர்த்துகின்றன.

‘இம்மூவுலகிலும் க்ரஹங்களை ஸஞ்சரிக்க வொட்டாமல் தடுப்பேன், சந்த்ரனை மறைப்பேன், நெருப்பையும் காற்றையும் அழிப்பேன், ஸூர்யனொளியை மறைப்பேன்’ (62) என்று தொடங்கி அறுபத்து நான்காவது ஸர்க்கத்தில் கூறப்பட்ட ஸூர்ய சந்த்ராதிகளைத் தடுக்கும் ஆற்றலானது ‘இப்பரமாத்மாவினிடம் அச்சத்தினால் காற்று வீசுகிறது, ஸூர்யன் உதிக்கிறான், அக்நியும் இந்த்ரனும் தத்தம் கடமைகளைச் செய்கின்றனர், ஜந்தாமவனான யமன் தனது வேலையைச் செய்ய விரைந்து செல்கிறான்’ (தைத். ஆநந்த 32) என்று தைத்திரீய ஸ்ருதியில் கூறப்பட்ட ஸூர்யாதி

க்ரஹங்களை அடக்கி ஆளுதலில் முடிவடைவதாய்க் கொண்டு அது ஸ்ரீராமனாக அவதரித்த விஷ்ணுவுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை நிலைநாட்டியே தீரும்.

தக்க ஸமயத்தில், தான் ஸர்வவேஸ்வரன் என்பதைத் தானே வெளிப்படுத்துவது என்பது இதிஹாஸத்தின் நடையினால் அறியப்பட்டது. *குரங்கினத்தின் அரசே ஸுகர்வா! பிசாசுகள் அஸூரர்கள் யக்ஷுகள் இப்பூமியிலுள்ள அரக்கர்கள் ஆகிய இவர்கள் ஒரே ஸமயத்தில் ஒன்றுகூடித் திரண்டு வந்தாலும் அவர்கள் எல்லோரையும் எனது விரல் நுனியாலே கொண்டு விடுவேன்* (யுத்த 18-23) என்றன்றோ விபீஷண ஸரணாகதி மையத்தில் ஸ்ரீராமன் கூறியது.

உபநிஷத்துக்களிலும் தன் பெருமையைத் தானே வெளிப்படுத்தும் முறை கேட்கப்படுகிறது. *என்னையே (=என்னை=சரீரமாகக் கொண்ட பரமாத்மாவையே) உபாஸநம் செய், என்னை உபாஸநம் செய்வது என்பது யாதொன்று உண்டோ இதைத்தான் மநுஷ்யனுக்கு ஹிததமமாக - மோக்ஷோபாயமாக நான் நினைக்கிறேன். நான் மூன்று தலைகளையுடைய - த்வஷ்டாவின் மைந்தனான விச்வரூபனைக் கொன்றேன். வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் பராமுகரான துறவிகளைக் காட்டு நாய்கள் தின்னும்படிக் கொடுத்தேன். ஆகிலும் நான் செய்யும் பரப்ரஹ்மோபாஸநத்தின் மஹிமையினால் அவற்றின் பாபம் எனக்கு ஓட்டவில்லை. நான் ப்ராணனையும் ஜீவனையும் ஸரீரமாகக் கொண்டவன். அத்தகைய என்னை ஆயுஸ்ஸென்றும் அம்ருதமென்றும் (=நீண்ட ஆயுளோடு கூடி வாழ்வதற்குக் காரணமான ப்ராணன் என்றும் அங்ஙனம் வாழ்ந்து ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்யுமவனுக்கு மோக்ஷ காரணம் என்றும்) உபாஸநம் செய்யக்கடவாய்* (கௌஷீதகீ 3-8-14) என்று இந்த்ரன் மனிதருக்கு நன்மை ஏதென்று தன்னைக்கேட்ட ப்ரதர்த்தநனுக்குத் தன் பெருமையைத் தானே வெளியிட்டது காண்க.

(ஸ்ரீராமபிரான் இயற்கையாகவே தனக்கேற்பட்ட ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை வெளிப்படுத்தினான். இந்த்ரனோவெனில் ப்ரஹ்மோபாஸநத்தின் மகிமையினால் தனக்குண்டான பெருமையை வெளிப்படுத்தினான் என்று வாசி காணத்தக்கது).

'रुकुलத்திற்கு ஆநந்தம் உண்டாக்கும் ஸ்ரீராமபிரானே! உனது மங்களமான திருக்கண்ணோக்கத்தினால் நான் தூய்மை பெற்றேன். பகைவரை அடக்குமவனே! உனது திருவருளால் நான் அழிவற்ற (திரும்பி வருதல் இல்லாத லோகங்களை) ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடையப் போகிறேன்* (13) என்று எழுபத்துநான்காம் ஸர்க்கத்திலுள்ள சபரி வாக்யத்தினால் அறிவிக்கப்பட்ட - அழிவற்ற உலகத்தை அளித்தலாகிய மோக்ஷம் தரும் தன்மையானது 'இவனேயன்றோ இம்மை மறுமை ஆநந்தங்களை அடைவிக்கிறான்' (தைத்.ஆன 7-1) என்றிது முதலான எண்ணற்ற வேதவாக்யங்களில் கூறப்பட்டு அது பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய தன்மை என்று முன்பே மூதலிக்கப்பட்டது. ஆதலாலும் ஸ்ரீராமனுருவம் கொண்ட நாராயணனே பரப்ரஹ்மமென்று நன்கு நிரூபிக்கப்பட்டதென்று கருத்து.

இங்ஙனம் ஆரண்ய காண்டத்திலுள்ள எட்டுக் காரணங்களைத் தொகுத்துக் கூறி, கிஷ்கிந்தா காண்டத்தைச் சேர்ந்த காரணங்களைத் தொகுத்துக் கூறுகிறார் 'கிஷ்கிந்தாக்யே' என்று தொடங்கும் ஒரு ஸ்லோகத்தினால்.

ஸ்லோகம் - 14

கிஷ்கிந்தா₄க்₂யே ச காண்டே₃ ஸ்ருதிஸிக₂ரக₃தைர் துர்லப₄த்வாப்ரமேய-
த்வாத்₃யைர் த₄ர்மைரகம்ப்யைரநிதரக₃திகைஸ் தாரயோக்தைரநேகை: |
ஸாதூ₄நாம் த்ராணஹேதோர் தஸரத₂தநயத்வேந விஸ்வம்பரா₄யாயாம்
ஜாதம் காந்தம் ரமாயா அசகத₂த பரம் ப்₃ரஹ்ம வல்மீகஜந்மா ||

பதவுரை

வல்மீக ஜந்மா = புற்றில் உதித்த வால்மீகி முனிவர், ஸாதூநாம் த்ராணஹேதோ:
= நல்லோரைக் காப்பாற்றுதல் காரணமாக, விஸ்வம்பராயாம் = பூவுலகில், தஸரத
தநயத்வேந ஜாதம் = தஸரதனுக்கு மகனாகத் தோன்றிய, ரமாயா: காந்தம் = திருவின்
மணாளனான திருமாலை, கிஷ்கிந்தா ஆக்யே காண்டே = (கிஷ்கிந்தையில் நடந்த
சரிதத்தைத் தெரிவிப்பதனால்) கிஷ்கிந்தை என்று பெயர் பெற்ற காண்டத்தில், தாரயா
உக்தை: = தாரையினால் சொல்லப்பட்டவைகளும், ஸ்ருதிஸிகர கதை: =
மறைமுடியான உபநிஷத்துக்களில் உள்ளவைகளும், அப்ரகம்ப்யை: = அசைக்க
முடியாதவைகளும், அநிதர கதிகை = வேறொருவரிடம் பொருந்தாதவைகளுமான,
துர்லபத்வ அப்ரமேயத்வ ஆத்யை: = தன் முயற்சியினால் அடைய முடியாமை, நமது
பொறிகள் வாயிலாக அறிய முடியாமை முதலான, அநேகை : தர்மை: = பல
பண்புகளாலே, பரம்ப்ரஹ்ம = பரப்ரஹ்மமாக, அசகதத கூறினர்.

விசேஷவுரை

கிஷ்கிந்தா காண்டம் இருபத்து நான்காம் ஸர்க்கத்தில் 'த்வமப்ரமேய: ச
துராஸத: ச ஜிதேந்த்ரிய: ச உத்தமதார்மிக: ச | அக்ஷய்ய கீர்த்தி: ச விசக்ஷண: ச
கூலிதிக்ஷமாவாந் க்ஷதஜோபமாக்ஷ: || (31) என்பது ஸ்ரீராமபிரானைக் குறித்துத் தாரை
கூறிய வசநம். *ஸ்ரீராமா! நீ பொறிகளால் அளவிட்டு அறிய முடியாதவன்,
எவ்வுபாயத்தாலும் அடைய முடியாதவன், பொறிகளை வென்றவன், உயர்ந்த
தர்மத்தை ஆசரிப்பவன், குறையாத புகழ் படைத்தவன், திறமை வாய்ந்தவன்,
பூமியோடு ஒத்த பொறுமை படைத்தவன், குருதி போல் சிவந்த கண்களை உடையவன்'
என்பது இந்த சுலோகத்தின் பொருள். இதிலுள்ள எல்லாச் சொற்களாலும்
தெரிவிக்கப்பட்ட தன்மைகள் அனைத்தும் 'துர்லபத்வ அப்ரமேயத்வாத்யை:* என்ற
பதத்தினால் இங்குச் (இப்பதினான்காவது சுலோகத்தில்) சுருக்கமாகத் தழுவுப்
பெற்றுள்ளன. அவற்றுள்ளும் 'துராஸத:' 'அப்ரமேய:' என்ற இரண்டு பதங்களால்
கூறப்பட்ட இரண்டு தன்மைகள் இங்கு 'துர்லபத்வ' 'அப்ரமேயத்வ' என்ற இரண்டு

சொற்களால் குறிக்கப்பட்டன. மற்ற தன்மைகள் 'ஆத்ய' என்ற சொல்லால் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டன.

அவற்றில் அப்ரமேயத்வமாவது - பொறிகளால் அறிய முடியாமை. அஃதோவெனில் பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரியதொரு தன்மையாகும். *ஸோ அங்க வேத யதிவா ந வேத (அஷ்டக - 2 , ப்ரநம் - 8, அநுவாகம் - 9) அந்த எம்பெருமான் தானும் தன் பெருமையை உள்ளபடி அறிவானோ அறிய மாட்டானோ - என்ற ஸ்ருதியினால் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் பகவானாலும் அறிய முடியாமை கூறப் படுவதனாலும், 'க இத்தா வேத யத்ர ஸ:' (கட 1-2-25) சராசரங்கள் அனைத்தையும் ப்ரளயத்தில் விழுங்கும் அப்பரமாத்மா எத்தன்மையில் நிலைபெற்றுள்ளானோ அத்தன்மையை இப்படிப்பட்டதென்று யார் அறிவார்?* என்று வேதங்களாலும் ப்ரஹ்மம் அளவிட்டு அறிய முடியாமை கூறப்படுவதனாலும், 'மிகவும் நல்லோனே பரமாத்மா உன்னாலோ என்னாலோ பிறராலோ காண முடியாதவன். நற்குணமுடையவனும் தீய குணம் அற்றவனும் எல்லாப் பொருள்களுமாக இருப்பவனுமாகிய அப்பரமாத்மா ஜ்ஞாநக் கண்ணால் காணத்தக்கவனாக அல்லவா கருதப்பட்டுள்ளான்' என்ற மஹாபாரதத்திலுள்ள - ப்ரஹ்மாவுக்கும் சிவபிரானுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணப் பகுதியைச் சேர்ந்த ப்ரஹ்மாவின் பேச்சால் பரப்ரஹ்மம் இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாததென்று சொல்லப்படுவதனாலும், *உனக்கும் எனக்கும் அந்தராத்மாவாய் (= உள்ளிருந்து நியமிப்பவனாய்) உடம்பு படைத்தவர்களென்று பெயர் பெற்ற மற்றெல்லோரையும் நேராகக் காண்பவனாக உள்ள அப்பரமாத்மா ஒருவராலும் அறியப்படான்* (பார. மோக்ஷ.179-4) என்று அறிய முடியாமை கூறப்படுவதனாலும் - என்க.

துராஸதத்வமாவது - அடைய முடியாமை. அது *இப்பரமாத்மா - ஸிஷ்யன் குருவினிடம் (பகவானைப் பற்றிக்) கேட்டறிகையாகிற ஸ்ரவணம், அங்ஙனம் அறிந்தவற்றை யுத்திகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து அறுதியிடுவதாகிற மநநம், அப்படி அறுதியிட்ட பகவானையும் அவன் குணங்களையும் இடையறாது த்யாநம் செய்கையாகிற நிதித்யாஸநம் என்னும் இவற்றினால் மட்டும் அடையத்தக்கவன் அல்லன், பின்னையோவெனில் - எவனை இப்பரமாத்மா தான் அருள் செய்தற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கிறானோ அவனால் மட்டுமே இப்பரமாத்மா அடையத்தக்கவன்* (முண்டகம் 3-2-3) என்றிது முதலான ஸ்ருதிகளாலும் மற்றுமுள்ள ஸ்ம்ருதிகளாலும் பரப்ரஹ்மத்தின் தனித்தன்மையாக அறியப்பட்டது.

ஜிதேந்த்ரியத்வமாவது - பொறிகளை வென்றமை. பொறிகளின் உதவியில்லாமல் எல்லாப் பொருள்களையும் காணவல்லவனாய் இருக்கை என்றபடி. அதுவும் *கண் இல்லாமலேயே காண்கிறான், காதில்லாமலேயே கேட்கிறான், கையில்லாமலேயே ஒரு பொருளை எடுக்கிறான், காலில்லாமலேயே விரைவாக ஓடுகிறான்* (ஸ்வேதா 3-19) என்றிது முதலான ஸ்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் பரப்ரஹ்மத்தின் தனித்தன்மையாக அறியப்பட்டது.

உத்தமதார்மிகத்வமாவது - தனக்கு ஒரு பயனையும் விரும்பாமல் பிறரது பயனுக்காகவே முயற்சி செய்யும் தன்மை. அதுவும் *நல்லோர்களைக் காப்பதற்காகவும் அவர்களுக்குப் பகைவரான தீயோரைத் தொலைப்பதற்காகவும் இவற்றின் வாயிலாகத் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகவும் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் பிறக்கிறேன்* (கீதை 4-14) என்றிது முதலியவற்றால் பகவானுக்கே தனிப்பட்ட தன்மையாகக் கூறப்பட்டது.

அகூடிய கீர்த்தித்வமும் 'மிகப்பெரிய கீர்த்தி பகவானுடையதேயன்றோ?' (தை-நாரா 10) என்று பகவானுக்கே உரியதாகச் சொல்லப்பட்டது.

விசகூணத்வமென்னும் திறமை உள்ளமையும், தனக்கு ஒப்பதும் மிக்கதுமான வேறோன்றில்லாதவையாய் தடையற்றவையாய் எல்லா வகையான ஸக்திகளோடு கூடியிருப்பதினாலே பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரியதொரு தன்மையாகும். அல்லது விசகூண ஸப்தம் பண்டிதனைக் குறிக்கும் மற்றொரு சொல்லாக நிகண்டுகாரர்கள் படித்துள்ளமையால், விசகூணத்வமாவது அறிவுடைமையாகையாலே, ஒன்றையும் விடாமல் அனைத்தையும் அறியும் தன்மையாகிற அத்தகைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் * எவன் எல்லாப் பொருள்களையும் அறிகிறானோ, எவன் அப்பொருள்களின் எல்லாத் தன்மைகளையும் அறிகிறானோ* (முண்டக 1-1-10) என்றிது முதலியவற்றால் பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய தன்மை என்பது ஸ்பஷ்டமாயிற்று.

கூழிதிகூழமாவத்த்வமாவது - பூமியைப் போன்ற பொறுமையை உடைமையாகும். அது எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் இயல்பை உடையவனாகையாலே பகவானுக்கே உரிய தன்மையாகும்.

கூழதஜோபமாசூத்வம் என்பது செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களை உடைமையைச் சொன்னதாக முடியும். அது - *நீரிலே இருந்து கொண்டு தண்டை விட்டுப் பிரியாமல் ஸூர்யனால் அலர்த்தப்பட்ட தாமரை மலர்கள் எத்தகையனவோ அத்தகையன - அப்பரமனின் திருக்கண்கள்* (ச்சாந்தோக்யம் 1-6-7)என்றிது முதலிய ஸ்ருதியினால் ப்ரஹ்மத்தின் தனித்தன்மையாக அறியப்பட்டது. அல்லது ரோஹிதாசூத்வமாகவே (= சிவந்த கண்களை உடைமையாகவே) அது இருக்கட்டும். அதுவும் *பக்தர்களை அருள்மழையால் குளிரச்செய்பவனும், அன்பினால் சிவந்த கண்களை உடையவனும், எல்லாம் அறிந்தவனும், மக்களைக் கருமங்களில் தூண்டுமவனும் அல்லது ஸூர்யனுக்கு அந்தர்யாமியுமான அப்பரமாத்மா என்னைத் தூயனாக்குக* (மாத்யாஹ்நிக மந்த்ரம்) என்ற ஸ்ருதியின்படி ப்ரஹ்மத்தின் தனித்தன்மையேயாகும்.

முற்கூறிய அப்ரமேயத்வம் முதலிய இத்தன்மைகளெல்லாம் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்த விஷ்ணுவினிடம் கூறப்பட்டமையால் இவை அப்பெருமானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவிக்கின்றன.

இங்ஙனம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் உள்ளவாய் விஷ்ணுவுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதித்துத் தருகின்ற எட்டுக் காரணங்களைத் தொகுத்துக் கூறி,

காண்டே என்றும் *ஸர்வேஷாம்* என்றும் தொடங்கும் இரண்டு ஸ்லோகங்களாலும் யுத்த காண்டத்திலுள்ள அத்தகைய காரணங்களைத் தொகுத்துரைக்கிறார்.

(இந்நூலாசிரியர் கிஷ்கிந்தா காண்டத்திற்குப் பின்பு ஸுந்தர காண்டத்திலுள்ள காரணங்களைக் கூறாமலே யுத்த காண்டத்திற்குச் சென்றது ஏன்?: என்பது தெரியவில்லை)

ஸ்லோகங்கள் 15, 16

காண்டே₃ ஷஷ்டே₂ முநீந்த்₃ரஸ் ஸரஸிஜநயநம் காரணத்வாத் ஜக₃த்யா:
ஸ்வாதந்த்ர்யாத் வைஸ்வரூப்யாத₃பி நிகி₂ல ஜகத்ஸம்ஹ்ருதேர் வ்யாபகத்வாத் |
ஸர்வஜ்ஞத்வாத் அநந்தேக்ஷணசரண ஸிரோவத்த்வதஸ் ஸர்வயஜ்ஞா-
ராத்₄யத்வாத் புண்டரீகப்ர₄நயநதயா வேத₃ஸம்ஸ்காரவத்வாத் ||

ஸர்வேஷாம் த₄ாரகத்வாத் ஸலிலஸயநதஸ் ஸத்யதா₅நாமயத்வா -
வ்யக்தத்வை: பூருஷத்வாத் ஸ்ருதிவிதி₃த தம: பாரவர்த்தித்வத: ச |
ப்ரஹ்மேத்யம்பே₄ஜயோநிப்ரமத₂பதிமுகைர் நிர்ஜரை: ஸ்பஷ்டமுக்தே:
வால்மீகிர் ப்₃ரஹ்ம வேதே₃ாதி₃தபரமஹத்த்வா₅ர்யத்வாத் பரம் தத் ||

பதவுரை

வால்மீகி : முநீந்த்ர் : = வால்மீகியாகிய முனிவர் பெருமான், ஷஷ்டே காண்டே = ஆறாவதான யுத்த காண்டத்தில், ஜகத்யா : காரணத்வாத் = உலகிற்குக் காரணமாய் இருப்பதனாலும், ஸ்வாதந்த்ர்யாத் = சுதந்திரத் தன்மையினாலும், வைஸ்வரூப்யாத் = உலகனைத்தையும் தனக்கு உடலாகக் கொண்டிருப்பதனாலும், நிகில ஜகத் ஸம்ஹ்ருதே: = எல்லா உலகையும் ஸம்ஹாரம் செய்வதனாலும், வ்யாபகத்வாத் = உலகமெங்கும் பரந்திருப்பதனாலும், ஸர்வஜ்ஞத்வாத் = அனைத்தையும் அறிவதனாலும், அநந்த ஈக்ஷண - சரண - ஸிரோவத்த்வத: எண்ணற்ற கண்கள் கால்கள் தலைகள் இவற்றை உடைமையினாலும், ஸர்வ யஜ்ஞ ஆராத்யத்வாத் - எல்லா யாகங்களாலும் ஆரதிக்கத் தகுதி பெற்றிருப்பதனாலும், புண்டரீக ப்ரப நயநதயா = தாமரை மலர்போல் ஒளிபெற்ற கண்களை உடைமையினாலும், வேத ஸம்ஸ்காரவத்த்வாத் = வேதங்களை மூச்சுக்காற்றாகக் கொண்டமையினாலும், ஸர்வேஷாம் தாரகத்வாத் = எல்லாப் பொருள்களையும் தாங்குவதனாலும், ஸலிலஸயநத: = கடல்நீரில் ஸயநித்திருப்பதனாலும், ஸத்யதா - அநாமயத்வ - அவ்யக்தத்வை: மாறாமல் எப்பேரதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கை - உடலிலும் உள்ளத்திலும் ஒரு வகையான நோயும் இல்லாதிருக்கை - பக்தி இல்லாதவர்களால் அறிய முடியாதிருக்கை ஆகியவற்றாலும், பூருஷத்வாத் = உயிர்கள் அனைத்தின் உள்ளங்களிலும் உறைவதனாலும், ஸ்ருதி விதித தம : பாரவர்த்தித்வத: = ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு (கீழே பாதாளம் தொடங்கி மேலே ஸத்யலோகம் வரையில் உண்டான

உலகங்களைக் கொண்ட அண்டங்கள் எல்லாவற்றுக்கும்) அப்பாலிருப்பதாக வேதங்களால் அறியப்படுதலாலும், அம்போஜயோநி ப்ரமதபதிமுகை: = நான்முகன் - சிவபெருமான் முதலான, நிர்ஜரை: = தேவர்களால், ப்ரஹ்ம இதி = பரப்ரஹ்மமென்று, ஸ்பஷ்டம் உக்தே: = விளக்கமாகச் சொல்லப்படுதலாலும், வேதோதித பரமமஹத்த்வ ஆஸ்ரயத்வாத் = எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பெரிதாய் இருக்கையாகிற பேரளவுக்கு இருப்பிடம் என்று வேதங்களால் கூறப்படுகையாலும், ஸரஸிஜநயநம் = தாமரைக் கண்ணனான (ஸ்ரீராமபிரான் என்னும்) திருமாலை, தத் பரம்ப்ரஹ்ம = ப்ரஸித்தி பெற்ற பரப்ரஹ்மமாக, அவதத் = கூறினர்.

இவ்விரண்டு ஸ்லோகங்களும் சேர்ந்து ஒரே பொருளைக் குறிப்பனவாகும். வால்மீகியாகிய முனிவர் பெருமான் ஆறாவது காண்டத்தில் தாமரைக் கண்ணனான திருமாலை ப்ரஸித்தமான பரப்ரஹ்மமாகக் கூறினர் என்று கொண்டு கூட்டுக.

ஐகத்யா: காரணத்வாத் - எல்லாவுலகின் தோற்றத்திற்கும் காரணமாய் இருப்பதனால் என்பது இதன் பொருள். எல்லா உலகத்தின் உற்பத்திக்கும் மூலமாய் இருப்பதென்பது பரப்ரஹ்மத்தின் தனிப்பட்டதொரு தன்மையாகும். அவ்வாறே-யன்றோ தைத்திரீயோபநிஷத்தில், ப்ருகுவல்லியில் முதல் அநுவாகத்தில் *எதனால் இந்த ப்ராணிகள் உண்டாகின்றனவோ, உண்டானவை எதனால் உயிர் வாழ்கின்றனவோ, உயிர் வாழ்ந்த அவை மரணத்தை அல்லது மோகூத்தை அடைபவைகளாய்க் கொண்டு எதனை ப்ரவேசிக்கின்றனவோ (=எதுதன்னில் லயமடைகின்றனவோ) அதுதான் ப்ரஹ்மம். அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை த்யாநம் செய்வாயாக* என்று கேட்கப்படுகிறது. இங்கு *எதனால் இந்த ப்ராணிகள் உண்டாகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம்* என்று கூறப்பட்டுள்ளதனால், உலகப் பிறப்பிற்குக் காரணமாய் இருக்கும் தன்மை ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட தாயிற்று.

கேள்வி

ஐயா! இந்த ஸ்லோகத்தில் *ஐகத்யா: காரணத்வாத்* என்று உலகத்தினுடைய தோற்றத்திற்குக் காரணமாய் இருத்தலை மட்டும் பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய தன்மையாகக் கூறியுள்ளது பொருந்தாது. *எதனால் உண்டாகின்றனவோ, எதனால் பிழைத்திருக்கின்றனவோ எதில் லயமடைகின்றனவோ* என்ற மூன்று ஸ்ருதி வாக்யங்களாலும் உலகத்தின் பிறப்பு இருப்பு இறப்பு என்ற மூன்றினையும் குறிப்பிட்டு, *அது ப்ரஹ்மம்* என்று முற்காட்டிய *எதனால் எதனால் எதில்* என்ற மூன்று சொற்களுக்கும் சேர்த்து, (அவற்றின் எல்லாப் பொருள்களையும் தழுவுதற்காக) *அது* என்ற ஒரு சொல்லையே குறிப்பிட்டு அதுகொண்டு உலகின் பிறப்பு இருப்பு இறப்பு என்னும் ஸமுதாயத்திற்குக் காரணமாய் இருத்தலைச் சொல்லி அதையே ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணமாகக் (அடையாளமாக - தனித் தன்மையாகக்) கூறுதலாலும், ஸூத்ரகாரரான வேதவ்யாஸ பகவான் *ஐந்மாதி அஸ்ய யத: * (ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் 1-1-2) காணப்படுகின்ற இவ்வுலகிற்கு, பிறப்பு முதலியவை எதனால் உண்டாகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம் - என்று ஸூத்ரம் செய்பவர் *முதலியவை* என்ற சொல்லால் இருப்புப்

பிறப்புக்களையும் தழுவி, அத்தகைய உலகின் பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்களாகிற ஸமுதாயத்தைக் குறித்துக் காரணமாய் இருத்தலையே ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணமாகக் கூறியிருப்பதனாலும், பகவத் பாஷ்யகாரராகிய ஸ்ரீராமாநுஜ முனிவரும் முற்காட்டிய ஸூத்ரத்திலுள்ள *ஜந்மாத்ரி* என்ற பதத்திற்குத் தத்குண ஸம்விஜ்ஞாந பஹுவீஹி ஸமாஸத்தைச் சொல்லி (விசேஷ்யமும் விசேஷணமும் அதாவது அடைகொளியும் அடையும் ஆகிய இரண்டும் பயனிலையில் சென்று பொருந்துதற்கேற்பச் சொல்லும் ஒரு வகையான அன்மொழித் தொகையைச் சொல்லி) *ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயங்கள்* (=பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்கள்) என்று உரை செய்து, இம்மூன்றும் சேர்ந்த ஸமுதாயத்தைக் குறித்துக் காரணமாய் இருத்தலையே ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணமாகக் கூறியுள்ளதனாலும், உலகப் பிறப்பின் காரணமாய் இருத்தல் - இருப்பின் காரணமாய் இருத்தல் - இறப்பின் காரணமாய் இருத்தல் என்ற இம்மூன்றில் ஏதாவது ஒன்று மட்டுமே ப்ரஹ்மத்தின் தனித்தன்மையாக - லக்ஷணமாக இருக்குமாயின், அத்தகைய ஒன்றே ப்ரஹ்ம லக்ஷணமாய் இருக்கத் தகுதி உள்ளமையால், கீழ்க்காட்டிய உபநிஷத்தும் ஸூத்ரமும் அதற்கு பாஷ்யகாரர் பணித்த உரையும் பொருந்தாமற் போய் விடுமாதலாலும் - என்க. ஆகையால் இந்த ஸ்லோகத்தில் உலகப் பிறப்புக்கு மட்டும் காரணமாய் இருத்தலை ப்ரஹ்ம லக்ஷணமாகக் குறித்துள்ளது சேராது - என்று ஒரு கேள்வி இங்கு எழுகின்றது.

இக்கேள்விக்குச் சிலர் - *யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே* எதனால் இந்த ப்ராணிகள் உண்டாகின்றனவோ - என்று தொடங்கும் தைத்திரீய ஸ்ருதியில் *தத் ப்ரஹ்ம* அது ப்ரஹ்மம் - என்று ஒரே தத் - அது என்ற ஸப்தம் கேட்கப்பட்ட போதிலும், *யதோ... ஜாயந்தே - தத் ப்ரஹ்ம, யேநஜீவந்தி - தத் ப்ரஹ்ம, யத் அபிஸம்விசந்தி - தத் ப்ரஹ்ம* = எதனால் ப்ராணிகள் உண்டாகின்றனவோ - அது ப்ரஹ்மம், எதனால் பிழைத்திருக்கின்றனவோ - அது ப்ரஹ்மம், எதில் புகுகின்றனவோ = லயம் அடைகின்றனவோ - அது ப்ரஹ்மம் என்று தத் - அது என்பதனை மூன்று வாக்யங்களிலும் சேர்த்துக் கொண்டால், உலகப் பிறப்பின் காரணமாய் இருத்தல் உலகவிருப்பின் காரணமாய் இருத்தல் உலகலயத்தின் காரணமாய் இருத்தல் என்பவற்றில் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே ப்ரஹ்ம லக்ஷணமாகக் கிடைக்க இடம் உள்ளது. *ஜந்மாத்ரி அஸ்ய யத: *என்ற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலும் *ஜந்மாத்ரி* என்பதனால் உலகப் பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்கள் மூன்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் அம்மூன்றின் கூட்டத்திற்கு ப்ரஹ்மம் காரணம் என்று கருதப்படவில்லை; பின்னையோவெனில், அம்மூன்றில் ஒவ்வொன்றிற்கும் ப்ரஹ்மம் (தனித்தனியே) காரணம் என்றுதான் கருதப்பட்டுள்ளது. அம்மூன்றின் கூட்டத்தைக் குறித்துக் காரணமாய் இருத்தலை ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணமாகக் கூறுகின்ற பாஷ்ய வாக்யத்தை - ஒவ்வொன்றிலும் தனித்தனியே காரணமாய் இருத்தலைக் குறிப்பதில் நோக்கு உடையதாகச் சிறிது வருந்திப் பொருந்தவிட வேண்டும்; இல்லையாகில் பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்களில் ஒவ்வொன்றைக் குறித்துக் காரணமாய் இருத்தல் என்பதே ப்ரஹ்மம் தவிர வேறொன்றிற்கும் இல்லாமையால் ப்ரஹ்மத்திற்குப் பிறவற்றைக்காட்டிலும் உள்ள வாசியை - வேறுபாட்டினை அறிவிக்கவல்லதாய் இருக்க, மூன்றின் கூட்டத்திற்குக்

காரணமாய் இருத்தலை ப்ரஹ்ம லக்ஷணமாகக் கருதுவதற்குப் பயனேதும் இல்லையாய் விடுமன்றோ - என்று விடை கூறுகின்றனர்.

இக்கொள்கை - சண்டைமாருதம் தொட்டாசார்ய ஸ்வாமி அருளிய பாராஸர்ய விஜயம் முதலிய நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. *இங்கு ஜந்ம (பிறப்பின்) காரணத்வம், ஸ்திதி (இருப்பின்) காரணத்வம், லய (அழிவின்) காரணத்வம் ஆகியவை தனித்தனியாகவே ப்ரஹ்மத்திற்குப் பிறபொருள்களைக் காட்டிலும் உண்டான வேறுபாட்டினைக் காட்ட ஆற்றல் படைத்துள்ளனவாகையால் அவை அப்படியே (=தனித்தனியே) ப்ரஹ்ம லக்ஷணங்களாகக் கடவன என்று சில ஆசார்யர்கள் கருதுவர்* என்று அந்நூலிலுள்ள பகுதி காணத்தக்கது.

பிறரோவெனில் - *பூஜிக்கத் தக்கவரே! ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி எனக்குக் கற்பிக்கக்கடவீர்* (தைத். ப்ருகு -1) என்பதனால் - மோக்ஷமடைய விரும்பிய ஒருவன் உபாஸிக்கத் (த்யாநிக்கத்) தக்க ப்ரஹ்மம் எது என்று ஸிஷ்யரான ப்ருகு வருணர் என்னும் தம் தந்தையாரை முன்பு கேட்ட கேள்விக்கு விடையாக *எதனால் இந்த ப்ராணிகள் உண்டாகின்றனவோ* என்று தொடங்கும் ஸ்ருதி வாക്யம் எழுந்தது. அதுதன்னில் உலகப்பிறப்பின் காரணமாய் இருத்தலையாவது இருப்பின் காரணமாய் இருத்தலையாவது அழிவின் காரணமாய் இருத்தலையாவது ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணமாகச் சொன்னால், உபாஸிக்கத்தக்க ப்ரஹ்மம் இன்னது என்ற நிர்ஸயம் உண்டாகாது; தன்னைக் காட்டிலும் உயர்த்தி இல்லாத பெருமையாகிய வடிவோடு கூடியதாக நிர்ஸயிக்க வேண்டிய ப்ரஹ்மத்தின் நிர்ஸயமானது அவ்வடிவிற்குநேர் முரணான அத்தகைய பெருமை இல்லாமையின் ஸந்தேஹத்தைத் தீர்த்தால் ஒழிய உண்டாகாமையினால் என்க. உலகப்பிறப்பின் காரணமாய் இருத்தல் மட்டுமே ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் என்று சொல்லிய போதிலும், இருப்பு முதலியவற்றின் காரணமாக வேறு ஒன்று இருக்கலாம் என்று தோன்றுகையாலும் அவ்விருப்பு முதலியவற்றின் காரணமாய் இருத்தலுக்குத் தேவையான குணங்கள் இந்த ப்ரஹ்மத்தில் இல்லைபோலும் என்று தோன்றுகையாலும் எல்லையில்லாத பெருமை இல்லாமையைப் பற்றிய ஸந்தேஹம் இந்த ப்ரஹ்மத்தினிடம் உண்டாகும். உலகப் பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்களாகிய ஸமுதாயத்தின் காரணமாய் இருத்தலை ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணமாகக் கூறினால், அதற்குத் தேவையான குணங்கள் அனைத்தும் இந்த ப்ரஹ்மத்தில் உள்ளனவென்று தோன்றுதலால் தன்னைக் காட்டிலும் உயர்த்தி இல்லாத பெருமை இல்லாமையைப் பற்றிய ஸந்தேஹத்திற்கு இடமில்லாமையால் அத்தகைய பெருமையாகிய வடிவோடு கூடியதாக ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய நிர்ஸயம் உண்டாக இடம் உள்ளமையால் குற்றம் ஏதும் இல்லை. இவ்விஷயத்தையே முற்காட்டிய ஸூத்ர பாஷ்யத்தின் ஸ்ருத்ப்ரகாசிகையுரை கூறுவதைக் காண்மின்.

(1)*உலகப் பிறப்பின் காரணமாய் இருத்தல், இருப்பின் காரணமாய் இருத்தல், அழிவின் காரணமாய் இருத்தல் ஆகிய இம்மூன்றின் கூட்டம் ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் என்பது ஸ்ருதி வாക്யத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தினால் (=இயற்கைச் சுவையினால்) நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. *எதனால் இந்த ப்ராணிகள் உண்டாகின்றனவோ எதனால்

ஜீவிக்கின்றனவோ, எதனில் லயமடைகின்றனவோ* என்றவிடத்தில் ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் *அது ப்ரஹ்மம்* என்று கூறப்படாமல், மூன்று வாக்யமும் முடிந்தபின்பன்றோ *அது ப்ரஹ்மம்* என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இம்மூன்றில் ஏதாவது ஒன்றே லக்ஷணமாகக் கூடுமானால் மற்றையிரண்டும் கூறியது பயனில்லாமற் போய்விடும்.

(2) மூன்றும் சேர்ந்து லக்ஷணமாகாது; ஏதாவது ஒன்றினால் மட்டுமே ப்ரஹ்மத்திற்கு மற்றெல்லாப் பொருள்களைக் காட்டிலும் வாசி தோன்றி அப்பொருள்கள் ப்ரஹ்மமல்ல என்று விலக்கிவிட்டபடியால் வேறிரண்டு லக்ஷணங்களைக் கொண்டு விலக்க வேண்டிய பொருள் ஏதுமில்லாமையால் என்க. ஏனெனில் உலகின் உற்பத்திக்குக் காரணமாய் இருத்தலை ப்ரஹ்ம லக்ஷணமாகச் சொன்னால் அவ்வுலக உற்பத்திக்கு நிமித்த காரணமாகவும் உபாதாந காரணமாகவும் (கர்த்தாவாகவும் முதற் காரணமாகவும்) இருக்கும் மற்றொரு பொருள் - உலக விருப்பிறப்புக்களுக்குக் காரணமாய் இருத்தலைச் சொல்லி விலக்க வேண்டியதாக இல்லையல்லவா? என்று கேட்டால்,

(3) ஆம், உண்மைதான்; விலக்கப்படவேண்டிய பொருள் வேறொன்று உள்ளது என்றும் அதை விலக்கவே மூன்றும் சேர்ந்து லக்ஷணமாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றும் கருதப்படவில்லை. ஆயினும் ஸ்ருதி வாக்யத்தின் இயற்கைச் சுவை குன்றாமல் இருப்பதற்காக ஸூத்ரகாரரான வேதவ்யாஸ பகவான் மூன்றும் சேர்ந்தே லக்ஷணம் என்று கூறியது எதைக் கொண்டு எனில், *அந்த ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்* என்ற அடுத்த வாக்யத்தினால் விதிக்க வேண்டிய ப்ரஹ்மோபாஸநத்திற்குத் தேவைப்பட்ட நிரதிஸய ப்ருஹத்வத்திற்கு (தனக்கு மேலெல்லையிலாத பெருமையை உடைமைக்கு) நேர்முரணான அத்தகைய ப்ருஹத்வம் இல்லாமை என்பது யாதொன்று உண்டோ அதைப்பற்றிய ஸந்தேஹத்தை ப்ரஹ்மத்தினிடம் உண்டாக்காமல் விலக்குவதற்காகவே என்று கொள்க. ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதனாலும் லக்ஷணங்களுக்குப் பயனுடைமை கொள்ளப்படுகிறது. ஏனெனில் லக்ஷணத்தைக் கொண்டு அறியப்படும் பொருளுக்கு உள்ள உண்மை வடிவிற்கு முரணானதொரு தன்மையைப் பற்றிய ஸந்தேஹம் அப்பொருளில் வரும்போது அதை விலக்கினால் ஒழிய முற்கூறிய பொருளைப் பற்றிய நிர்ஸயம் உண்டாக வழியில்லாமையால் என்க. முற்கூறிய மூன்றில் ஏதாவதொன்றையே லக்ஷணமாகக் கொண்டால் அது லக்ஷணத்தினால் அறியப்படும் பொருளின் வடிவிற்கு முரணான தன்மையைப் பற்றிய ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்கவல்லதன்றன்றோ?

(4) அது தன்னைச் சிறிது விளக்குவோம். உலகப்பிறப்பின் காரணமாய் இருத்தலை லக்ஷணமாகக் கூறிய போதிலும், இருப்பு இறப்புக்களின் காரணமாய் இருத்தலைக் கூறாமற் போனால் அதற்கு வேண்டிய அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாமையாலும் இருப்பிறப்புகளின் காரணமாக வேறொரு பொருள் உள்ளமையினாலும் உலகப் பிறப்பிற்கு மட்டும் காரணமான பொருளுக்கு எல்லையில்லாத பெருமையுடைமை இல்லாமற் போய்விடும். மோக்ஷமென்பது

இறப்பில் சேர்வதனாலும் மோகூதத்தைத் தருமவனாக உபாஸிக்கத்தக்கவனுக்கே முக்தி நிலையில் அடைந்து அநுபவிக்கப்படும் தன்மைக்கும் இன்றியமையாத குணங்களால் ஏற்படவேண்டிய பெருமை ஸித்திக்காமல் போய்விடும். ஆகையால் உலகப்பிறப்பின் காரணமாய் இருத்தலை மட்டும் சொன்னால் அது மற்றெல்லாப் பொருள்களைக் காட்டிலும் உள்ள வேறுபாட்டை ப்ரஹ்மத்தினிடம் அறிவிக்க வல்லதேயாயினும், உலகப் பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்களாகிய இச்சமுதாயத்தின் காரணமாய் இருத்தலாகிற லக்ஷணமே ப்ரஹ்மத்திற்கு எல்லை இல்லாத நிறைந்த பெருமை உடைமையைத் தெரிவிக்க உதவுகின்றமையால் உலகப் படைப்பு காப்பு அழிப்பு ஆகிய இச்சமுதாயத்தின் காரணமாய் இருத்தலே ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணமென்று அறிவிக்கப்பட்டது* என்னும் இதுவே ஸ்ருதப்ரகாசிகை உரைப்பகுதியாகும். இவ்வுரைப் பகுதிக்கு விளக்கம் இங்ஙனமே காண்க.

(1) இங்கு, *உலகப்பிறப்பின் காரணமாய் இருத்தல், இருப்பின் காரணமாய் இருத்தல், அழிவின் காரணமாய் இருத்தல் ஆகிய இம்மூன்றின் கூட்டம் ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் என்பது ஸ்ருதியின் ஸ்வாரஸ்யத்தினால் நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது* என்றதனால் *எதனால் இப்பிராணிகள்* என்று தொடங்கும் ஸ்ருதி வாக்யத்தில் மூன்று வாக்யங்களுக்குப் பின்பு, *அது ப்ரஹ்மம்* என்று *அது* என்ற ஒரே சொல்லை முன்புள்ள மூன்று வாக்யங்களில் உள்ள எதனால் எதனால் எதனில் என்றுள்ள மூன்று சொற்களுக்கும் ப்ரதி நிர்ந்தேசமாக (*மூன்று சொற்களின் பொருள்களையும் சேர்த்து குறிப்பிடும் எதிர்ச் சொல்லாக) இட்டுள்ளதனாலும் அதனால் உலகப் பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்களாகிய ஸமுதாயத்தின் காரணமாய் இருத்தலையே குறித்தலாலும் முற்கூறிய ஸமுதாயத்தின் காரணத்வமே ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் என்று வேத ஸப்தத்தின் இயற்கைச் சுவையினால் அறியப்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது - என்ற இவ்விஷயம்தான் * எதனால் இப்பிராணிகள் உண்டாகின்றனவோ* என்று தொடங்கி *என்று கூறப்பட்டுள்ளது* என்பதீறான பகுதியினால் விளக்கப்பட்டது.

(2) ஐயா! ஸ்ருதியினால் ஸமுதாயத்தின் காரணமாய் இருத்தலே ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் என்று அறிவிக்கப்பட்ட போதிலும் ஸூத்ரகாரர் அதனை லக்ஷணமாகக் கருதுவது தகாது. உலகப் பிறப்பு முதலியவற்றில் ஒவ்வொன்றின் காரணமாய் இருத்தலாகிய சிறிய லக்ஷணமே ப்ரஹ்மத்தைப் பிற பொருள்களிலிருந்து வேறுபட்டதாக அறிவிக்க வல்லதாகையால் அதற்கே லக்ஷணமாகும் தன்மை பொருந்துதலால் - என்று, *மூன்றும் சேர்ந்து* என்று தொடங்கி, *என்று கேட்டால்* என்னுமளவான பகுதியினால் கேள்வி கேட்டு,

(3) வேத ஸப்தத்தினால் பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்களாகிய ஸமுதாயத்தின் காரணமாய் இருத்தலே போதிக்கப்படுதலால் அவ்வேதத்தின் பொருளை நிர்ஸயிப்பதற்காக முனைந்த ஸூத்ரகாரராலும் அவ்வேத வாக்யத்தைப் பின்பற்றி அதுவே லக்ஷணம் என்று சொல்லப்பட்டதென்று விடை கூறுகிறார் - *ஆம் உண்மைதான்* என்று தொடங்கும் பகுதியால். ஐயா! ஸ்ருதியில் - உலகப் பிறப்பின் காரணமாய் இருத்தல் முதலிய ஒவ்வொன்றே லக்ஷணம் என்று சொல்லுவதை விட்டு

மூன்றும் சேர்ந்தே லக்ஷணமாகச் சொல்லுவதற்கு என்ன காரணம்? என்ற கேள்விக்கு 'ஸ்ருதி தான்' என்று தொடங்கி விடையளிக்கிறார். 'அந்த ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்' என்று அடுத்த வாக்கியத்தில் உபாஸநத்தை விதிக்க விரும்பியதனாலும், தனக்கு மேலே எல்லையில்லாத பெருமையோடு கூடியதாக ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கவேண்டியிருப்பதனாலும், அத்தகைய பெருமையை மூன்றும் சேர்ந்த லக்ஷணத்தைக் கொண்டே நிர்ஸயிக்க வேண்டியுள்ளதனாலும், அம்மூன்றில் ஏதாவது ஒன்றை மட்டுமே லக்ஷணமாகச் சொன்னால் மற்ற இரண்டுக்கும் தேவைப்படுகின்ற குணங்கள் இல்லாமையால் வருகிற பெருமையின்மையின் ஸந்தேஹம் ப்ரஹ்மத்தினிடம் தோன்றுதலால் அதனைக் களைந்து எறிந்தாலன்றி எல்லையில்லாத பெருமையை ப்ரஹ்மத்தினிடம் நிர்ஸயிக்க முடியாமையாலும் ஸ்ருதியில் மூன்றும் சேர்ந்தே லக்ஷணம் என்று கூறப்பட்டதென்று கருத்து.

(4) ப்ரஹ்மத்தினிடம் லக்ஷணத்தினால் அறியவேண்டிய எல்லையில்லாப் பெருமைக்கு முரணான பெருமையின்மையைப் பற்றிய ஸந்தேஹம் தோன்றினால் அதனைத் தீர்க்கும் வல்லமையானது மூன்றும் சேர்ந்த லக்ஷணத்திற்கே உள்ளது. தனித்தனியான ஒவ்வொன்றுக்கு மட்டும் இல்லை என்பதை மூதலிக்கிறார் - *அது தன்னைச் சிறிது விளக்குவோம்* என்று தொடங்கும் இறுதிப் பகுதியால். (இந்த நான்கு பகுதிகளும் முற்காட்டிய ஸ்ருதப்ரகாசிகை உரையின் நான்கு பகுதிகளுக்கும் விளக்கமாகும்)

இதுகாறும் பரக்கக் கூறியவற்றிற்குச் சுருக்கமான கருத்து இது:- உலகப்பிறப்பு உலக இருப்பு உலக இறப்பு என்னும் இச்சமுதாயத்தின் காரணம் ப்ரஹ்மம் என்று கூறாமல் உலகப்பிறப்புக்குக் காரணம் ப்ரஹ்மம் என்று மட்டும் கூறினால், கேட்கும் ஸிஷ்யனுக்கு - இது பிறப்பின் காரணமாகுமானால் இருப்பின் காரணம் மற்றொன்று இருக்கும். அவ்வாறே இறப்பின் காரணமும் வேறு ஒன்று இருக்கும். ஆகையால் நாம் உபாஸிக்க வேண்டியது உலகப் பிறப்பின் காரணத்தையா, இருப்பின் காரணத்தையா அல்லது இறப்பின் காரணத்தையா என்று ஸந்தேஹம் உண்டாவதனால், உபாஸிக்கத்தக் ப்ரஹ்மம் இதுதான் என்றும் நிர்ஸயம் ஏற்படாது. மேலெழுந்தவாறு நோக்கினால் நம் எல்லோரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களாகத் தோன்றுகின்ற அக்நி இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்குள் தனக்கு மேல் எல்லையில்லாத பெருமையை உடைய தேவன் இன்னானென்று அறிந்து கொள்ளும் விருப்பத்தினால் அல்லவா *பகவானே ப்ரஹ்மத்தை அறிவிக்கக் கடவீர்* என்று ப்ருகு வருணரைக் கேட்டது. அப்படிப்பட்ட பெருமையை அறிவிப்பதன் வாயிலாக அந்த ஆள் இன்னானென்று நிர்ஸயிப்பதற்காகவே *எதனால் இப்பிராணிகள் உண்டாகின்றனவோ* என்றிது முதலிய ஸ்ருதி வாக்கியம் எழுந்தது. தனக்கு மேலெல்லையில்லாத பெருமையை அறிவித்தல் என்பது முற்கூறிய மூன்றுக்கும் காரணமாய் இருத்தலை ப்ரஹ்ம லக்ஷணமாகச் சொல்லாவிட்டால் முடியாத கார்யமாகும். பிறப்பின் காரணமாய் இருத்தலை மட்டும் கூறினால், இருப்பு இறப்புக்களின் காரணமாய் இருத்தற்கு இன்றியமையாது வேண்டிய குணங்கள் இல்லாமையால் இந்தப் பிறப்பின் காரணமான ப்ரஹ்மத்திற்குத்

தனக்குமேலே எல்லையில்லாத பெருமை உண்டோ இல்லையோ என்ற ஐயம் உண்டானால் அதனைப் போக்க முடியாதன்றோ? (என்பது கருத்து).

இக்கொள்கையும் பாராஸர்ய விஜயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அங்குள்ள நூற்பகுதி மேலே காண்க - *பகவானே! ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி அறிவிக்க வேண்டுகிறேன்* என்றதனால் மோக்ஷமடைய விரும்புமவர் உபாஸிக்கத்தக்க ப்ரஹ்மம் எதுவென்று கேட்டவளவில், உலகின் உற்பத்திக்குக் காரணம் ப்ரஹ்மம் என்று விடை கூறப்பட்டதாகில் சிஷ்யனுக்கு உலகின் இருப்புக் காரணம் வேறொன்று இருக்கும் போலும் என்று ஸந்தேஹம் வந்து, இருப்பின் காரணமும் பிறப்பின் காரணம் போல் தனக்கு வேண்டிய குணங்களை மட்டும் கொண்டுள்ளதாகையாலும் பிற குணங்கள் இல்லாமையாலும் தனக்கு மேலெல்லையில்லாத பெருமையை உடையது அன்று; ஆகையால் உபாஸிக்கத்தக்க பூர்ணமான குணமுடைய ப்ரஹ்மம் வேறொன்று இருக்கக் கூடுமோ என்று ஸந்தேஹம் வந்து, கடைசியில் *இதுதான் உபாஸிக்கத்தக்க ப்ரஹ்மம்* என்ற நிர்ஸயமே உண்டாகாது போய்விடும் என்று ஸ்ருதியில் மூன்றும் சேர்ந்தே லக்ஷணம் என்னும் கருத்தினால் மூன்று தடவைகள் *எதனால்* *எதனால்* *எதனால்* என்று சொல்லி இருந்தாலும் அவற்றிற்கு ப்ரதிநிர்த்தேஸமாக (எதிர்க்குறிப்பாக) *அது ப்ரஹ்மம்* என்று ஒரே தடவை *அது* என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ்ருதியைப் பின்பற்றியே *ஜந்மாதி அஸ்ய யத: *என்ற ஸூத்ரத்திலும் உலகப் பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்கள் எதனால் உண்டாகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம் என்று மூன்றும் சேர்ந்தே ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணமாக வ்யாஸ பகவானால் கருதப்பட்டது என்று வேறு சிலர் அருளிச் செய்கின்றனர்* என்பதே அந்நூற்பகுதி.

தனித்தனியே ஒவ்வொன்றும் லக்ஷணம் என்பதும், மூன்றும் சேர்ந்தே லக்ஷணம் என்பதுமாகிய இவ்விரண்டு கொள்கைகளும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரால் அதிகரணஸாராவளியில் (சுலோகம் 38) தொகுத்தருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது - **இம்மூன்றில் ஒவ்வொன்றே ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் என்று கூறுதல் நன்று. ஒன்று மட்டுமே ப்ரஹ்மத்தைப் பிறப்பொருள்கள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக அறிவிக்க வல்லதாகையால். இங்ஙனம் இருக்க மூன்றையும் லக்ஷணமாகக் கூறியது சிஷ்யனுடைய அறிவில் பெருமையை உண்டாக்குவதற்காகவே என்க. மூன்றும் சேர்ந்தே ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் என்றும் சிலர் கூறுவர். அதற்குப் பயன் - உலகப் பிறப்பின் காரணம் ஒரு ப்ரஹ்மம் இருப்பின் காரணம் இன்னொரு ப்ரஹ்மம், நாசத்தின் காரணம் மற்றொரு ப்ரஹ்மம் என்று பிற மதத்தவர் சொல்லக்கேட்ட சிஷ்யனுக்கு *அவர் கொள்கைதான் உண்மையாய் இருக்குமோ* என்று ஸந்தேஹம் வராமல் *மூன்று கார்யங்களையும் செய்வது ஒன்றே. அதுவே ப்ரஹ்மம். அது நாராயணன்தான்* என்று நிர்ஸயம் உண்டாக்குதலேயாம்** என்பது காணத்தக்கது.

இவ்விஷயம் அறியத்தக்கது - உலகப் பிறப்பின் காரணமாய் இருத்தல் முதலிய மூன்றில் ஒவ்வொன்றே ப்ரஹ்மத்திற்குப் பிற பொருள்கள் அனைத்தைக் காட்டிலும் வாசி உள்ளமையை அறிவிக்க வல்லதாகையால் லக்ஷணம் ஆகலாம். ஆயினும் உலகப் பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்களாகிய ஸமுதாயத்தின் காரணமாய் இருத்தல் என்னும்

லக்ஷணத்தில் குற்றமேதும் இல்லை. அதுபோலவே இதுவும் ஒரு லக்ஷணமாவதற்குத் தடையில்லாமையால். ஐயா! ஸமுதாய காரணத்வத்தில் பிறப்பு இருப்பு இறப்பு ஆகிய ஒவ்வொன்றின் காரணத்வமும் அடங்கியதல்லவா? அங்ஙனம் அடங்கிய ஏதாவதொன்றின் காரணத்வமே ப்ரஹ்மத்தைப் பிறவற்றில் நின்றும் வேறுபட்டதாக அறிவிக்க ஆற்றல் படைத்ததாய் இருக்க, மற்ற இரண்டின் காரணத்வங்கள் அதில் அடங்கியிருப்பது பயனற்றதாகிவிடுமே என்று கூறுதல் பொருந்தாது. ஸமுதாய காரணத்வத்தில் ஒவ்வொன்றின் காரணத்வம் அடங்கா தாகையால் என்க. ஏனெனில்- *ப்ரஹ்மம் உலகப்பிறப்பின் காரணம், உலக இருப்பின் காரணம், உலக நாசத்தின் காரணம்* என்றிவ்வாறு லக்ஷணம் கூறினால் இதுதன்னில் ஒவ்வொன்றின் காரணத்வமும் அடங்கி உள்ளது என்று கொள்ள முடியும். நாம் அப்படிக்கூறவில்லை. பின்னை எப்படி யென்னில் - * காரணம் என்பது மூன்று தடவைகள் சொல்லாமல் இருக்கும் எளிமையை நோக்கி *உலகப் பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்களாகிய ஸமுதாயத்தின் காரணம் ப்ரஹ்மம்* என்று கூறுகிறோம். ஆக, இதன்கண் உலகப் பிறப்பும் இருப்பும் இறப்பும் ஆகியவை காரணம் என்பதனோடு தனித்தனியாகச் சென்று சேராமல் ஸமுதாயத்வம் (=கூட்டமாய் இருத்தல்) என்ற தன்மையை முன்னிட்டுக் கொண்டே சென்று சேருவதனால், ஸமுதாய காரணத்வம் என்னும் இந்த லக்ஷணத்தில் ஒவ்வொன்றின் காரணத்வம் அடங்கவில்லை என்று கொள்ளத்தக்கது. அது நன்றே. ஏதாவது தொன்றின் காரணத்வம் என்னும் சிறிய லக்ஷணத்தை விட்டு உலகப் பிறப்பு இருப்பு இறப்புக்களாகிய ஸமுதாயத்தின் காரணத்வம் என்னும் பெரிய லக்ஷணத்தை ஸூத்ரகாரர் செய்தது பொருத்தமற்றதே என்று கூற வேண்டா: முற்காட்டிய ஸ்ருதி வாக்கியத்தைப் பின்பற்றியே அவர் அப்படிப் பெரிய லக்ஷணத்தைக் கூறியதால் என்க. ஸ்ருதிதான் சிறிய லக்ஷணம் இருக்கப் பெரிய லக்ஷணத்தை ஏன் கைக் கொண்டது என்னில் - ஏதாவதொன்றின் காரணமாய் இருத்தலாகிய சிறிய லக்ஷணத்தைக் கொண்டால், மற்ற இரண்டின் காரணமாய் இருத்தலுக்கேற்ற நற்குணங்கள் இந்த ப்ரஹ்மத்தினிடம் இல்லை என்று தோன்றி, நாம் த்யாநிக்கத்தக்க ப்ரஹ்மம் எதுவென்று ஸந்தேஹம் உண்டாகுமன்றோ? அப்படி இல்லாமல் நாம் த்யாநிக்கத்தக்க ப்ரஹ்மம் உலகப்பிறப்பு உலக இருப்பு உலக இறப்பு ஆகிய ஸமுதாயத்திற்குக் காரணமாய் இருத்தலுக்குத் தக்க நற்குணங்கள் அனைத்தாலும் நிறையப்பெற்ற தென்று தெரிவித்தற்காகவே ஸ்ருதி பெரிய லக்ஷணத்தைக் கொண்டது என்று அறிக - என்று.

பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரித்தான இந்த ஜகத் காரணத்வமானது - யுத்தகாண்டம் நூற்றிருபதாவது ஸர்க்கத்தில் 'எல்லாவுலகங்களுக்கும் கர்த்தாவாகவும் எல்லோரைவிட மேம்பட்டவராகவும் அறிவாளிகளுக்குள் உயர்ந்தவராகவும் நீர் இருக்கிறீர் (6) என்றும், 'எல்லாவுலகத்திற்கும் ப்ரபவராகவும் (முதற் காரணமாவும்) லயஸ்தாநமாகவும் உபேந்த்ரனாகவும் மதுஸூதநனாகவும் நீர் இருக்கிறீர்' (17) என்றும், *நீர் மூவுலகினையும் முதலில் படைத்த ஆதிகர்த்தாவாகவும் உலகிற்கு நீரே தலைவராய் உமக்கு வேறொரு தலைவர் இல்லாத சுதந்திரராகவும் இருக்கிறீர்' (20) என்றும் உள்ள இடங்களில் ஸ்ரீராமபிரானாக அவதரித்த விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லப்பட்டு

அது அப்பிரானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை நிலைநாட்டுகின்றது. இம்மூன்று வசநங்களில் முதலிலும் முடிவிலும் உள்ள *கர்த்தா* என்ற சொல்லால், பாணையைப் படைக்கும் குயவன்போல் உலகத்தைப் படைக்கும் வினை முதலாந்தன்மையும், இரண்டாமதிலுள்ள 'ப்ரபவ:' என்ற சொல்லால் 'ப்ரபவதி ஜகத் அஸ்மாத்' (=இவனிடமிருந்து உலகம் உண்டாகின்றது) என்ற வ்யுத்தத்தியின் (பதத்தைப் பகுதி விகுதிகளாகப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளும் வகையின்) மூலமாக, குடத்திற்கு மண்போல் உலகிற்கு முதற்காரணமாந்தன்மையும் விஷ்ணுவுக்கு அறிவிக்கப்படுகின்றன என்று பகுத்துணர்க.

ஸ்வாதந்த்ரயாத் - சுதந்திரனாய் இருப்பதனால்: அதாவது பிற பொருள்களின் உருவம் குணம் செயலாகிய இவற்றைச் செய்வதில், யாருக்கும் வசப்படாமல் தானே சுதந்திரனாய்ச் செய்வதனால் என்பது இதன் பொருள். இத்தகைய சுதந்திரத் தன்மை பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரியது. சித்து அசித்து ஈச்வரன் (=அறிவுள்ள உயிர், அறிவற்ற ஜடம், கடவுள்) என்ற மூன்று தத்வங்களுக்குள் (=வேதம் கூறும் பொருள்களுக்குள்) அசித்தென்னும் ப்ரக்ருதி அறிவற்ற ஜடப்பொருளாகையாலே தனது உருவம் குணம் செயல் ஆகியவற்றில் சுதந்திரனான மற்றொருவனை எதிர் பார்த்திருக்கும் என்பது அனைவரும் இசைந்தததாகையாலும், *எவன் பூமியின்மேல் இருப்பவனாய் அதன் உள்ளேயும் இருக்கிறனோ, எவனை பூமி அறியமாட்டாதோ, எவனுக்குப் பூமி ஸரீரமாகிறதோ, எவன் பூமிக்குள் இருந்து கொண்டு அதைத் தூண்டுகிறானோ* (ப்ருஹ. 5-7-16) என்றிது முதலிய ஸ்ருதி வாக்கியங்களால் பூமி முதலான பூதங்களுக்குப் பரமாத்மாவினால் நியமிக்கப்படும் தன்மை அறியப்படுதலாலும், *ஜனங்களின் உள்ளே புகுந்து தூண்டுமவன் எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவான பரமாத்மா* (தை. ஆர. 3-11) என்றும், *எவன் ஆத்மாவின் மேலிருப்பவனாய் அதன் உள்ளேயும் இருக்கிறானோ, எவனை ஆத்மா அறிய மாட்டாதோ, எவனுக்கு ஆத்மா ஸரீரமாகிறதோ, எவன் ஆத்மாவினுள்ளே இருந்து அதைத் தூண்டுகிறானோ* (ப்ருஹ 5-7-22) என்றும், *சோம்பலையும் தூக்கத்தையும் தன் வசத்தில் வைத்திருக்கும் அர்ஜுநனே! எல்லாப் பிராணிகளின் ஹ்ருதயத்திலும் நான் ஆத்மாவாய் இருக்கிறேன்* (கீதை 10-20) என்றும், *ஹே அர்ஜுநா! ஈச்வரன் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலும் இருந்து கொண்டு, ஸரீரமாகிய யந்த்ரத்தில் ஏறியுள்ள அவ்வெல்லாப் பிராணிகளையும் ஸத்வரஜஸ்தமோ மயமான ப்ரக்ருதியினால் சுழற்றிக் கொண்டிருக்கிறான்* (கீதை 18-61) என்றும் இவை முதலான ஸ்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் சித்து எனப்படும் உயிர்களுக்கு முட்படப் பரமாத்வின் வசப்பட்டிருக்கும் தன்மை அறியப்படுவதனாலும், பரமாத்மாவைத் தவிர வேறொருவர்க்கும் சுதந்திரத்தன்மை இல்லாமையாலும் - என்க. பரப்ரஹ்மமோவெனில், பிறர்க்கு வசப்பட்டதல்ல. 'அவனை நியமிப்பவன் ஒருவனுமில்லை' (தைத். நாரா 1-9) 'அவன் உலகிற்குக் காரணம், இந்த்ரியங்களைச் செயல்படுத்துகிற ஜீவாத்மாவுக்கும் தலைவன் அவன், அவனை உண்டாக்குமவன் யாருமில்லை, அவனுக்குத் தலைவனும் யாருமில்லை' (ஸ்வேதா 6-8) *எல்லாப் பொருள்களையும் தன்வயத்தில் வைத்திருப்பவன், எல்லாவற்றையும் உள்ளே புகுந்து நியமிப்பவன்* (ப்ருஹ. 6-4-22) என்றிவை முதலிய ஸ்ருதிகளாலும் மற்ற

ஸம்ருதிகளாலும் அந்தப் பரப்ரஹ்மம் பிறர்க்கு வசப்படாததாகவும் வேறொரு தலைவனை உடையதல்லாததாகவும் அறியப்படுகின்றது. ஆகையால் சுதந்திரத்வமென்பது பரப்ரஹ்மத்திற்கேயுரிய தன்மையாகும். அத்தகைய இச்சுதந்திரத்வமாவது யுத்தகாண்டம் நூற்றிருபதாவது ஸர்கத்தில் 'நீர் முவுலகிற்கு ஆதி கர்த்தாவாகவும் சுதந்திரராகவும் இருக்கிறீர்' (8) (20) என்று இரண்டு இடங்களில் முறையே தேவர் அனைவரும் கூறியதாகவும் பிரமன் தனியாகக் கூறியதாகவும் காணப்படுகிற இது ஸ்ரீராமனாக அவதரித்த விஷ்ணுவுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதிக்கின்றது.

வைஸ்வரூப்யாத் - விஸ்வம் ரூபம் யஸ்ய ஸ: - விஸ்வரூப : தஸ்யபாவ : தஸ்மாத் - என்ற வ்யுத்தபத்தியின்படி (=பொருளை அறிவிக்கும் ஆற்றலின்படியே) உலக முழுவதையும் தனக்கு ஸரீரமாகக் கொண்டுள்ளமையால் - என்பது இதன் பொருள். ஸகல ஜகத்தையும் தன்னுடலாகக் கொண்டுள்ளமை என்னும் இத்தன்மை பரப்ரஹ்மத்திற்கேயுரியதென்ற விஷயம் முன்னமே மூதலிக்கப்பட்டபடியால் இங்கு மறுபடியும் விளக்கப்படவில்லை. பரப்ரஹ்மத்திற்கேயுரிய இத்தன்மை நூற்றிருபதாம் ஸர்கத்தில் *உலகமெல்லாம் உனது உடலாகும், பூமியின்கண் உள்ள திண்மையென்னும் குணம் உன்னுடையதாகும்* (27) என்றவிடத்தில் விஷ்ணுவின் அவதாரமாகிய ஸ்ரீராமபிரானிடம் கூறப்பட்டதாய்க் கொண்டு அது அப்பிரானுக்குப் பரப்ரஹ்மமாகும் தன்மையை ஸாதிக்கிறது.

நிகிலஜகத்ஸம்ஹ்ருதே:- எல்லா உலகையும் ஸம்ஹரிப்பதனால் (அழிப்பதனால்) என்பது இதன் பொருள். ஸகலலோகத்தையும் அழிப்பது பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரியதொரு தன்மை என்னும் விஷயம் *யதோ வா இமாநி* என்று தொடங்கும் ஸ்ருதியில், *யத்ப்ரயந்தி அபிஸம்விஸந்தி* (மரணமடையும் ப்ராணிகள் எது தன்னில் லய(நாச)மடைகின்றனவோ) என்று பரப்ரஹ்மத்திற்கு லயகாரணத்வம் கூறப்படுவது கொண்டு அறியவெளிதாகும்.

அதனால்தான் அத்த்ரதிகரணத்தில் (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-2-ஸூ 9-12) *எவனுக்கு ப்ராஹ்மணன் கூத்ரியன் முதலிய சரங்களும் அசரங்களுமான இவ்வுலகமானது அன்னம் - உணவு ஆகிறதோ, எவனுக்கு யமன் (உலகை யுண்பதற்கு உதவுகின்ற) ஊறுகாய் ஆகிறானோ, அத்தகைய பரமாத்மாவை இத்தன்மையுடையவன் என்று உண்மையாக அறிபவன் யார்* (கட 2-15) என்ற கடவல்லி ஸ்ருதியில் உணவு ஊறுகாய் என்றிவற்றால் குறிப்பாகக் காட்டப்பட்ட உண்பனானவன் ஜீவாத்மாவா பரமாத்வா என்ற ஸந்தேஹம் வர, உண்ணுதல் என்பது நல்வினை தீவினைகளின் பயனாகிய ஸுகதுக்கங்களை அநுபவித்தலேயாகையால் அவ்வினைகளின் தொடர்புள்ள ஜீவாத்மாதான் உண்பவன் என்ற கேள்வியை எழுப்பி, ஸகலசராசரங்களையும் உண்பதென்பது ப்ரஹ்மத்திற்கன்றி மற்றொருவருக்குப் பொருந்தாமையாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் ஸகல சராசரங்களையும் அழித்தல் என்னும் உண்ணுதல் பொருந்துவதனாலும், கீழ்க்காட்டிய ஸ்ருதியில் உண்பவனாகக் கூறப்பட்டது

ப்ரஹ்மமேயென்று, ஸகலசராசரங்களையும் ஸம்ஹரித்தல் ப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய தன்மையாவதை இசைந்து ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது.

அத்தகைய இந்த ஸகல ஜகத்ஸம்ஹார காரணத்வம் அந்த ஸர்க்கத்திலேயே *எல்லாவுலகிற்கும் முதற் காரணமாகவும் அப்யயமாகவும் (- லயஸ்தாநமாகவும்) உபேந்திரனாகவும் மதுஸூதநனாகவும் நீர் இருக்கின்றீர்* (20) என்றவிடத்திலும், *பகைவரைத் தபிக்கும் ஸ்ரீராமபிரானே! உலகின் உற்பத்திக்கு முன்னும் உலகின் அழிவிற்குப் பின்னும் யோகிகளால் நீர் காணப்படுகிறீர்* (9) என்றவிடத்திலும் ஸ்ரீராமனான விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லப்பட்டதாய்க் கொண்டு அது அப்பெருமானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதித்துத் தருகிறது. இவற்றுள் முதலிலுள்ள *அப்யய:* என்ற ஸப்தத்தால் *அப்யேதி அஸ்மிந் ஜகத் இதி - அப்யய:* என்ற வ்யுத்தபத்தியின் மூலமாக எல்லாவுலகிற்கும் லயமடையும் ஸ்தாநமாய் இருத்தல் என்பது அறிவிக்கப்பட்டு, அதிலிருந்து ஸகலலோக ஸம்ஹார காரணத்வம் கிடைப்பதினாலும், இரண்டாமதில் உலகமனைத்தும் அழிந்தபின்பும் இருத்தல் என்பது போதிக்கப்படுவதால், உலகின் உற்பத்திக்கு முன்பு இருத்தல் என்பதனால் ஸ்ருஷ்டி காரணத்வம் அறிவிக்கப்படுவது போன்று அழிவிற்குப் பின் இருத்தல் என்பதனால் ஸம்ஹார காரணத்வம் அறிவிக்கப்படுதலால் ஸகலலோகத்தையும் அழிக்கும் தன்மை கிடைத்ததாலும் இவ்விரண்டு வசநங்களும் விஷ்ணுவுக்கு ஸகலலோகத்தையும் ஸம்ஹரிக்கும் தன்மையைப் போதிப்பவனாகக் கொள்க.

வ்யாபகத்வாத் - எல்லா உலகங்களிலும் பரந்திருப்பதனால் என்பது இதன் பொருள். பரத்தலாவது - உள்ளிடத்திலும் வெளி இடத்திலுமாக எல்லாவிடங்களிலும் பரந்திருத்தலென்று கருதப்பட்டபடியால், ஸகல லோகங்களிலும் உள்ளிடம் புறவிடம் என்ற வாசியின்றிக்கே எல்லாவிடங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கை என்பது தேறிய கருத்தாகும். இது பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரியதொரு தர்மம். *எல்லாக் காலத்திலும் உள்ளவனும் எல்லாவிடங்களிலும் உள்ளவனும் எல்லாவற்றிலும் உட்புகுந்து வ்யாபித்தவனும் அதற்குத் தக்கவாறு மிகவும் நுண்ணியவனுமாக எவன் உள்ளானோ அத்தகைய மாறுதல் ஏதும் இல்லாத பரமாத்மாவை அறிவு உடையவர்கள் எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் முதற் காரணமாக் காண்கின்றனர்* (முண்ட 1-6), *எந்த ப்ரஹ்மத்தாலே ஆகாஸமும் ஸ்வர்க்க லோகமும் பூலோகமும் வ்யாபிக்கப்பட்டதோ* (தைத் - நாரா -3), *பரமபதத்தில் மரம்போல் அசையாமல் (= யாரையும் பொருட்படுத்தாமல்) ஒருவன் இருக்கிறான். அத்தகைய புருஷனான வாஸுதேவனால் இவ்வுலகமெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பெற்றது* (ஸ்வேதா 3-9), *இவ்வுலகில் காண்பனவும் கேட்பனவுமான எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளும் புறமும் நாராயணன் வ்யாபித்திருக்கிறான்* (தைத்-நாரா-25), *எல்லாவற்றினுள்ளும் உட்புகுந்து நியமிப்பவன் எல்லார்க்கும் ஆத்மாவான பரமாத்மா* (தைத். ஆர. 3-11) என்றிவை முதலான நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஸ்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் பரப்ரஹ்மம் தன்னைத் தவிர்ந்த எல்லா உலகங்களிலும் வ்யாபித்துள்ளது என்று அறிவிக்கப்படுதலால் - என்க.

அந்த வ்யாபித்தல் என்பது - அதே ஸர்க்கத்தில் * எல்லா ப்ராணிகளிடமும் பசுக்களிடமும் எல்லாத் திசைகளிலும் ஆகாஸத்திலும் மலைகளிலும் காடுகளிலும் நீர் அந்தர்யாமியாய் இருந்த யோகிகளால் காணப்படுகிறீர்* (22) என்று விஷ்ணுவின் அவதாரமான ஸ்ரீராமனுக்குச் சொல்லப்பட்டு, அது அப்பிரானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதித்துத் தருகிறது.

ஸர்வஜ்ஞத்வாத் - எல்லாவற்றையும் அறிவதனால் என்பது இதன் பொருள். இது ப்ரஹ்மத்தின் தனித்தன்மையாகும். *எவன் எல்லாப் பொருள்களையும் அறிகிறானோ, எவன் அப்பொருளின் தனித்தன்மைகள் அனைத்தையும் அறிகிறானோ* (முண்டகம் 1-10) என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் கூறப்பட்டதனால் என்க. அது அதே ஸர்க்கத்தில் *நீர் உலகனைத்தையும் படைப்பவர், மிகவும் மேம்பட்டவர், அறிவாளிகளில் சிறந்தவர்* (6) என்று விஷ்ணுவுக்குக் கூறப்பட்டு, அப்பிரானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவிக்கின்றது.

அநந்தேசுஷண சரண ஸிரோவதத்த்வத : - எண்ணிலாத் திருக்கண்களையும் திருவடிகளையும் திருமுடி(தலை)களையும் உடைமையினால் என்பது இதன் பொருள். இது பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய தன்மையாகும். *பரமாத்மா எல்லாப் பக்கங்களிலும் பல கண்களையும் பல முகங்களையும் பல கைகளையும் பல திருவடிகளையும் உடைவர் *(ஸ்வேதா 3-3, தைத் நாரா 14), *புருஷன் எனப்படும் பரமாத்மா ஆயிரம் தலைகளையும் ஆயிரம் கண்களையும் ஆயிரம் திருவடிகளையும் உடையவர் (புருஷ ஸூக்தம் -1), * பல திருமுகங்களையும் பல திருக்கண்களையும் கொண்ட தனது உருவத்தை பகவான் அர்ஜுநனுக்குக் காட்டினான்* (கீதை 11-10) என்றிவை முதலிய ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளால் பரப்ரஹ்மம் அத்தகையதென்று அறிவிக்கப்பட்டிருத்தலால் என்க. இவையோவெனில் - அதே ஸர்க்கத்தில் *நீர் திருவின் மணாளர், ஆயிரம் திருவடிகளையும் நூறு தலைகளையும் கொண்டவர்* (23) என்று விஷ்ணுவுக்குக் கூறப்பட்டனவாய்க் கொண்டு அப்பெருமானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவிக்கின்றன. இதில் நூறு தலைகள் என்பது முன்பின்னோடு சேர வேண்டியிருப்பதினால் ஆயிரம் தலைகள் என்று பொருள்பட்டு எண்ணற்ற தலைகள் உடைமையைச் சொல்வதில் நோக்குடையதாகக் கொள்க.

ஸர்வயஜ்ஞாராத்யத்வாத் - எல்லா யாகங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுவதனால் என்பது இதன் பொருள். இது பரப்ரஹ்மத்தின் தனிப்பட்ட தன்மையாகும். *ஸர்வஹுத் என்னும் அந்த ப்ரஹ்மத்திலிருந்து ஜகத்காரணமான வீர்யம் உண்டாயிற்று* (புருஷ ஸூக்தம் - 9) என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு யாகங்கள் அனைத்தாலும் ஆராதிக்கப்படும் தன்மை கேட்கப்படுதலால் என்க. ஸர்வம் ஹூயதே அஸ்மை (= இவன் பொருட்டு எல்லாப் பொருள்களும் ஹோமம் செய்யப்படுகின்றன) என்ற வ்யுத்தத்தியின் (= சொல்லைப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளும் முறைமையின்) மூலமாக ஸர்வஹுத் என்ற சொல் எல்லா யாகங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுமவன் என்னும் பொருளைக் கூறுதலாலும், *எல்லா யாகங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுமவனும் அவற்றுக்குப் பலன் அளிப்பவனும் நானேயன்றோ?* (கீதை 9-24) என்று எல்லா யாகங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகை ஸ்மரிக்கப்படுதலாலும் என்க. இத்தன்மை இங்கு *யஜ்ஞமும்

வஷட்காரமும் ஓங்காரமும் மிகவுயர்ந்த தவமும் நீ* (21) என்ற ஸ்லோகத்தில், இஜ்யதே இதி யஜ்ஞ: (= ஆராதிக்கப்படுதலால் யஜ்ஞமாமவன்) என்று பொருள்படுகின்ற யஜ்ஞ ஸப்தத்தால் விஷ்ணுவினிடம் அறிவிக்கப்பட்டு அது அப்பெருமானுக்குப் பரமாத்வத்தை ஸாதிக்கின்றது.

புண்டரீகப்ரப நயநதயா - தாமரை போன்ற கண்களை உடைமையினால் என்பது இதன் பொருள். இந்தப் புண்டரீகாஷட்வம் பரப்ரஹ்மத்தின் தனித்தன்மை என்பது முன்பே பாலகாண்டத்திலுள்ள காரணங்களை விளக்கிய போது மிக விவரமாக முதலிக்கப்பட்டபடியால் இப்போது மீண்டும் விளக்கப்படவில்லை. இத்தன்மை யுத்தகாண்டம் நூற்றிருபத்திரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் *தாமரைக் கண்ணனே! தடந்தோளனே! அகன்ற திருமார்பை உடையவனே! பகைவரைத் தபிக்கச் செய்யுமவனே! ஆயுதம் தரிப்பவருள் உயர்ந்தவனே! ஸ்ரீராமபிரானே! எங்களுடைய நல்வினையால் உன்னால் ராவணவதம் என்னும் கார்யம் செய்யப்பட்டது* (2) என்று ஸ்ரீராமனாக அவதரித்த விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லப்பட்டு அது அப்பெருமானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை நிலைநாட்டுகிறது.

வேதஸம்ஸ்காரவத்த்வாத் - வேதமாகிய ஸம்ஸ்காரத்தை - மூச்சுக்காற்றை உடைமையினால் என்பது இதன் பொருள். வேதங்கள் பரப்ரஹ்மத்தின் ஸம்ஸ்காரமென்பது - *எப்படி ஈர்க்கட்டையில் ஊதியோ விசிறியோ உண்டு பண்ணப்பட்ட நெருப்பிலிருந்து வெவ்வேறான புகைகள் கிளம்புகின்றனவோ, அப்படியே இந்தப் பெரிய பரமாத்மாவினிடமிருந்து மூச்சுக் காற்றுப்போல் அநாயாஸமாகக் கிளம்புகின்றன இவை. அவை யாவையெனின், ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் அதர்வ வேதம், ஸ்ரீராமாயணம் முதலிய இதிஹாஸங்கள், விஷ்ணுபுராணம் முதலான புராணங்கள், மற்றும் அறுபத்து நான்கு கலைகள், உபநிஷத்துக்கள், ஸ்ம்ருதிகள், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் தொடக்கமான ஸூத்ரங்கள், அவற்றின் பாஷ்யங்கள், அவற்றின் உரைகள் ஆகிய இவையெல்லாம் இப்பரமாத்மாவின் மூச்சுக்காற்றுப் போன்றன* (ப்ருஹ 4-4-10) என்ற மந்திரத்தில் ருக்கு ஸாமம் முதலாகிய பாகுபாடுபெற்ற வேதங்களுக்குப் பரப்ரஹ்மத்தின் மூச்சுக்காற்றுப் போன்ற தன்மை கூறப்படுவதனால் - கிடைக்கின்றது. இத்தன்மை யுத்த காண்டம் நூற்றிருபதாம் ஸர்க்கத்தில் *வேதங்கள் உன்னுடைய மூச்சுக்காற்றுக்கள், நீ இல்லையேல் அவை இல்லை* (26) என்றவிடத்தில் விஷ்ணுவினிடம் கூறப்பட்டு அது அப்பெருமானுக்கு பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவிக்கின்றது.

ஸர்வேஷாம் தாரகத்வாத் - எல்லாப் பொருள்களையும் தாங்குவதனால் என்பது இதன் பொருள். எல்லாவற்றையும் தாங்குதலாவது - தன் கட்டளையினால் எல்லாப் பொருள்களையும் நிலைபெற்றிருக்கச் செய்தலேயாம். அது பரப்ரஹ்மத்திற்கே உள்ளதோர் தன்மையாகும். *ஓ கார்க்கியே! இந்தப் பரமாத்மாவின் தடையற்ற கட்டளையிலேயே ஸூர்யசந்த்ரர்கள் நிலைத்து நிற்கின்றனர். ஆகாஸமும் பூமியும் நிலைத்து நிற்கின்றன. கூணம் முகூர்த்தம் பகல் இரவு பகலும் மாதம் ருதுக்கள் வருஷங்கள் என்ற காலங்களும் தரித்து நிற்கின்றன* (ப்ருஹ 5-8-8) என்ற மந்திரத்தால்

ஸூர்யன் முதலான பொருள்களுக்குப் பரப்ரஹ்மத்தின் கட்டளைக்குட்பட்ட - தரித்து நிற்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டிருப்பதனாலும், அப்படியே அதேயிடத்தில் சற்றுமுன்பு *ஆகாஸத்துக்கு மேலும் பூமிக்குக் கீழும் நடுவான பூமியிலும் ஆகாஸத்திலும் முக்காலத்திலும் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஆகாஸம் என்னும் மூலப்ரப்ருதியிலேயே உண்டையும் பாவும்போல் குறுக்கும் நெடுக்குமாக இருக்குமென்று கூறினீரே, அந்த ஆகாஸம் (மூலப்ரக்ருதி) எதுதன்னில் இருக்கிறது* என்று கார்க்கி கேட்ட கேள்வியும், *ஹே கார்க்கீ! நீ கூறிய அந்த ஆகாஸம் என்னும் மூலப்ரக்ருதிக்கு ஆதாரமாய் உள்ளது இந்த அக்ஷரமாகிய (எங்கும் பரந்து, அழிவோ மாறுதலோ ஏதுமற்ற) பரப்ரஹ்மமே. இது தன்னையே அந்தணர்கள் தொழுகின்றனர்* (ப்ருஹ 5-8-6) என்று யாஜ்ஞுவல்க்யர் கூறிய விடையுமாக உள்ள வாக்யங்களினால் முக்காலங்களிலுமுள்ள பொருள்கள் அனைத்துக்கும் ஆதாரமான மூலப்ரக்ருதிக்கும் ஆதாரமாக ப்ரஹ்மம் கூறப்படுதலால், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாய் இருத்தல் என்பது ப்ரஹ்மத்தினிடம் கிடைப்பதாலும் என்க.

ஆகையால்தான் - அக்ஷராதிகரணத்தில் *கார்க்கியே! எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதாரமான ஆகாஸத்திற்கு ஆதாரமானது இந்த அக்ஷரமேதான். இதையே ப்ராஹ்மணர்கள் வணங்குகின்றனர்* என்னுமிடத்தில் அக்ஷர ப்தத்தினால் குறிக்கப் பெற்ற பொருள் மூலப்ரக்ருதியா ஜீவாத்மாவா பரமாத்மாவா என்று ஸந்தேஹத்தைக் காட்டி, மூலப்ரக்ருதிதான் என்று கேள்வியை எழுப்பி, மூலப்ரக்ருதி வரையிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாய் இருத்தல் என்பது மூலப்ரக்ருதியில் பொருந்தாமையால் ப்ரஹ்மத்தினிடமே பொருந்துதலால் அக்ஷர ஸப்தத்தின் பொருள் ப்ரஹ்மமே என்று *அக்ஷரம் அம்பராந்தத்ருதே: *(ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-3-9) (பஞ்சபூதங்களில் சேர்ந்த ஆகாஸத்திற்கும் காரணமாகிய மூலப்ரப்ருதியையும் தாங்குதல் (உபநிஷத்தில்) கூறப்பட்டுள்ளதனால் அப்படித் தாங்கும் அக்ஷரமானது பரப்ரஹ்மமேதான்) என்று ஸித்தாந்தம் செய்துவிட்டுப் பிறகு அம்பராந்த ஸப்தத்தின் பொருளாகிய பூதஸூக்ஷ்மம் என்ற மூலப்ரக்ருதி வரையில் உள்ள எல்லாப் பொருளும் நிலைத்து நிற்பதென்பது பரப்ரஹ்மத்தின் கட்டளைக்குட்பட்டதே என்னும் இவ்விஷயம் *ஸா ச ப்ரசாஸநாத்* (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-3-10) (அப்படி நிலைத்து நிற்பதும் பரப்ரஹ்மத்தின் கட்டளையினால்) என்ற ஸூத்ரத்தினால் கூறப்பட்டது.

இதனால் - தன் கட்டளையினால் எல்லாப் பொருள்களையும் தரித்து நிற்கச் செய்யும் தன்மையானது ப்ரஹ்மத்தின் தனிப்பட்ட பண்பென்பது ஸித்தித்தது. இந்தத் தன்மை ஸ்ரீராமாயணம் யுத்த காண்டத்தில் நூற்றுப் பதினான்காவது ஸர்கத்தில் *இப்பெருமான் இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்தின் மேலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருப்பவன், எல்லாப் பொருள்களையும் தாங்குமவன் (நிலைபெற்றிருக்கச் செய்பவன்) சங்கு சக்கரம் கதை ஆகியவற்றை ஏந்தியவன்* (15) என்று விஷ்ணுவுக்குக் கூறப்படுகிறது. அங்ஙனமே நூற்றிருபதாம் ஸர்க்கத்தில் *நீர் பர்வதங்களோடு கூடிய பூமியையும் மற்ற நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாஸம் ஆகிய பூதங்களையும் தாங்கி நிற்கிறீர். இப்பூமி அழியும் காலத்தில் மூவுலகங்களையும் தேவர் - கந்தருவர்-அஸூரர்களையும் வயிற்றில்

தரித்துக் கொண்டு கடலில் பாம்பணையின் மேல் ஸயநித்துக் கொண்டிருப்பவராய் மார்க்கண்டேயாதி மஹர்ஷிகளால் காணப்படுகிறீர்* (13-14) என்றவிடத்திலும் இத்தன்மை ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்படுகிறது. ப்ரஹ்மத்தின் தன்மையான - எல்லாவற்றையும் தாங்குதலென்பது விஷ்ணுவுக்குக் கூறப்பட்டு அது அப்பெருமானுக்கு பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவித்தே தீருகின்றது.

ஸலில ஸயந்த: - கடல்நீரில் ஸயநித்திருப்பதனால் என்பது இதன் பொருள். தைத்திரீயோபநிஷத்து ஆறாம் ப்ரஸ்நம் முதல் அநுவாகத்தில் 'அம்பஸ்ய பாரே புநநஸ்ய மத்யே நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே மஹதோ மஹீயாந் | ஸூக்ரேண ஜ்யோதீம்ஷி ஸமநுப்ரவிஷ்ட: ப்ரஜாபதி: சரதி கர்ப்பே அந்த: || என்பது முதல் மந்த்ரம். பரப்ரஹ்மம் - தனது ஒளியின் வாயிலாக ஸூர்யன் முதலிய ஒளியுடைய பொருள்களில் நன்றாகப் புகுந்ததாய்க் கொண்டும், கரையில்லாத கடல்நீரிலும் ஸூர்ய மண்டலத்திலும் பரமபதத்திலும் வாஸம் செய்து கொண்டும், பெரிய பொருள்கள் எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் பெருமை உடையதாய்க் கொண்டும் அனைவருடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளும் வ்யாபித்துள்ளது - என்பது இந்த மந்த்ரத்தின் கருத்து. இங்கு ப்ரஜாபதி ஸப்தத்தின் பொருளாகிய பரப்ரஹ்மத்திற்குக் கடலில் வாழ்ச்சியானது ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டது. இந்த ப்ரஜாபதி என்ற சொல் உலகில் ப்ரஜாபதி என்று ப்ரஸித்தமாக வழங்கப்படுகிற நான்முகனைக் குறிக்காதோ எனில், குறிக்காது. பெரிய பொருள்கள் அனைத்தையும் விடப் பெரிதாய் இருக்கை முதலான - இங்குக் கூறிய அடைமொழிகள் அவனிடம் பொருந்தாமையால் - என்க.

இங்ஙனம் அதே அநுவாகத்தில் எந்த ப்ரஹ்மத்தாலே ஆகாஸமும், ஸ்வர்க்கமும் பூமியும் வ்யாபிக்கப்பட்டதோ, எதனுடைய ஒளி வெம்மைகளால் வளர்க்கப்பட்டு ஸூர்யன் தபிக்கிறானோ, எதனைக் கடல் நடுவே உள்ளதாக முக்காலம் அறிந்த பெரியோர்கள் கருதுகிறார்களோ, எது நித்யமான பரமபதத்தில் உள்ளதோ, அதுவே ப்ரஹ்மம்* என்ற மூன்றாம் மந்த்ரத்திலும் பரப்ரஹ்மம் கடலில் உள்ளதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே மற்றும் உள்ள இடங்களிலும் காணத்தக்கது. இத்தன்மை யுத்த காண்டம் இருபதாம் ஸர்க்கத்தில் *பூமி அழியும்போது நீர், கடல் நீரில் பாம்பணைமேல் ஸயநிப்பவராய்க் காணப்படுகிறீர்* (13) என்ற விடத்தில் விஷ்ணுவினிடம் கூறப்பட்டு அது அப்பிரானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை நிலைநாட்டுகிறது.

ஸத்யதா அநாமயத்வ அவ்யக்தத்தை: - ஸத்யத்வம் அநாமயத்வம் அவ்யக்தத்வம் ஆகிய இவற்றாலே என்பது இதன் பொருள். இங்கு ஸத்யத்வமாவது - உருவத்தாலும் பண்பினாலும் குறுகுதல் பெருகுதல் இன்றி எப்போதும் ஒரேவிதமாய் இருத்தல். அது *ஸத்யமானதும் அறிவு வடிவானதும் இடம் காலம் பொருள் என்றிவற்றால் அளவுபடாததுமாய் இருக்கும் ப்ரஹ்மம்* (தைத் ஆன -1) என்ற ஸ்ருதியில் பரப்ரஹ்மத்தின் தன்மையாக அறியப்பட்டது. அநாமயத்வமாவது - உடல் உள்ளம் முதலியவற்றில் எவ்வகை நோயும் இல்லாதிருத்தல். அதுவும் *பரமாத்மா - புண்யாபாபங்கள் மூப்பு மரணம் துன்பம் பசி தாகம் ஆகியவை இல்லாதவன்* (ச்சாந்தோ

8-7-1) என்றிது முதலிய ஸ்ருதிகளால் பரப்ரஹ்மத்தின் தர்மமாக அறிவிக்கப்பட்டது. அவ்யக்தத்வமாவது - பக்தியில்லாதவர்களால் கண் முதலிய பொறிகளின் வாயிலாக அறிய முடியாதிருத்தல். அதுவும் *எது கண் முதலியவற்றால் அறிய முடியாததோ, எது கை முதலானவற்றால் பிடிக்க முடியாததோ* (முண்டக 1-1-6), எந்தப் பரமாத்மா கண்ணால் காண முடியாதவனாய் எல்லாவற்றையும் தான் காண்கிறானோ* (ப்ருஹ 5-7-27), *ப்ரஹ்மம் கண்ணால் காணப்படாததும் வாயால் சொல்லப்படாததும் ஆகும்* (முண்டக 3-1-8), *அர்ஜுநா! எப்படிப்பட்டவனாக என்னை நீ இப்போது பார்த்தாயோ அப்படிப்பட்ட நான் பக்தி இல்லாமல் வெறுமனே வேதமோதியோ தவம் செய்தோ தானம் வழங்கியோ பார்க்க முடியாதவன்* (கீதை 11-53) என்றிவை முதலிய ஸ்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் பரப்ரஹ்மத்தின் பான்மையென்று பகரப்பட்டது. இவை முறையே யுத்த காண்டம் நூற்றிருபதாம் ஸர்க்கத்தில் *நீர் அழிவற்றவர், பரப்ரஹ்மமாய் இருப்பவர், ஸத்யமானவர் (=உருவம் பண்பு ஆகியவற்றால் குறுகுதல் பெருகுதல் இன்றி எப்போதும் ஒரே விதமாய் இருப்பவர்), உலகமுண்டாவதற்கு முன்பும் பின்பும் நடுவிலும் உள்ளவர்* (15) என்ற நான்முகன் வார்த்தையிலுள்ள ஸத்ய ஸப்தத்தாலும், 'எழுபத்திரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் *அந்த வீரனான ஸ்ரீராமனை அநாமயனான (=உடலிலும் மனதிலும் நோயற்ற) நாராயணனாக எண்ணுகிறேன்' (11) என்ற ராவணன் பேச்சிலுள்ள அநாமய ஸப்தத்தாலும், நூற்றிருபத்திரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் *இவ்விராமன் அவ்யக்தமானதும் (=பக்தி அற்றவர்களால் பொறிகளின் மூலம் அறிய முடியாததும்) வளர்வு தேய்வு முதலிய மாறுதல் இல்லாததுமான - மனித உருக்கொண்ட ப்ரஹ்மமென்று நான்முகன் முதலியவர்களால் கூறப்பட்டான்* (32) என்ற தஸரத வாக்யத்திலுள்ள அவ்யக்த ஸப்தத்தாலும் ஸ்ரீராமனுருவம் தாங்கிய விஷ்ணுவுக்குக் கூறப்பட்டு அவை அப்பிரானுடைய பரப்ரஹ்மமாகும் தன்மையை நிலைநாட்டுகின்றன.

புருஷத்வாத் - புரி ஸேதே - (எல்லா ப்ராணிகளிடமும் தங்கியுள்ளான்) என்ற வ்யுத்தத்தியின் மூலம் எல்லா உயிர்களின் ஹ்ருதயமாகிற குகையில் தங்கி இருப்பதனால் என்பது இதன் முடிவான பொருள். இந்தப் புருஷத்வம் பரப்ரஹ்மத்தின் தனித்தன்மையாகும். *மூன்று மாத்திரை அளவுடைய ஓங்காரத்தினால் பரமாத்மாவை த்யானம் செய்பவன் - முக்தியடைந்த ஸுத்தாத்மாவைவிட உயர்ந்தவனும் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அந்தராத்மாவாய்த் தங்கியுள்ளவனும் அதனால் புருஷன் என்று சொல்லப்படுபவனுமான பரவாஸுதேவனைக் காண்கிறான்* (ப்ரந 5-5) என்ற ஸ்ருதியினாலும், தைத்திரீயோபநிஷத்து ஆறாம் ப்ரஸ்நம் பதினோராவது அநுவாகத்தில் *கழுத்துப் பட்டைக்குப் பன்னிரண்டு விரற்கிடைக்குக் கீழும் நாபிக்குப் பன்னிரண்டு விரற்கிடைக்கு மேலும் கீழ்நோக்கிய தாமரைமொக்குப் போல் ஹ்ருதயமென்பது உள்ளது. அதனை எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவின் சிறந்த இடமாக அறிய வேண்டும். அந்த ஹ்ருதயம் சிறிது மலர்ந்த தாமரை போன்றதாய் நாற்புறமும் நாடிகளால் வ்யாபிக்கப் பெற்றுத் தொங்குகிறது. அதன் நுனியில் நுண்ணிய துளை ஒன்று உள்ளது. அதுதன்னில் ஸர்வாந்தர்யாமியான பரப்ரஹ்மம் நிலைபெற்றுள்ளது. அந்த ஹ்ருதயத்தின் நடுவில் நான்கு பக்கங்களிலும் ஜ்வலைகள் பரவப்பெற்ற பெரிய

ஜாடராக்கி (= உணவு ஜீரணமாவதற்குக் காரணமான நெருப்பு) இருக்கிறது. அது எப்போது அணையாமல் ஒலித்துக் கொண்டு உணவுப் பொருள்களைப் பிரித்து முதன்முதலில் தான் உண்கிறது. உள்ளங்கால் முதல் உச்சி வரையில் தான் உறையும் உடலை வெம்மையுடையதாகச் செய்கிறது. அந்த அக்நியின் நடுவில் மிக நுண்ணியதாய் உயர்ந்துள்ள அக்நிஜ்வாலை போல் ஜீவாத்மா விளங்குகிறது. அங்ஙனம் பளபளவென்று ப்ரகாசிக்கும் ஜீவாத்மா (தன்னுள்ளே கரிய திருவுருக்கொண்ட பரமாத்மா உள்ளதனால்) கரிய மேகத்தை விழுங்கிய மின்னற்கொடிபோல் விளங்குமதாய், தானே விளைந்த நெல்லின் நுனிபோல் நுண்ணியதாய் மஞ்சள் நிறமுள்ளதாய்த் தனக்கு ஒப்பில்லாததாக இருக்கிறது. அந்த ஜீவாத்மாவென்னும் அக்நிஜ்வாலையின் நடுவில் பரமாத்மா நிலைபெற்றிருக்கிறான்* என்று - எல்லார் உடலிலும் கழுத்துக்குக் கீழ் நாபியின் மேல் தாமரை மொட்டுப் போன்றுள்ள ஹ்ருதயம் தலைகீழாக இருக்கிறது என்றும் அதன் நடுவில் ஜீவாத்மா இருக்கிறது என்றும் கூறி, நெருப்பின் ஜ்வாலை போல் விளங்குகின்ற அந்த ஜீவாத்மாவின் மத்தியத்தில் பரமாத்மா இருக்கிறார் என்று கூறுவதனால் பரமாத்மா ஹ்ருதய குகையில் இருப்பது பெறப்படுதலாலும், *எல்லா ப்ராணிகளுடைய ஸரீரத்திலும் உள்ளே ஹ்ருதயம் என்னும் குகையில் இருக்கும் பரமாத்மா பிறவியும் மரணமும் இல்லாதவன் ஒப்பற்றவன் (ஸூபால -7) என்ற ஸ்ருதியினாலும். *அர்ஜுநா! எல்லா ப்ராணிகளின் ஹ்ருதயத்திலும் நான் ஆத்மாவாய் இருக்கிறேன்* (கீதை 10-20), அர்ஜுநா! எல்லோரையும் தூண்டுகிற வாஸுதேவன் ஸகல ப்ராணிகளின் ஹ்ருதய ப்ரதேஸத்திலும் இருக்கிறான்* கீதை 18-61) என்றிவை முதலான ஸ்ம்ருதிகளாலும் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஸகல ப்ராணிகளுடையவும் ஹ்ருதயகுகையில் தங்கி உள்ளமையாகிற புருஷத்வம் அறிவிக்கப்படுதலாலும் என்க. இத்தன்மை யுத்தகாண்டம் நூற்றிருபதாம் ஸர்க்கத்தில் *நீர் சார்ங்கமென்னும் வில்லை ஏந்தியவர். அனைவருடைய பொறிகளையும் வசப்படுத்தும் திவ்யமான திருமேனியை உடையவர், எல்லாருடையவும் ஹ்ருதய குகையில் இருப்பதனால் புருஷன் எனப்படுகிறீர், புருஷோத்தமனுமாகிறீர்* (16)என்றுள்ள பிரமன் வார்த்தையினால் ஸ்ரீராமனாகிய விஷ்ணுவுக்குக் கூறப்பட்டு, அது அப்பிரானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை நிலைநாட்டுகிறது.

ஸ்ருதி விதித தம : பார வர்த்தித்வத: - வேதத்தின் மூலம் அறியப்பட்டதான - தமஸ் என்ற சொல்லப்படும் ப்ரக்ருதிக்கு மேலேயுள்ளமை என்ற தன்மையினால் என்பது இதன் பொருள். இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு மேலே உள்ளதாக வேதத்தின் மூலம் அறியப்படுதலால் என்பது கருத்து. ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு மேலேயுள்ளமை என்பது பரப்ரஹ்மத்தின் தனித்தன்மையாகும். *தமஸ்ஸுக்கு மேல் இருப்பவனும் ஸூர்யனது நிறத்தை உடையவனுமான இம்மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்* (புருஷ ஸூக்தம் - 16, உத்தரநாராயணம் -2), *இந்த ரஜஸ் என்னும் ப்ரக்ருதி மண்டலத்தின் மேல் வசிக்கின்ற பரமாத்மாவை* (தைத். ஸம். 2-2-2) என்றிவை முதலிய ஸ்ருதிகளின் மூலம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரக்ருதி மண்டலத்தின் மேலே வசித்தல் அறிவிக்கப்படுதலால் என்க. இவ்விடங்களில் தமஸ் என்பதும் ரஜஸ் என்பதும் மற்ற இரண்டு குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், தமஸ் ரஜஸ் ஸத்வமென்னும் மூன்று

குணங்களையும் இயற்கையாகப் பெற்ற மூலப் ப்ரக்ருதியைக் குறிப்பனவாகும்; தனிப்பட்ட தமோ குணமோ ரஜோ குணமோ ஓரிடத்திருப்பது பொருந்தாமையால் என்க. இத்தன்மை யுத்த காண்டம் நூற்றுப்பதினான்காம் ஸர்க்கத்தில் *இவ்விராமன் தமஸ்ஸென்னும் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு மேல் உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருப்பவனும் எல்லோரையும் படைப்பவனும் சங்கு சக்கரம் கதை ஆகியவற்றை ஏந்தியவனுமான பரமாத்மாதான், இது நிர்ஶயம்* (15) என்ற மண்டோதரி வாக்கத்தில் ஸ்ரீராமனாகிய விஷ்ணுவக்குச் சொல்லப்பட்டதாய்க் கொண்டு அது அப்பிரானுக்குப் பரமாத்மாவான தன்மையை ஸாதிக்கின்றது. அத்தன்மை பரமாத்மாவைத் தவிர்த்து வேறெங்கும் பொருந்தாமையால் என்க.

இங்ஙனம் பரப்ரஹ்மத்திற்கேயுரிய தன்மைகளை ஸ்ரீராமாவதாரம் செய்த விஷ்ணுவினிடத்தில் கூறுவதன் வாயிலாக அப்பிரானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதித்து வருகின்ற வால்மீகி முனிவர், ஸ்ரீராமனாகிய விஷ்ணுவைப் பிரமன் முதலியோர் பரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லிய சொல்லைக் குறிப்படுவதன் வாயிலாகவும் அதை ஸாதிக்கிறார் என்று குறிப்பிடுகிறார் நூலாசிரியர் - *ப்ரஹ்மேதி* என்று தொடங்கி.

ப்ரஹ்ம இதி அம்போஜயோநி ப்ரமதபதிமுகை : நிர்ஶரை: ஸ்பஷ்டம் உக்தே: - தாமரையிற் பிறந்த பிரமன், பிரமத கணத் தலைவனான ஶிவன் முதலிய தேவர்களால் ஸ்ரீராமனாகிய விஷ்ணு பரப்ரஹ்மம் என்று விளக்கமாக (=இதுவரையில் கூறியபடி காரணங்களின் வாயிலாகவன்றி நேராக ப்ரஹ்மமென்ற சொல்லாலேயே) சொல்லப்பட்டதனால் என்பது இத்தொடரின் பொருள். ஸ்ரீராமாயணம் யுத்தகாண்டம் நூற்றிருபத்திரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் *இந்த்ரனும் இம்மூவுலத்தவரும் ஸித்தர்களும் பரமருஷிகளும் மஹாத்மாவாய்ப் புருஷோத்தமனான ஸ்ரீராமனை எதிர் கொண்டு பூஜிக்கின்றனர். வேதத்தின் உட்கருத்தாய் வேதாந்தங்களில் மறைந்ததாய் பக்தியில்லாதவர்களால் அறியமுடியாததாய் உருவத்தாலும் குணத்தாலும் எவ்வித மாறுதலும் இல்லாததும் மிக ப்ரஸித்தமுமான ப்ரஹ்மமே பகைவரைத் தபிக்கச் செய்யும் ஸ்ரீராமனுருவம் கொண்டு அவதரித்தது என்று பிரமன் முதலியோர்கள் என்னிடம் கூறினர்* (31, 32) என்று தஸரதன் வார்த்தை அமைந்துள்ளது. இதில் ஸ்ரீராமனாக அவதாரம் செய்த விஷ்ணுவைப் பிரமனாதியர் பரப்ரஹ்மமாகக் கூறியுள்ளமை மிகவும் விளக்கமாக உள்ளது.

இங்ஙனமே நூற்றிருபதாவது ஸர்க்கத்தில், எல்லாத் தேவர்களாலும் முன்னிடப் பெற்ற நான் முகன் ஸ்ரீராமனிடம் அவனது முன்னைய நிலையக் கூறும் தருணத்தில் *நீர் திருமகளோடு இணைபிரியாது சக்ராயுதமேந்தி எங்கும் நிறைந்துள்ள நாராயணப் பெருமானாவீர். ஒரு கோடுடைய வராகமாய் அவதரித்து பூமியை மேலெடுத்தவரும் நீரே. இதுவரையில் இருந்த பகைவரான மதுகைடபாதிகளை வென்று இனித் தோன்றும் சிசுபாலாதிகளையும் வெல்லும்வரும் நீரே (14,15) என்று நேரே ஸ்ரீராமனைப் பார்த்துக் கூறியதும் இங்குக் கருதப்பட்டதாகும்.

இங்கு நான்முகக் கடவுள் தன்னுடைய கருத்தை மட்டும் கூறவில்லை. பின்னையோவெனில் ஸசீபதி உமாபதி முதலான எல்லாத் தேவர்களுடைய கருத்தையுமே கூறினார். ஆகையால்தான் *பின்பு குபேரன், பகைவரை வாட்டும் யமதர்மன், ஆயிரம் கண்ணுடைய இந்த்ரன், மற்றாரைத் தபிக்கும் வருணன், எருத்துக் கொடியுடையானும் முக்கண்ணனும் நன்மனச் செல்வனுமான மஹாதேவன், எல்லா உலகையும் படைப்பவனாய் ப்ரஹ்மத்தை அறியுமவர்களில் தலைவனாகிய பிரமதேன் ஆகிய இத்தேவர் பெருமக்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஸூர்யன் போல் விளங்கும் விமானங்களின் மூலம் இலங்கை நகருக்கு வந்து ஸ்ரீராமபிரான் எதிரில் நின்றனர். கைக்கூப்பி நிற்கும் ஸ்ரீராமனைக் குறித்து இங்ஙனம் கூறினர்* (2-5) என்று இந்திரன் ஸிவன் யமன் வருணன் நான்முகன் முதலியோர் இலங்கைக்கு வந்து ஸ்ரீராமபிரானை எதிர்கொண்டதும், *எல்லா உலகங்களையும் படைக்கும் கர்த்தாவாகவும் எல்லோரையும்விட உயர்ந்தவராகவும் அறிவாளிகளுக்குள் மிக மேம்பட்டவராகவும் நீர் இருக்கிறீர்* (17), *நீர் மூவுலகினையும் முதன் முதலில் படைத்தவராவீர், உலகிற்கு நீரே தலைவர், உமக்கு வேறோர் தலைவர் இல்லை* (20) என்று அத்தேவர்கள் ஸ்ரீராமபிரானிடம் கூறியதாக முன்னே காட்டியதும் பொருந்துகிறது. அதனால்தான் *லோகபாலர்களான முற்கூறிய இந்த்ராதி தேவர்களால் இங்ஙனம் கூறப்பட்டு, உலகிற்குத் தலைவனும் தர்மத்தை வளர்ப்பவனும் ரகுலத்தில் உதித்தவனுமான ஸ்ரீராமன் அத்தேவர் பெருமக்களைக் குறித்துக் கூறினன்* (11) என்று தொடங்கி ஸ்ரீராமபிரான் எல்லாத் தேவர்களிடமும் *என்னை நான் தயரதன் மகனான மனிதனாக நினைத்திருக்கிறேன்* (12) என்று கூறியபின்பு பிரமதேவன் ஒருவன் மட்டுமே அதற்குப் பதில் அளிக்கத் தொடங்கியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளதும் பொருந்துகிறது. இல்லையெனில், எல்லாத் தேவர்களும் சேர்ந்தே பதில் அளிக்க வேண்டியிருக்க பிரமன் மட்டும் பதில் அளிப்பது பொருந்தாமற்போய் விடுமன்றோ! ஆகையால் ஸிவன் இந்த்ரன் முதலோரால் தூண்டப்பட்ட நான்முகன் கூறிய *நீர் நாராயணப் பெருமாளாவீர்* என்றிந்த வாக்கியமும் எல்லாருடைய வாக்கியமாகவே முடிவு பெறுவதனால் தேவர்கள் அனைவராலுமே ஸ்ரீராமனுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வம் சொல்லப்பட்டதாகிறது.

ஆகமாந்தோதித பரமமஹத்த்வ ஆஸ்ரயத்வாத் - (பரப்ரஹ்மத்தின் தன்மையாக) வேதாந்தங்களான உபநிஷத்துக்களால் கூறப்பட்ட பரமமஹத் பரிமாணத்துக்கு (=எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய அளவுடையதாய் இருக்கும் தன்மைக்கு) இடமாய் இருப்பதனால் என்பது இதன் பொருள். பரமமஹத்பரிமாணம் உடைமையோவெனில் பரப்ரஹ்மத்தின் தர்மமாகும். *உயர்ந்த எல்லாவற்றையும் விட உயர்ந்ததும் பெரியபொருள்கள் அனைத்தையும் விடப் பெரியதுமான பொருளை ப்ரஹ்மமென்று கூறுவர் பெரியோர்* (தைத் நாரா - 5) அணுப்பொருள்கள் அனைத்தையும் விடப் பெரிய பரமாத்மா* (தைத். நாரா - 66) என்றிவை முதலிய ஸ்ருதிகளாலும் மற்றுமுள்ள ஸ்ம்ருதிகளாலும் அங்ஙனம் அறியப்படுதலாலும், *எக்காரணத்தால் இது பெரியதாய் இருந்து தன்னை அடைந்தாரையும் பெரியவராக்குகிறதோ அக்காரணத்தால் இது பரப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்படுகிறது* (ஸ்ருதி?) என்ற - ப்ரஹ்ம ஸப்தத்தின் நிர்வசநத்தாலும் (விவரணத்தாலும்), *தான் பெரிதாகையாலும் தன்னைப் பற்றினாரைப்

பெருமையுறச் செய்வதனாலும் அது ப்ரஹ்மமென்று கூறப்படுகிறது* (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்) என்ற ஸ்ம்ருதியாலும் அப்படியே அறிவிக்கப்படுதலாலும் என்க.

இத்தகைய பரமமஹத்தபரிமாணம் உடைமை யுத்தகாண்டம் நூற்றுப்பதினான்காம் ஸர்க்கத்தில் *இவ்விராமன் பிறப்பு - வளர்வு - இறப்புகள் இல்லாதவன், பெரியபொருள்கள் அனைத்தையும் விட மிகப்பெரியவன்* (14) என்று ஸ்ரீராமனாகிய விஷ்ணுவின் திறத்தில் கூறப்பட்டு அது அப்பெருமானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவிக்கின்றது. (ஆக 15,16 ஆகிய இரண்டு ஸ்லோகங்களினால் யுத்தக் காண்டத்தில் பத்தொன்பது காரணங்கள் கூறப்பட்டனவாயின)

இவ்விதமாக ஆறு (ஐந்து?) காண்டங்களில் விஷ்ணுவுக்குப் பரத்வத்தை அறிவிக்குமவையாய் உள்ள காரணங்களைத் தொகுத்துக் கூறி, இனி உத்தர காண்டத்திலுள்ளவற்றைத் தொகுத்துக் கூறுகிறார் - *மால்யாதீநாம்* என்றும், ஸர்வேப்ய: என்றும் தொடங்கும் இரண்டு ஸ்லோகங்களால்.

ஸ்லோகங்கள் 17,18

மால்யாதீநாம் ஹராப்ஜாஸநமுக₂ விபு₃த₄ாவத₄யராத்ரிஞ்சராணாம்
தேவாரீணாம் வத₄ாத₃ம்பு₃ஜப₄வஜநகத்வாத் தத₃ாபத்₃விநாஸாத் |
ருத்₃ரேண ஸ்பஷ்டமேவ ப்ரபு₄ரிதி கத₂நாத் ப்₃ரஹ்மணோபாஸ்யதோக்தே:
தேவாநாமீஸ்வரத்வாத் ஸகலஸூ₃ரக₃ணைரர்ச்சிதத்வாத் ஸ்துதத்வாத் ||

ஸர்வேப்ய : பூர்வஜத்வாத் அத₂ ஸகல ஜகத்காரணாகாஸப₄ாவாத்
ஸேந்த்₃ரைர் தே₃வைரஸேஷை: ஸததமபி ஸமாராத₄நீயத்வத: ச |
அந்த்யே காண்டே₃ மூநீந்த்₃ர : கவிகுலதிலக : ப்ராஹ வல்மீகஜந்மா
ராமாகாரம் முராரிம் ஸ்பு₂டமிஹ பரமம் ப்₃ரஹ்ம வேதாந்தவேத்₃யம் ||

பதவுரை

ஹர அப்ஜாஸநமுக விபுத அவத்ய ராத்ரிஞ்சராணாம் = சிவன் பிரமன் முதலிய தேவர்களால் வதைக்க முடியாத அரக்கர்களாயும், தேவ அரீணாம் = தேவர்களுக்குப் பகைவர்களாயும் உள்ள, மாலீ ஆதிநாம் = மாலி முதலியவர்களை, வதாத் = கொன்றமையினாலும், அம்புஜபவ ஜநகத்வாத் = தாமரையோனான பிரமனைப் பிறப்பித்ததனாலும், தத் ஆபத் விநாஸாத் = அப்பிரமனுடைய ஆபத்தைப் போக்கியதனாலும், ருத்₃ரேண ஸ்பஷ்டமேவ ப்ரபு: இதி கதநாத் = சிவபெருமானால் ஸ்பஷ்டமாகவே விஷ்ணு ப்ரபு (=தலைவர்) என்று சொல்லப்பட்டபடியினாலும், ப்ரஹ்மணா உபாஸ்யதா உக்தே: = பிரமதேவனால் விஷ்ணுவுக்குத் தன்னால் த்யாநம் செய்யப்படும் தன்மை கூறப்பட்டபடியினாலும், தேவாநாம் ஈஸ்வரத்வாத் = தேவர்களுக்கு அதிபதியாய் இருப்பதனாலும், ஸகல ஸூ₃ர கணை: = கூட்டங் கூட்டமாக உள்ள எல்லாத் தேவர்களாலும், அர்ச்சிதத்வாத் = பூஜிக்கப்பட்டதனாலும், ஸ்துதத்வாத் துதிக்கப்பட்டதனாலும், ஸர்வேப்ய: பூர்வஜத்வாத் = எல்லோரைவிட முன்பே

தோன்றியதனாலும், ஸகலஜகத்காரண ஆகாஸபாவாத் = எல்லா உலகுக்கும் காரணமான ஆகாஸமாய் இருப்பதனாலும், ஸேந்த்ரை: தேவை: அஸேஷை: = இந்த்ரன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அனைவராலும், ஸுததமபி = எப்போதுமே, ஸமாராதநீயத்வத: = ஆராதிக்கத்தக்கமையினாலும், அந்த்யே காண்டே = இறுதியிலுள்ள உத்தரகாண்டத்தில், கவிகுலதிலக: = கவிகளின் திரளுக்குத் திலகமானவரும், வல்மீக ஜந்மா = புற்றில் உதித்தவருமான, முநி இந்த்ர: = முனிவர் பெருமான் (வால்மீகி), ராம ஆகாரம் முராரிம் = ஸ்ரீராமனது உருவம் தரித்த திருமாலை, வேதாந்த வேத்யம் பரமம் ப்ரஹ்ம = உபநிஷத்துக்களால் அறியத்தக்க மிகவுயர்ந்த ப்ரஹ்மமாக, ஸ்ப்புடம் = ஸ்பஷ்டமாக, ப்ராஹ் = கூறியருளினார்.

விசேஷவுரை

மால்யாதீநாம்.....வதாத் - ஸிவன் பிரமன் முதலிய தேவர்களால் கொல்ல முடியாதவர்களாய்த் தேவர்களுக்குப் பகைவர்களாயும் உள்ள மாலி முதலான அரக்கர்களை அழித்தமையால் என்பது இதன் பொருள். இக்காரணமானது, பரம்பொருளென்று இவ்வுலகோர் மயங்குதற்குரிய சிவன் பிரமன் முதலியவர்களை விட விஷ்ணுவுக்குப் பரம்பொருளான தன்மையை ஸாதித்துத் தருகிறது. சிலரால் அழிக்க முடியாதவர்களை அழித்தல் என்பது அழித்தவனுக்கு அச்சிலரைவிட உயர்த்தியை ஸாதிக்கும் என்னும் விஷயம் உலக வழக்கினாலேயே அறியப்படுதலால் என்க. ஸிவன் பிரமன் முதலியோரைக் காட்டிலும் உயர்த்தியை ஸாதிக்கின்ற இக்காரணம் ஒருவரையும் விடாமல் மற்றெல்லோரைக் காட்டிலும் விஷ்ணுவுக்குப் பரவத்தை ஸாதிப்பதாகும். இக்காரணமானது உத்தரகாண்டம் ஏழாம் ஸர்க்கத்தில் *ஸூர்யமண்டலம்போல் விளங்கும் அச்சக்கராயுதம் தனது ஒளியால் ஆகாஸத்தை விளங்கச் செய்து காண்டே காலசக்ரமென்ற யமனது ஒருவகை ஆயுதம் போன்று மாலியின் தலையை அறுத்துத் தள்ளியது* (43) என்றிது முதலாக மாலி தொடக்கமான அரக்கர்களின் வதத்தைக் கூறும் சுலோகங்களால் கூறப்பட்டுள்ளது. மாலி முதலியவர்கள் ஸிவன் பிரமன் முதலியோரால் அழிக்க முடியாதவர்கள் என்பது, ஆறாம் ஸர்க்கத்தில் *நான் அவர்களைக் கொல்லமாட்டேன், அது என்னால் முடியாதல்லவா? ஆனாலும் ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறேன், அதுவே அவர்களைக் கொல்லும் (10) என்று மாலி முதலியோரைக் கொல்ல வேண்டித் தன்னிடம் வந்த தேவர்களிடம் ஸிவன் கூறிய வார்த்தையினாலும், அந்த ஸர்க்கத்திலேயே, **இங்கனம் தேவர்களின் வேண்டுகோளைக் கேட்ட ஸிவபெருமான் தலையையும் கைகளையும் அசைத்துக் கொண்டு தன்னால் முடியாமையைக் குறித்ததோடல்லாமல் - *அந்த ஸுகேஸனின் மைந்தர்களான மாலி முதலியோர் என்னால் போரில் கொல்லப்படார். ஆனால் உபாயமொன்றைச் சொல்லுகிறேன். அது அவர்களை அழிக்க வல்லது*, என்று இந்த வார்த்தையைக் கூறினார்** (28,29) என்று ஸிவபிரானும் தேவர்களும் சந்தித்தபோது நடந்த செய்தியைக் கூறும் ஸமயத்தில், சிவனது வார்த்தையை அநுவாதம் செய்து மால்யவான் கூறிய வார்த்தையினாலும் அறியப்படுகின்றது. கீழ்க்காட்டிய இரண்டு இடங்களிலும் ஸுகேஸன் மக்களான மாலி முதலியோரைத் தன்னால் கொல்ல

முடியாமை -சிவபெருமானாலேயே கூறப்படுதலால் என்க. ஏழாவது ஸர்க்கத்தில் *ஸ்ரீராமபிரானே! ஸுமாலி, மால்யவாந், மாலி என்னும் இவர்கள் - உன்னால் கொல்லப்பட்ட புலஸ்தியர் மக்களாகிய ராவணாதி ராசூஸர்களைவிட மிகவும் பலமுடையவர்கள். தேவர்களுக்கு இடர் விளைவிக்கும் பகைவர்களான அரக்கர்களை அழிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவன், சங்கு சக்ர கதைகளைக் கையில் ஏந்திய நாராயணன் நீயே!* (24,25) என்றுள்ள அகஸ்திய வசநத்தில் ஸுமாலி முதலியோர் நாராயணனைத் தவிர வேறு யாராலும் கொல்லப்பட மாட்டாரென்பது மிகவும் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டது. அதனால் அவ்வரக்கர்கள் சிவன் பிரமன் முதலியவர்களால் கொல்ல முடியாதவர்கள் என்பது கிடைத்தது. ஆக சிவன் பிரமன் முதலியோர்க்கு அழிக்க முடியாத மாலி முதலியோரை அழித்தல் என்பது அவர்களைவிட உயர்த்தியை விஷ்ணுவுக்குத் தடையின்றி நிலைநாட்டும் என்பது ஸித்தித்ததாகிறது.

அம்புஜபவ ஜநகத்வாத் - தாமரையினின்று தோன்றிய பிரமனைப் பிறப்பித்ததனால் என்பது இதன் பெரருள். நான்முகனைத் தோற்றுவித்தல் என்பது பரப்ரஹ்மத்தின் தன்மையாகும். *யாவனொருவன் முன்பு பிரமனைப் பிறப்பித் தானோ, யாவனொருவன் அப்பிரமதேவனுக்கு வேதங்களையும் உபதேசரித்தானோ, தன்னைப் பற்றிய தெளிந்த அறிவைத் தருகின்ற அந்தத் தேவனை முக்தி பெற விரும்பிய நான் ஸரணம் பற்றுகிறேன்* (ஸ்வேதாஸ்வ 6-18) என்ற ஸ்ருதியினாலும், *பிறப்பிலியான ப்ரஹ்மத்தின் திருநாபியில் கமலமலர் ஒன்று தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அதில் இவ்வுலகம் எல்லாம் ஆதாரப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் படைக்கும் பிரமதேவனே அதுதன்னில் தோன்றினானன்றோ (தைத் யஜுர் 4-6-2) என்ற ஸ்ருதியினாலும் அங்ஙனம் அறியப்படுதலால் என்க. இத்தன்மை இங்கு நூற்று நான்காம் ஸர்க்கத்தில் *பூஜிக்கத் தக்கவனும் உலகிற்குத் தலைவனும் எனக்குத் தலைவனுமான ப்ரஹ்மதேவன் - நல்லோனே! உன்னுடைய ப்ரஹ்மலோகம் தொடக்கமானவற்றைக் காப்பதற்காக நீ செல்லுவதற்காக உன்னால் ஸங்கல்பிக்கப் பட்ட காலம் இதுவாகும். (ஸ்ரீராமாவதாரகார்யம் முடிந்துவிட்டதென்றபடி) நீ முன்பு உலகையெல்லாம் வியக்கத்தக்க உனது ஸக்தியினால் சுருக்கி (வயிற்றில் அடக்கி) பெருங்கடல் நீரில் ஸயநித்துக் கொண்டே முதன்முதலில் (பிரமனாகிய) என்னைப் படைத்தருளினாய்* (3,4) என்றும், *நாபியில் உள்ளதாய் ஸூர்யன் போல் ஒளிபடைத்த திவ்யமான பத்மத்தில் என்னைப் பிறப்பித்து, படைத்தல் முதலிய நான் செய்யத்தக்க கார்யங்களையும் என்னிடம் ஒப்புவித்தருளினாய்* (7) என்றும், ப்ரஹ்மதேவனது வார்த்தையை அநுவதித்து ஸ்ரீராமபிரானிடம் காலபுருஷன் கூறிய வார்த்தையினால் விஷ்ணுவுக்குக் கூறப்பட்டு அது அப்பிரானுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வத்தை அறிவிக்கின்றது.

ததாபத் விநாஸாத் - அந்நான்முகனுக்கு மதுகைடபர்கள் வேதத்தை அபஹரித்ததனால் நேர்ந்த ஆபத்தைப் போக்கியதனால் என்பது இதன் பொருளாம். ஒருவனுக்கு உண்டான ஆபத்தைத் தீர்த்த மற்றொருவன் அவ்வொருவனைவிட உயர்ந்தவனாய் இருக்க வேண்டிய அவசியமுள்ளதனால் நான்முகனது ஆபத்தைப் போக்கினமை என்பது - விஷ்ணுவுக்கு அந்நான்முகனைவிடப் பரத்வத்தை அறிவியா

நின்று கொண்டு, அந்நான்முகன் மற்றெல்லாத் தேவர்களைவிட உயர்ந்தவன் ஆகையால் அவனைவிடப் பரத்வத்தை அறிவிக்கும் வாயிலாக விஷ்ணுவுக்கு எல்லோரைக் காட்டிலும் உயர்த்தியை ஸாதிக்கிறது. நான்முகனுடைய ஆபத்தைப் போக்கினமை இங்கு நூற்றுநான்காம் ஸர்க்கத்தில் - *மதுவென்றும் கைடபனென்றும் பெயர்பெற்ற மிக்க பலஸாலிகளான இரண்டு அரக்கர்களையும் நீ உனது விசித்திரமான ஸக்தியினால் படைத்துப் பின்பு அழித்ததனால் அவர்களுடைய உடலிலுள்ள எலும்புக் குவியல் நிறையப் பெற்றதனால் இந்தப் பூமி மலைகள் நிறைந்ததாகவும், அவர்களது மேதஸ்ஸினால் (=கொழுப்பினால்) நிறைந்த அப்பூமி மேதிநியென்ற பெயர் பெற்றதாகவும் ஆயிற்று* (5,6) என்று மது கைடபர்களைக் குறித்துள்ளதனாலும் அவர்களின் எலும்புக் குவியல்களைக் கூறியுள்ளதனாலும் நினைவு படுத்தப்பட்டது. அறுபத்தொன்பதாம் ஸர்க்கத்திலும் *உலகைப் படைப்பவனும் அதற்காக முதன் முதலில் தோன்றிய கடவுளுமான விஷ்ணுவின் மிகப்பழமை பெற்றதாய் ஒளிமயமான இந்த பாணம் மதுகைடபரென்னும் அரக்கர் இருவரை வதை செய்வதற்காக மஹாத்மாவான அவ்விஷ்ணுவினால் ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்டது. அப்பாணம்தான் இப்போது லவணனை வதைப்பதற்காக ஸத்ருக்நனால் கையில் எடுக்கப்பட்டு உலகிற்கு அச்சத்தை விளைவிக்கிறது* (26,27) என்று மதுகைடப வதத்திற்காக விஷ்ணு ஒளிமயமானதொரு பாணம் ஸ்ருஷ்டித்ததைப் பற்றிக் கூறியதனாலும் இவ்விஷயம் குறிப்பாக அறிவிக்கப்பட்டது.

ருத்ரேண ஸ்பஷ்டமேவ ப்ரபுரிதி கதநாத் - சரிவபெருமானால் ஸ்பஷ்டமாகவே *விஷ்ணு எனக்கு ப்ரபு (=காக்கும் தலைவன்) என்று சொல்லப்பட்டபடியினால் என்பது இதன் பொருள். இது இங்குக் கருதத்தக்கது - தன்னை விடத் தாழ்ந்தவனையோ தன்னை ஒத்தவனையோ உலகில் ஒருவனும் *எனக்குத் தலைவன்* என்று குறிப்பிடமாட்டானன்றோ? பின்னையோவெனில் தன்னைவிட உயர்ந்தவனையே அங்ஙனம் குறிப்பிடுவான். ஆக, சரிவபெருமானால் *தலைவன்* என்று குறிப்பிடப்பட்டதனால் சரிவனைவிட விஷ்ணுவுக்கு உயர்த்தி இருந்து தீரவேண்டுமாகையால் அவ்வுயர்த்தி ஸித்தித்ததனாலும், முற்கூறிய காரணங்களினால் நான்முகனைவிட உயர்த்தி ஸித்தித்ததனாலும், மிக உயர்ந்தவர்களாக ஊகிக்க இடமுள்ள பிரமன் விஷ்ணு சரிவன் என்னும் இம்மூவரில் விஷ்ணுவுக்கு எல்லோரையும் விடப் பரத்வம் ஸித்திக்கின்றது. விஷ்ணுவைப் பற்றிய *ப்ரபு* ஸப்தம் ஆறாவது ஸர்க்கத்தில், 'ஓ மஹர்ஷிகளே! இந்த மாலி ஸுமாலி மால்யவான்களின் உபத்ரவத்தையே முன்னிட்டுக் கொண்டு விஷ்ணுவைத் தஞ்சமாகப் பற்றுங்கள்; எனக்கும் ப்ரபுவான (தலைவராகிய) அவர் அவ்வரக்கரை அழித்தருள்வர்' (11) என்று தேவர் முனிவர்களிடம் சரிவபெருமான் கூறிய வார்த்தையில் காணப்படுவது அறியத்தக்கது.

ப்ரஹ்மணா உபாஸ்யதா உக்தே : - நான்முகனால் - தன்னால் த்யாநம் செய்யப்படுமவர் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்பட்டதனால் என்பது இதன் பொருள். இக்காரணமும் முற்கூறிய இரண்டு காரணங்களைப் போலவே விஷ்ணு

நான்முகனைவிட உயர்ந்தவர் என்பதை அறிவித்துக் கெரண்டே எல்லோரைக் காட்டிலும் அப்பெருமானுக்குப் பரத்வத்தை ஸாதிக்கின்றது. *நீ உனது நாபியிலுள்ளதாய் ஸூர்யன் போல் தேஜோமயமான திவ்ய பத்மத்தில் என்னை உண்டாக்கி ப்ரஜாபதியான நான் செய்யத்தக்க ஸ்ருஷ்டி முதலான கார்யமும் உன்னால் என்னிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. அத்தகைய நான் அப்பொறுப்பை உன்னிடமே வைத்து உலகிற்கெல்லாம் தலைவனாகிய உன்னையே இடைவிடாமல் த்யாநம் செய்கிறேன். அக்கார்யத்தை நான் நன்கு நிறைவேற்றுமாறு அருள் செய்யக் கடவாய்* (7,8) என்று நூற்று நான்காவது ஸர்க்கத்தில் காலபுருஷனால் அநுவாதம் செய்யப்பட்ட நான்முகனது வார்த்தையில், ஸ்ரீராமனுருக் கொண்ட விஷ்ணு தன்னால் த்யாநிக்கப்படுமவராய் - ப்ரஹ்மதேவன் கூறியது உணரத்தக்கது.

தேவாநாம் ஈஸ்வரத்வாத், ஸகல ஸூரகணை: அர்ச்சிதத்வாத். ஸ்துதத்வாத்- தேவர்களுக்கு அதிபதியாய் இருக்கையாலும், எல்லாத் தேவகணங்களால் பூஜிக்கப்பட்டதனாலும், அவர்களால் துதிக்கப்பட்டதனாலும் - என்பது இதன் பொருள். இம்மூன்று காரணங்களும் பாலகாண்டத்தில் கூறிய மூன்று காரணங்களைப் போலவே விஷ்ணுவுக்குப் பரம்பொருளான தன்மையை ஸாதிக்கின்றன. இவ்விஷயம் முன்னமே ஆராய்ந்து முடிக்கப்பட்டிருப்பதனால் இங்கு மறுபடியும் விவரிக்கப்படவில்லை. இம்மூன்றும், *ஸூரேஸ்வரனும் (தேவர்களுக்கு அதிபதியும்) மூவுலகிற்கும் தலைவனுமான விஷ்ணுவல்லவா தன் மணவாளப் பிள்ளையாக என் தகப்பனாரால் கருதப்பட்டார். ஆகையால் என் பிதா அவரைத் தவிர வேறொருவர்க்கும் என்னைக் கொடுக்க விரும்பமாட்டார்* (11,12) என்று பதினேழாம் ஸர்க்கத்தில், தன்னைக் காமுற்ற ராவணனிடம் வேதவதி கூறிய வார்த்தையில் *ஸூரேஸ்வர* ஸப்தத்தாலும், *இங்ஙனம் அம்ருதம் போல் இனிய வார்த்தையைத் தேவர்களிடம் கூறிவிட்டு தேவேஸனான (தேவர்கட்கு அதிபதியான) விஷ்ணு அவர்களால் துதிக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகம் சென்றார்* (22) என்று எண்பத்தைந்தாம் ஸர்க்கத்திலுள்ள 'தேவேஸ' ஸப்தத்தாலும், 'விருத்திரனென்னும் பகைவன் அழியப் பெற்றவராய் விருத்திரனை அழித்ததனால் ஏற்பட்ட ப்ரஹ்மஹத்தி தோஷத்தினால் ஒளியிழந்த இந்த்ரனைத் தலைவனாக உடைய அக்நி முதலிய தேவர்கள் மூவுலகிற்கும் தலைவரான விஷ்ணுவை மேன்மேலும் பூஜை செய்தனர்' (17) என்றும், *தேவர்கட்குத் தலைவரான விஷ்ணு அவர்களால் துதிக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டு ஸ்வர்க்க லோகத்துக்குச் சென்றனர்* (22) என்றும் உள்ள எண்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கத்திலுள்ள ஸ்லோகங்களாலும், *ஸ்ரீராமபிரான் அவதார கார்யத்தை நிறைவேற்றி மீண்டும் பரமபதத்திற்குச் சென்ற பின்பு தேவர்கள் விஷ்ணுவான தேவனைப் பூஜை செய்தனர்* (13) என்று நூற்றுப்பத்தாம் ஸர்க்கத்திலுள்ள ஸ்லோகத்தாலும் முறையே கூறப்பட்டிருத்தல் காணத்தக்கது.

ஸர்வேப்ய : பூர்வஜத்வாத் - தேவர், மநுஷ்யர் முதலியோருக்கு முன்பே அவர்களைப் படைப்பதற்காகத் தோன்றியபடியால் என்று இதன் கருத்து. இது "உலகத்தை உண்டாக்கியவனாய் முன்னோனான தேவனுடைய தொன்மையான வில்"

(26) என்று அறுபத்தொன்பதாம் ஸர்க்கத்திலும், “எல்லார்க்கும் மேம்பட்ட தலைவனே! நீயே உபாயம்; நீ எல்லார்க்கும் முன்பே தோன்றியவன்; நீ உலகத்துக்குத் தந்தை (18) என்று எண்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கத்திலும் இக்காரணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஸகலஜகத்காரணாகாஸபாவாத் : எல்லா உலகிற்கும் காரணம் என்று வேதத்தில் ப்ரஸித்தமான ஆகாஸமாக இருப்பதனால் என்பது இதன் கருத்து. *இவ்வெல்லா ப்ராணிகளும் ஆகாஸத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன* (ச்சாந்தோக்யம் 1-9-1) என்று ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமாக இருத்தல் என்பது ஆகாஸத்துக்கு உள்ளதாகக் கேட்கப்படுகிறது. அத்தகைய ஆகாஸம் பரப்ரஹ்மமே வேறன்று என்று *ஆகாஸ: தல்லிங்காத்* (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-1-23) என்ற ஸூத்ரத்தினால் வேதவ்யாஸ பகவான் ஸ்தாபித்தருளினர். (முற்கூறிய ச்சாந்தோக்ய ஸ்ருதியில் ஆகாஸம் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்ட பொருள் - பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான ஆகாஸத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆகாஸமேயாகும். அவ்வேறுபட்ட ஆகாஸமாகிய பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரியவைகளான - பூதாகாஸத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்தாதவைகளான, எல்லா உலகிற்கும் காரணமாய் இருத்தல், எல்லா உலகும் ஒடுங்கும் இடமாய் இருத்தல் எல்லாப் பொருள்களைவிடச் சிறந்திருத்தல், எல்லா உயிர்களும் சென்று சேரும் இடமாய் இருத்தல் முதலிய தன்மைகள் இவ்விடத்தில் கேட்கப்படுதலால் - என்பது இந்த ஸூத்ரத்தின் கருத்து) இத்தகைய ஆகாஸத்வமாவது இங்கு விஷ்ணுவுக்கு *தடந்தோளனான ஸ்ரீராமபிரானே! உன்னுடையதான எந்தத் திருமேனியை ஆசைப்படுகிறாயோ அதுதன்னில் புகக்கடவாய், அல்லது மிகப்பழமையான ஆகாஸத்திலாவது புகக்கடவாய்* (9) என்று நூற்றுப்பத்தாம் ஸர்க்கத்திலுள்ள நான்முகனது வார்த்தையில், ஆகாஸத்தில் புகும்படியாக ப்ரார்த்தித்துள்ளபடியால் அறியப்படுகிறது. ஆகாஸமல்லாததொரு பொருள், (அதாவது ஆகாஸத்திலிருந்து முன்பு புறப்படாததொரு பொருள்) ஆகாஸத்தில் (மீண்டும்) புகும்படி வேண்டப்பட மாட்டாதன்றே? ஸ்ரீராமாவாதாரம் செய்த விஷ்ணு ஆகாஸத்தில் புகும்படி வேண்டப்பட்டுள்ளது. இதனால் விஷ்ணு ஆகாஸமே என்று அறியப்படுகிறது. ஆகையினால் அத்தகைய ஆகாஸத்வம் விஷ்ணுவினிடம் பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதிப்பதாகக் கூறியது மிகப்பொருந்தியதேயாம்.

ஸேந்த்ரை: தேவை: அசேஷை: ஸததமபி ஸமாராதநீயத்வத: - இந்த்ரன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அனைவராலும் எப்போதும் ஆராதிக்கத் தகுதி பெற்றுள்ளமையினால் என்பது இதன் பொருள். உத்தரகாண்டம் நூற்றொட்டாம் ஸர்க்கத்தில் *அரக்கர் தலைவனே! இந்த்ரன் உள்ளிட்ட எல்லாத் தேவர்களாலும் எப்போதும் ஆராதிக்கத்தக்கவனும் இக்ஷ்வாகு குலத்தின் தேவதையுமான ஜகந்நாதனை ஆராதித்து வா* (31) என்பது விபீஷணனைக் குறித்து ஸ்ரீராமசந்த்ரன் கூறிய வார்த்தை. இதில் இக்ஷ்வாகு வம்ஸத்திற்குத் திருவாராதநப் பெருமானான ஸ்ரீரங்கநாதன் என்னும் விஷ்ணுவுக்கு எல்லாத் தேவர்களாலும் ஆராதிக்கத்தக்க தன்மையை ஸ்ரீராமபிரான் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியுள்ளான். அத்தன்மையானது விஷ்ணுவினிடம் தேவர்கள் அனைவரைவிட உயர்த்தியைக் காட்டித் தர வல்லதேயாகும்.

அந்த்யே காண்டே.....ப்ரஹ்ம வேதாந் வேத்யம்- (இங்ஙனம் முற்கூறிய பதினோரு காரணங்களாலே) கவிகள் திரளில் சிறந்தவராய்ப் புற்றில் (வல்மீகத்தில்) உதித்ததனால் வால்மீகி என்று பெயர் பெற்ற முனிவர் பெருமான் இறுதியான இந்த உத்தரகாண்டத்தின்கண் ஸ்ரீராமாவதாரம் செய்த முராரியை (= விஷ்ணுவை) வேதாந்தங்களினால் அறியத்தக்க பரமப்ரஹ்மமென்று விளக்கமாகக் கூறினர் என்றபடி. இவ்வாறு *வால்மீகிஸ் தபஸாம்நிதி:* என்று தொடங்கும் முதல் ஸ்லோகத்தில், ஆதிகவியான ஸ்ரீமான் வால்மீகி முனிவர் தமது ஸ்ரீராமாயணம் என்னும் நூலில் லக்ஷ்மீநாதனான விஷ்ணுவே பரப்ரஹ்மமென்று நிர்ஸயித்தருளினார் என்ற விஷயத்தை இந்நூலாசிரியர் இந்நூலில் ஸ்தாபிக்கப் போவதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, அங்ஙனமே இரண்டாம் ஸ்லோகம் முதலாகப் பதினெட்டாம் ஸ்லோகம் முடிவாகப் பதினேழு ஸ்லோகங்களால் பல காரணங்களைக் கூறி ஸ்தாபித்து விட்டு, இப்பத்தொன்பதாம் ஸ்லோகத்தில், விஷ்ணுவே பரப்ரஹ்மம் என்று நிர்ஸயிக்க உதவுமவையாய் ஸ்ரீராமாயணத்திலுள்ள காரணங்களில் சில மட்டுமே இந்நூலில் எடுத்துக் கூறப்பட்டன என்று சொல்லி முடித்தருளுகிறார்.

ஸ்லோகம் 19

ஸ்ரீமத்₃ வால்மீகி காவ்யே ஸ்ருதி ஸிக₂ரஹிதே ஸ்ரேயஸாமேகஹேதௌ
 தத்த்வோபாயார்த்த₂ தத்த்வாவக₃மநஸரஸே தத்ர தத்ரோதி₃தேஷு₁
 ஹேதுஷ்வக்₃ர்யேஷு பத்₃மாபரிப்₃ருட₄ பரமப்₃ரஹ்மதா ஸாத₄நார்த்த₂நாந்
 காம்ஸ்சித் ஸ்த₂ாலீபுலாக க்ரமத இஹ யத₂ாமத்யுபாபீபத₃ாம ||

பதவுரை

ஸ்ருதி ஸிகரஹிதே = வேதாந்தங்களான உபநிஷத்துக்களுக்கு (பொருளை நன்றாக விளக்கும் வாயிலாக) மிகவும் உதவி செய்யுமதும், ஸ்ரேயஸாம் ஏகஹேதௌ = இவ்வுலக மேலுலகங்களில் அநுபவிக்கும் இன்பங்களுக்கு ஒப்பற்ற காரணமானதும், தத்வ உபாய அர்த்த தத்த்வ அவகமந - ஸரஸே = பரதத்வம் உபாயம் புருஷார்த்தம் (=பரம்பொருள், அதனை அடையும் நெறி, அடைந்து பெறும்பயன்) ஆகியவற்றினுடைய - உண்மை நிலையை அறிவிப்பதனால் - சுவை படைத்ததுமான, ஸ்ரீமத் வால்மீகி காவ்யே = திருவுடைய வால்மீகி முனிவரின் காவ்யமான ஸ்ரீராமாயணத்தில், தத்ர தத்ர உதிதேஷு = ஆங்காங்கே சொல்லப்பட்ட, அக்ர்யேஷு ஹேதுஷு = முக்யமான காரணங்களில், பத்மா பரிப்ருட, பரம ப்ரஹ்மதா, ஸாதந, அர்த்தாந் =திருவின் மணவாளான விஷ்ணுவினுடைய, பரப்ரஹ்மமாந்தன்மையை, நிர்ஸயிப்பதையே பயனாகக் கொண்ட, காந்சித் = சிலவற்றை, யதாமதி =(யாம்) அறிந்தவரையில், ஸ்தாலீபுலாக க்ரமத: பாணையில் (பதம் பார்க்கப்) பருக்கை என்ற முறையில், இஹ =(வால்மீகி திருவுள்ள விளக்கு என்ற) இந்நூலில் உபாபீபதாம=ஆராய்ந்து கூறினோம்.

விசேஷவுரை

ஸ்ரீமத் என்பது வால்மீகியின் அடைமொழி. இங்கு ஸ்ரீ என்பது *ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்* (தைத் ப்ராஹ் 3-7) =அதுவன்றோ நல்லோர்க்கு அழிவில்லாத செல்வம் - என்று கூறப்பட்ட வைஷ்ணவச் செல்வம். (அதாவது விஷ்ணுபக்தி) *முனிவர்களில் மிகச்சிறந்த வஸிஷ்டரிடமிருந்து உபதேஸத்தைப் பெற்று பின்பு ஸ்ரீராம மந்த்ரத்தில் மனம் ஊன்றப் பெற்றவராய்த் தவம் செய்து வரும் அவருக்குத் தேவர்களின் எண்ணிக்கையால் பல்லாயிரமாண்டுகள் ஒரு கணம் போல் கழிந்தன* என்று தொடங்கி வால்மீகி சரிதத்தில் கூறியதனால் இவர் வைஷ்ணவர் என்பதில் விவாதமில்லை.

வால்மீகி (=உடலின் நினைவின்றித் தவம் செய்யும் இவரைப்புற்று மூடி மறைக்க, பின்பு பல காலம் கழிந்து மழை பெய்து புற்று கரைந்ததனால் அதில் நின்றும்தோன்றியவர்) என்ற சொல்லால், தவத்தில் இவருக்குள்ள ஊற்றத்தின் மிகுதி குறிப்பிடப்படுகிறது. இதனால் இவர் மிக மிக நம்பத்தக்கவர் என்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது.

அல்லது ***ஸ்ரீமத்*** என்பது வால்மீகி காவ்யத்திற்கே அடைமொழி என்றும் கொள்ளலாம். ஸ்ரீமத்த்வமாவது பெருமையுடைமை. அதாவது பிற நூல்களைவிட இதற்குள்ள வேறுபாட்டின் பெருமை. அவையாவன - மிகவும் நம்பத்தக்க வால்மீகி முனிவரால் இயற்றப் பெறுகை, புண்ணியமான புகழ்பெற்ற ஸ்ரீராமபிரானையே கதாநாயகனாகக் கொண்டமை, பெரியோர்களால் அத்தாட்சி நூலாகக் கைக்கொள்ளப்படுகை, நூலுடை நாயகனாகிய ஸ்ரீராமபிரானாலேயே கொண்டாடப் பெறுகை முதலியவையாய், மற்ற மஹாபாரதம் முதலான இதிஹாஸங்களைக் காட்டிலும் இதற்குள்ள எல்லையில்லாத மஹிமையைத் தெரிவிக்குமவை யாகையாலே இது தனக்கே உரியவையாய் உலகோர் கௌரவித்தற்குத் தக்க சிறந்த பெருமைகளாகும்.

காவ்யே - 'உம்முடைய காவ்யத்தில் பொய்யான வார்த்தை ஒன்றுகூடப் புகப்பெறாது' (பால 2-35) என்னும் பிரமதேவனது வரத்தினால் பொய்யென்கிற பேச்சு சிறிதும் இல்லாதது இக்காவ்யம் என்பதை நினைப்பூட்டவே, வரத்தில் உள்ள ***காவ்யே*** என்ற சொல் அப்படியே இடம் பெற்றுள்ளது. மேலும் ***காவ்யம்*** என்பது மனைவி போல், நல்ல விஷயத்தை உடனே பின்பற்றும்படி அன்போடு சுவைபட உபதேஸிக்குமது* என்பராதலால் அத்தகைய உபதேஸத்தை இந்த ஸ்ரீராமாயணம் தரும் என்பதை அறிவிக்கக்கூடியும் ***காவ்யே*** எனப்பட்டது என்றும் கொள்ளலாம்.

இனிய** காவ்யச் சுவையுடன் கூடிய ஸாஸ்த்ரத்தையும் மக்கள் உபயோகிக்கின்றனர். முதலில் தேனைச் சுவைத்துப் பின்பு காரமான மருந்தையும் பருகுகிறார்கள் அல்லவா?* என்பர் அலங்கார சாஸ்த்ரம் அறிந்தவர். ***இருளைப் போக்குவதற்கும் நன்மைதீமைகளைப் பகுத்தறிவதற்குமாகக் கருணையுள்ள பகவான் விளக்கைப் போன்ற ப்ரமாணமாகிற வேத சாஸ்த்ரத்தை உபதேஸிக்கிறான் (ஸ்ரீரங்க ஸ்தவ உத்தர -1) என்கிறபடியே நன்மை தீமைகளின் உண்மை நிலையை

நிச்சயித்தலாகிய முக்யமான பயனை உண்டுபண்ணுவதில் வேதமென்னும் ஸாஸ்த்ரத்தைவிட, சுவையுடன் கூடிய காவ்யமே பேரரசர் பதவியைத் தாங்குமாதலால் எல்லா நூல்களைவிட உயர்ந்த இந்த ஸ்ரீராமாயணத்தைக் காவ்யமென்று வழங்குவது மிகப் பொருந்தும் என்று நினைத்தல் தகும்.

இதிஹாஸ புராணங்களால் வேதத்தை நன்றாக விவரித்து அறிய வேண்டும் (பாரத ஆதி 1-273) *இதிஹாஸ புராணங்களால் உபநிஷத்துக்களின் பொருள் ப்ரகாஸப்படுத்தப்படுகிறது* (?) *விதியென்றும் மந்த்ரமென்றும் அர்த்தவாதமென்றும் பெயர் பெற்றவையான - மூன்று வேதங்களின் மூன்று பிரிவுகளும், ஸ்ம்ருதிகளாலும் இதிஹாஸங்களாலும் புராணங்களாலும் விவரிக்கப்படுகின்றன* (?) என்றிவை முதலிய ப்ராமணங்களிலுள்ள ப்ரஸித்தியை ஆராய்ந்ததனாலும், இங்குக் காட்டிய மூன்று ப்ரமாணங்களில் *இதிஹாஸ புராணங்கள்* என்றுள்ள த்வந்த்வஸமாஸம் (உம்மைத் தொகை) பெற்ற தொகைச் சொல்லில், *அப்யர்ஹிதம் பூர்வம்* (வரருசி வார்த்திகம்) குறைந்த உயிரெழுத்துக்கள் கொண்ட பதத்துக்கு முன்பு, உயர்ந்த பொருளைக் குறிக்கும் சொல் (அதிக உயிரெழுத்துக்கள் கொண்டதனாலும்) வரக்கடவது - என்னும் வ்யாகரண ஸாஸ்த்ரத்தின்படியே *இதிஹாஸ* என்ற நான்கு உயிரெழுத்துக்களைக் கொண்ட சொல்லானது மூன்று உயிரெழுத்துக்களைக் கொண்ட *புராண* என்ற சொல்லைவிட முன்னே இருப்பதனைக் கண்டதனாலும் இதிஹாஸம் புராணத்தைக் காட்டிலும் வேதாந்தப் பொருளை விவரிப்பதில் சிறந்தது என்று கருதி ஸ்ருதி ஸ்ருதி ஸிகர ஹிதே* என்று ஸ்ரீராமாயணம் என்னும் இதிஹாஸத்திற்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. வேதாந்தங்களுக்குச் சிறந்த உதவி செய்வது என்பது அதன் பொருள்.

* ஸ்ரேயஸாம்* - இஹலோக பரலோகங்களில் அநுபவிக்கும் ஸுகங்களுக்கு 'ஏகஹேது' முக்யமான காரணம். அதாவது அந்த ஸுகங்களை அதிகமான ஆயாஸமில்லாமல் உண்டாக்குமது என்றபடி. நிகரில்லாத காரணம் என்றும் சொல்லலாம். *இந்த ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு பதத்தையேனும் (பக்தியோடு) எவன் படிப்பானோ அவன் மகப்பேறில்லாதவனானால் அஃது உண்டாகப் பெறுவான்; பொருளற்றவனானால் பொருளைப் பெறுவான்; மேலும் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடப் பெறுவான்; ராகவனுடைய சரிதையை பக்தியோடு படித்தாலும், பிறர் படிக்கக் கேட்டாலும் அவன் பாபமெல்லாம் ஒழியப் பெற்று நீண்ட ஆயுளைப் பெறுவான். ரகுநாதனுடைய இந்தச் சரித்திரத்தை எவன் பூர்ணமாகப் பாராயணம் செய்வானோ அவன் மரணம் அடைந்த உடனே விஷ்ணு லோகத்திற்குச் செல்வது நிஃசயம். இதில் ஐயம் இல்லை *(ஸ்ரீராமாயணம் உத்தர காண்டம் 111-18,19,21) *இந்த ஸ்ரீராமாயணம் முழுவதையும் கேட்பவர் திறத்திலும் படிப்பவர் பக்கலிலும் ஸ்ரீராமபிரான் எப்போதும் அன்பை உடையவனாகிறான். அவன் நித்யனான விஷ்ணு பகவானல்லவா. வால்மீகி முனிவரால் ஸ்ரீராமபிரான் விஷயமாக பக்தியுடன் இயற்றப்பட்ட இந்த ஸம்ஹிதையை (ஏழு காண்டங்களை உடைய வேத ஸம்ஹிதை போன்ற ஏழு காண்டங்கள் அமையப்பெற்ற இந்த ஸ்ரீராமாயணத்தை) யாவர் சிலர் தாங்கள் பக்தியோடு எழுதுகிறார்களோ அல்லது பிறரைக் கொண்டு

எழுதுவிக்கிறார்களோ அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் ஸுகமாக வாழ்வார்கள்* (ஸ்ரீராமாயணம் யுத்த காண்டம் 131-114,120) என்றிவை முதலாக உள்ள ஸ்ரீராமாயணத்தின் பெருமையை விளக்கும் ஸ்லோகங்களால் ஸ்ரீராமாயணத்தைக் கேட்டல் படித்தல் எழுதுதல் எழுதுவித்தல் முதலிய நற்பணிகளுக்கு, இஹலோக பரலோகங்களில் அநுபவிக்கத் தக்க ஸுகல ஸுகங்களையும் அளிக்கும் ஆற்றல் ஸ்பஷ்டமாக கோஷிக்கப்பட்டுள்ளதனால் ஸ்ரீராமாயணம் *ஸ்ரேயஸாம் ஏக ஹேது* என்று கூறியது தகும் என்று கருத்து.

தத்த்வ உபாய அர்த்த - தத்த்வ அவகமந ஸரஸே - முக்தி பெற விரும்புவோர்க்கு அறிந்தே தீர வேண்டிய பரம்பொருள், அதனை அடையத்தக்க நெறி, அடைந்து பெறத்தக்க பயன் எனப்படும் மூன்று விஷயங்களை, முதலும் முடிவும் என்று தொடங்கிக் கூறப்படுகின்றனவாய், நூலின் நோக்கத்தை அறிய உதவி செய்யும் அடையாளங்களின் மூலமாகக் கூறுகின்றதாகையால், தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றை அறிவிப்பதில் சுவை படைத்தது (=அதாவது அவற்றை மனைவியின் உபதேஸம் போல் சுவைபட அறிவிப்பது) என்றும், அறிவிப்பதனால் சுவை பெற்றது (=அதாவது மிக உயர்ந்த மூன்று விஷயங்களை அறிவிப்பதன் வாயிலாகச் சுவையை உடையது) என்றும் கருத்துக்கள் கூறத்தகும்.

தத்ர தத்ர =அந்தந்த ஸந்தர்பங்களில் ***உதிதேஷு*** = கூறப்பட்டவைகளாய், ***அக்ரயேஷு*** = மிக உயர்ந்த, ***ஹேதுஷு*** = காரணங்களுக்குள்ளே, அதாவது பிற தேவதைகளிடத்திலும் பொருந்தி இருத்தல் முதலான குற்றங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவைகளாகையாலும், வேறு வழியேதுமின்றி விஷ்ணுவினிடமே பொருந்துவதனாலும் மிக உயர்ந்த காரணங்களாகின்றன இவைகள் என்றவாறு.

பத்மாபரிப்ருட பரமப்ரஹ்மதா ஸாதந அர்த்தாந் காம்ஸ்சித் - உனக்கு பூமிப்பிராட்டியும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் தேவிமார்* (உத்தர நாராயணம் 6) என்ற ஸ்ருதியிலுள்ள ப்ரஸித்தியினால், லக்ஷ்மீபதியான விஷ்ணுவே பரப்ரஹ்மமென்று ஸாதிப்பதைப் பயனாகக் கொண்ட சில காரணங்களை - என்றபடி.

ஸ்தாலீ புலாக க்ரமத: - *சமைக்கும் பாளை மிகப் பெரியதாய் இருந்தாலும் அதுதன்னில் வேகும் சோற்றுத் திரளில் இரண்டு அல்லது மூன்று பருக்கைகளை மட்டும் நோக்கினாலே வெந்ததா இல்லையா என்னும் நிச்சயம் உண்டாகும்* என்ற உலக நடைமுறையிலே என்றபடி. *பொன்னின் மாற்றை அறிவதற்கு (ஒரு மூலையில் மட்டும் உரைத்துப் பார்த்தாலே போதுமாகையாலே) பொற்கட்டி முழுவதும் உரைத்துப் பார்ப்பதில்லையன்றோ (?) என்றும் ஆசார்யர் அருளிச் செய்துள்ளார்கள்.

(அதுபோல், பல காரணங்களில் சிலவற்றை மட்டும் எடுத்துக் கூறினால், அதுவே விஷ்ணு பரம்பொருள் என்று அறிவதற்குப் போதுமானது என்றபடி)

யதாமதி - அறிந்தவரையில் என்றபடி. *சொல்லுகின்றவர் தமது அறிவின் குறைவினால் சிறிதே சொல்லி மீள்கின்றார்களேயொழிய, கோவிந்தனுடைய

குணங்களில் குறைவினால் அல்ல* (?) என்றபடியே 'அறிந்தவரையில்' எனப்பட்டது. விஷ்ணுவின் பரப்ரஹ்மத்வத்தை நிலைநாட்டுமவையாக ஸ்ரீராமாயணத்தின் கண் அறியப்பட்ட காரணங்கள் பல விளங்கிய போதிலும் சிலவற்றை மட்டுமே கூறி நூலைத் தலைகட்டுவதற்கு, எமது சோம்பல் முதலியனவே காரணம் என்று கருத்து. வால்மீகி திருவுள்ள விளக்கு என்னும் இந்த நூல் வேதத்தை அத்தாட்சியாக இசைந்த மக்கள் அனைவரும் விரும்பும்படியான தகுதி பெற்றது என்பதை விளக்குதற்காக, நூலாசிரியரைப் பற்றிய சில தன்மைகளைக் காட்டுகிறார் *இத்தம்* என்று தொடங்கும் இறுதியான ஸ்லோகத்தினால்.

ஸ்லோகம் - 20

இத்தம் ஸ்ரீவாதி₃பீ₄க்ருத் கு₃ருவர குலஜ : க்ருஷ்ண-ஸூர்யாத்மஜந்மா
காஞ்சீவாஸீ ஸூ₄தீ : ஸ்ரீஹயமுக₂ சரணாஸேவ்யநந்தார்ய நாமா |
வால்மீகேர் பா₄வதீ₃பம் ரகு₄வர சரணாம்போ₄ருஹ ஸ்நேஹதீ₃ப்தம்
ஸ்வாந்த த₄வாந்தௌக₄ வித்₄வம்ஸநமசல மிஹாரோபயாமாஸ தீ₃ப்ரம் ||

பதவுரை

இத்தம் = இவ்வாறாக, ஸ்ரீவாதி₃பீ₄க்ருத் குருவர குலஜ : = ஸ்ரீப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணாவென்னும் ஆசிரியர் பெருமானது வம்ஸத்தில் தோன்றினவனும், க்ருஷ்ணஸூரி ஆத்ம ஜந்மா = க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியின் குமாரனும், காஞ்சீவாஸீ = ஸ்ரீ காஞ்சி எனப்படும் பெருமாள் கோவிலில் வசிப்பவனும், ஸ்ரீஹயமுக சரண ஆஸேவீ = ஸ்ரீஹயக்ரீவருடைய திருவடிகளை எப்போதும் வணங்குவனுமான, அநந்தார்ய நாமா ஸூ₄தீ : = அநந்தாசார்யன் என்று பெயர் பெற்ற புலவன், ரகுவர சரணம் போருஹ ஸ்நேஹதீ₃ப்தம் = ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவடித்தாமரைகளில் ஏற்பட்ட ஸ்நேஹமாகிய (பக்தியாகிய) நெய்யினால் எரியுமதும், ஸ்வாந்த த்வாந்த ஓக வித்வம்ஸநம் = மனதிலுள்ள இருளின் திரளை மாய்க்கவல்லதும், அசலம் = அணையாததும், தீப்ரம் மிகவும் ப்ரகாஸிக்குமதுமாகிய, வால்மீகே: பாவ தீபம் = (வால்மீகி) வால்மீகி திருவுள்ள விளக்கு என்ற விளக்கை, இஹ = இவ்வுலகில், ஆரோபயாமாஸ = ஏற்றி வைத்தான்.

விசேஷவுரை

ஸ்ரீவத்ஸ வம்ஸம் என்னும் திருப்பாற்கடலில் கௌஸ்துபமணிபோல் தோன்றியவரும், ஸ்ரீஹஸ்திகிரி நாதனாகிய பேரருளாளப் பெருமானது மற்றோர் அவதாரமானவரும், ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜ முனிவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளில் ஒருவரான முடும்பை நம்பி என்னும் (தமிழ்த்) திருநாமமுடைய ஸ்ரீராமாநுஜ பூர்ணருடைய திருவம்ஸத்தில் உதித்தவரும், அம்முடும்பை நம்பிக்குப் பத்தாம் தலைமுறையானவரும், பிள்ளை லோகாசார்யரின்

சிற்ப்பருடைய பௌத்ரரின் பௌத்ரரும், (பௌத்ரரின் பௌத்ரராவது - பிள்ளை வயிற்றுப் பேரரின் பிள்ளை வயிற்றுப் பேரர்) தர்க்க சாஸ்த்ரத்தில் கற்றுத் துறை போகிய புலவர் கோஷ்டியினரால் சூடாமணிபோல் ஸிரஸில் வைத்துக் கொண்டாடப்படும் ஸ்ரீகுமார வேதாந்தாசார்ய ஸ்வாமியினிடம் அறக்கற்று ஸாரீரக ஸாஸ்த்ரத்தினுடைய (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் அதன் வ்யாக்யாந க்ரந்தங்கள் ஆகிய ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தினுடைய) உண்மைப் பொருளை உணர்ந்தவரும், இளமைப் பருவத்திலேயே மாயாவாதிகளான ஸங்கராத்தவைத மதத்தினரை வென்றபோது *ப்ரதிவாதிபயங்கரர்* (=எதிர் வாதம் செய்வோர்க்கு அச்சத்தை விளைப்பவர்) என்ற பட்டத்தை அவ்வாசிரியர் தம்மாலேயே வழங்கப் பெற்றவரும், ஸ்ரீமத் வரவரமுநி எனப்படும் மணவாளமாமுநிகள் நிறுவியருளிய அஷ்டதிக்கஜங்கள் என்று ப்ரஸித்தரான ஆசார்யர்கள் எண்மருள் சிறந்தவராய், அம்மாமுநிகளாலேயே ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸநத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டவரும், அம்முநிவர் பெருமானது திருவடித்தாமரைகளினிடத்தில் செய்த தொண்டின் பயனாக ஸகல வேதாந்தார்த்தங்களின் அறிவை உடையவருமான ஹஸ்திகிரிநாதரண்ணா என்னும் ஆசார்யர் - இங்கு ஸ்ரீவாதிபீக்ருத்குரு :* எனப்படுகிறார். அவருடையதான - உலகம் மதிக்கும் குலத்தில் உதித்தவர் - இந்நூலாசிரியர்.

'காஞ்சீவாஸீ - காஞ்சீ = பிரமன் ஹரியைப் பூஜித்த நகரம். 'க: என்பது பிரமதேவனின் பெயர். அவரால் அந்நகரில் ஹரியான பேரருளாளப் பெருமாள் அவதரிப்பித்து ஆராதிக்கப்பட்டார். அதனால் புண்ணியங்களை ஒன்று நூறாக வளர்த்திடும் அந்நகரம் காஞ்சீ என்று ப்ரஸித்தி பெறலாயிற்று* (காஞ்சீ மாஹாத்ம்யம்) என்று - (க-அஞ்சீ என்று) பதம் பிரித்துப் பொருள் உணர்த்தப் பெற்ற *காஞ்சீ* என்றதனைத் தனது பெயராகப் பெற்று, தொண்டை மண்டலத்திற்கு அணிகலனான ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரத்தின் நடுவில் உள்ளதாய், அயோத்யை மதுரை ஹரித்வாரம் காஸீ காஞ்சீ அவந்தீ த்வாரகை என்ற முக்தி தரும் நகரங்கள் ஏழின் நடுவில் எண்ணப்பட்டதாய், கவிசுல சக்ரவர்த்திகளான ஸ்ரீவேதாந்த தேஸிகரால் 'நகரீஷு காஞ்சீ - நகரங்களுக்குள் காஞ்சீ உயர்ந்தது - என்று கொண்டாடப்பட்டதுமான காஞ்சீ மாநகரில் வசிப்பவராகையால் இந்நூலாசிரியர் 'காஞ்சீவாஸீ' எனப்பட்டார்.

'ஸ்ரீ ஹயமுக சரணாலேவீ - *வித்யோபதேஸத்திற்கு அநுகூலமான - ஆஸநபீடம் பத்மாஸநம் ஜ்ஞாந முத்திரை புஸ்தகம் ஜபமாலை நெற்றிக்குறி புன்சிரிப்பு தெளிந்த கண்கள் தெளிந்த முகம் ஆகிய தன்மைகளாலே அழகு பெற்றதான ஸிவபிரானுடைய மூர்த்தி (=தக்ஷிணாமூர்த்தி), தாமரையோனின் தர்மபத்நியான ஸரஸ்வதீதேவி, மதிக்கத்தக்க வாக்கைப் பெற்ற வ்யாஸர், பராஸரர் வால்மீகி முதலியோர் ஆகிய இவர்கள் எல்லோரும், பரிமுகப் பெருமானே! உம்முடைய ஸக்தியில் சில திவலைகளினால் விளங்குகிறார்கள்* (ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம் - 6) என்றிது முதலாகக் கூறியபடியே வேதோபதேஸம் முதலியவற்றால் அறிவை உதவியருளிய விபவாவதாரமாகிய (=ஸ்ரீராமபிரான் கண்ணபிரான் இவர்கள்போல் இவ்வுலகில் அவதரித்த) ஹயக்ரீவரை வணங்குவதில் ஊற்றமுடையவர் இவ்வாசிரியர் என்றபடி.

'வால்மீகே: பாவதீபம்' வால்மீகியின் திருவுள்ள விளக்கு என்ற நூலாகிய விளக்கை என்றபடி.

ரகுவர சரணாம்போருஹ ஸ்நேஹ தீப்தம் - உலகில் ப்ரஸித்தமான விளக்கு நெய் எண்ணெய் முதலிய ஸ்நேஹத்தினால் எரியுமது. இந்நூலாகிய விளக்கோவெனில், ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவடித்தாமரைகளில் ஏற்பட்ட ஸ்நேஹம் என்னும் பக்தியினால் எரியுமது. (ஸ்நேஹம் என்பது - நெய் முதலியவற்றிற்கும் பக்திக்கும் பெயர்)

ஸ்வாந்த த்வாந்த ஓக வித்வம்ஸநம் - ப்ரஸித்தமான விளக்கு புறவிருளின் திரட்சியைப் போக்கும் இயல்வுடையது. இதுவும் அகவிருளாகிய அறியாமை ஐயம் திரிபுணர்ச்சி முதலியவற்றைப் போக்கும் இயல்வுடையது. இது இந்நூல் தீபத்தோடு ஒப்புமை பெற்றது என்பதற்கு மற்றொரு காரணமாகும்.

அசலம் - ப்ரஸித்தமான தீபம் காற்றால் அசைக்கப்பட்டு அணைந்து போகும். இதுவோவெனில் எதிரிகளின் தூர்வாதங்களாகிய காற்றினால் அசைக்க முடியாமையால் அணையாது நிற்கும். இது தீபத்தைவிட இந்நூலுக்கு உள்ள வாசியாகும். 'தீப்ரம்' - நன்றாக விளங்குமது என்றபடி

ஹயவத₃ந சரணபங்கஜ வரிவஸ்யாலப்₄த தத்வவிஜ்ஞாந : I

ஸ்வயமேவாநந்தார்யோ வ்யவ்ருணோத் வால்மீகி பா₄வதீ₃ப மிமம் II

பரிமுகப் பரமனின் பாதபங்கயங்களில் பண்ணும் பரிசரியையினால், பரம்பொருளைப் பற்றிய பரமார்த்த போதத்தை = உண்மை அறிவைப் பெற்ற அநந்தாசார்யன், தானே வால்மீகி திருவுள்ள விளக்கு என்னும் இந்த இருபது ஸ்லோகங்களைக் கொண்ட நூலை இயற்றித் தானே அம்மூல நூலைப் பேருரை செய்து விவரித்தானாயினன்.

வால்மீகி திருவுள்ள விளக்கு மூலமும் உரையும் முற்றும்

முடிவுரை

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஜகத்குரு காதி அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற புலவர் பெருமான் 'வால்மீகி பாவதீபம்' என்னும் பெயரில், வால்மீகி முனிவர் தமது ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸ்ரீராமனாகத் திருவவதரித்த திருமாலைப் பரம்பொருளாக அறிவித்துள்ளார் என்ற விஷயத்தைத் தக்க சான்றுகள் காட்டி விளக்கும் ஒரு நூலையும் அதற்கு ஒரு உரையையும் வடமொழியில் இயற்றியருளித் தாமே கி.பி.1904ம் ஆண்டில் அதனை வெளியிட்டருளினார். அதனைப் பலமுறைகள் படித்து மகிழ்ந்த அடியேன் வடமொழியில் பரிசயம் இல்லாதவர்களும் இதன் கருத்தையறிந்தால் மிகவும் நல்லதென்று கருதித் தெரிந்தவரையில் அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட நினைத்தேன். திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானத்தார் வெளியிடும் சமய மாதவிதழான ஸப்தகிரி பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களிடத்தில் இந்நினைவை விண்ணப்பித்தேன். அவர்கள் இதனைத் தயை புரிந்து அச்சிட ஏற்றுக்கொண்டு 1986 மார்ச் மாதம் முதலாகச் சிறிது சிறிதாக அச்சிட்டு வெளியிட்டு வருகிறார்கள். ஏறக்குறைய இரண்டு வருட காலம் ஸப்தகிரியில் தொடர்ந்து வெளிவந்த இந்நூல் இம்மாதத்தோடு முடிவு பெறுகின்றது. இப்படி உதவி புரிந்த ஸப்தகிரி ஆசிரியர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இம்மொழிபெயர்ப்பு நூலின் கண் அடியேனுடைய அறியாமை கவனக்குறைவு முதலியவற்றால் நேர்ந்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளுமாறு ஸப்தகிரி வாசகர் பெருமக்களிடம் பிரார்த்தித்து விடைபெறுகிறேன்.

இங்ஙனம்,

தி. அ. கிருஷ்ணமாச்சார்யன்.

30-1-1988

